Coperta : AL. ANDREI

PARTEA ÎNTÎI

Pe Lena am cunoscut-o în vara în care am dat examen la școala militară de aviație, de fapt după ce m-am întors acasă cu examenul luat, și puștii din cartier m-au decretat idolul lor. A fost o vară grozav de fierbinte, chiar și pentru București, iar pentru mine, care abia așteptam să îmbrac uniforma cu cuci de aur și petlițe azurii, s-a transformat într-un coșmar vîscos și incandescent, prelungit la nesfîrșire. Nu știu precis cum am ajuns în strada Dr. Staicovici ; nu mai știu nici ce m-a îndemnat, poate umbra, s-o iau agale pe trotuarul vechi, cu dale strîmbate de rădăcinile castanilor groși ; țin minte însă cele două firme spălăcite, una invitîndu-mă să joc tenis pe „Progresul", cealaltă — să fac o baie la „Bragadiru". Am preferat baia, adică firma ștrandului, era o idee mai albastră decît cea a terenului de tenis, și asta a fost hotărîtor. Am urcat scările de beton cu trepte late ; în dosul ghișeului de bilete se vedea un anunț : „Închiriem cabine, umbrele și saltele gonflabile", iar sub anunț dormita acru o fată bătrînă cu ochelari. Aveam bani, ai mei au fost foarte darnici după ce i-am anunțat că în mod cert voi deveni pilot de vînătoare, mama plîngea în dormitor seara, înainte de culcare, îl auzeam prin peretele subțire pe taică-meu încercînd s-o liniștească, iar dimineața amîndoi, voit nepăsători și ferindu-se unul de celălalt, îmi ofereau — în treacăt și absolut întîmplător — prinosul fără miros al dragostei lor părintești : „Ia, distrează-te...". „Distrează-te cît mai ai timp", tălmăceam în privirile lor îngrijorate. Băgam bancnotele făcute ghem

în buzunar și ridicam din umeri : era atît de cald, încît n-aveam chef de nimic. Au fost vremuri de aur pe care le-am regretat mai tîrziu, după ce s-au obișnuit cu ideea și după ce au băgat de seamă că mă întorc acasă, în fiecare concediu, cel puțin la fel de întreg cum am plecat. Mă rog, în ziua aceea, dacă preferam tenisul, probabil nu s-ar fi întîmplat nimic și toată povestea s-ar fi încheiat pe terasa stadionului, la un pahar de pepsi cu vreun partener ocazional, roșu și asudat. Eu însă am intrat la ștrand, am închiriat o cabină, o umbrelă și o saltea gonflabilă, m-am schimbat în cabină, am deschis umbrela pe pajiștea de lîngă bazin, nu în partea aceea unde terenul urcă, ci jos, spre trambulina mare, și m-am instalat la umbră pe salteaua de cauciuc roșu. Aveam impresia că plutesc la o palmă de suprafața pămîntului, asta pînă cînd salteaua a început să transpire sub mine, ar fi trebuit să merg să mă arunc în bazin sau să fac un duș, dar mi-era prea lene să mă mișc. Difuzorul hîrîia finala concursului de muzică ușoară de la Dresda, întîi a cîntat o rusoaică, pe nemțește, apoi un ceh, tot în germană, la urmă Dida Drăgan, de asemenea în limba țării gazdă, mein Gott, era o plăcere să-i asculți, locurile întîi, doi și trei.

M-am răsucit pe salteaua mea umezită, vroiam să dorm puțin, noaptea nu puteam închide ochii din pricina zădufului, cred că și aținisem, așa că mi-a trebuit ceva vreme pînă să deschid un ochi, cînd m-am auzit strigat. Gigi, uite unde mă întîlnesc cu colegi de liceu după ce ne-am despărțit pe vecie acum vreo două luni, la banchetul de absolvire. Cățărat pe picioarele-i lungi, nesfîrșit de lungi cum le vedeam eu de jos, rostogolindu-și ochii rotunzi, mă împroșca cu gloanțe dintr-un Colt închipuit — „Puf, puf. Salut, bă, aviatorule !“

Gigi intrase la regie de film și arbora niște chiloți de baie lungi pînă la jumătatea coapsei, împodobiți cu palmieri și scene de groază din viața maimuțelor și a vînătorilor de tigri, consumate în junglă. A întins mîna slabă pe încheietura căreia juca zornăind un lanț gros, dar lanțul n-avea nici o legătură cu regia, făcea parte din Gigi, îl avea de mult și pătimise destul din cauza lui de

la toți diriginții care se perindaseră prin clasa noastră. Colegul meu n-a renunțat însă la lanț, nici diriginții la amenințări, aveau ei ce aveau cu brățara aia nenorocită — n-am reușit să-i înțeleg, chestie de maturitate, mai-că-mea pretindea că...

— Hai cu mine, a spus Gigi, sînt cu niște amici.

N-ar fi trebuit să mă duc. Mi-am adunat picioarele sub mine și m-am răsucit pe o coastă :

— Fete sînt ?

Gigi a ridicat din umeri : „soră-mea"... Mi se mai oferea o șansă, dar nu m-am folosit de ea. Am sărit în picioare, „să mergem". Mi-am lățit pieptul, mi-am umflat umerii și am pornit după Gigi, pe drum mi-am compus cu grijă expresia de „pilot nimerit la țărm întîmplător, venind direct de la aerodrom".

Amicii jucau șeptic sub un tufiș, acolo unde pajiștea țărmului se transformă în povîrniș. Erau strînși în jurul cărților de joc încă doi regizori noi-nouți, un actor proaspăt de tot, și din primul moment m-am simțit stingher în acel mediu artistic. Ne-am strîns mîinile, nu prea convinși, oamenii de artă aveau palmele moi și un aer suferind, creația doare, eu eram dedat unei profesiuni incerte pentru toată adunarea, dar în care — hotărît — fizicul joacă un rol important, așa că nu-știu-ce fluid ostil circula pulsînd între noi, voalînd pînă și lava incandescentă revărsată de sus peste umerii noștri prăjiți. M-am așezat pe iarbă, în afara cercului lor, începusem să regret umbrela, salteaua gonflabilă și cabina închiriată pe toată ziua. Ce-ar fi dacă m-aș ridica, și... ah, avioanele, ce știți voi, prăpădiților. Am schițat o mișcare, mi se mai oferea o posibilitate, ultima.

— Unde-i pușloaica ?

Pușloaica, sora lui Gigi. M-am uitat în direcția aproximativ indicată de brațul aruncat neglijent peste umăr și am sărit în picioare. Mai bine aș fi rămas așezat pe iarbă pentru că, oricum, în clipa următoare mi s-a părut că nu exist decît de la genunchi în sus, așteptînd să mă prăvălesc sau să mă afund în pămînt. Se ridicase din spatele tufișului, puțin nedumerită, mutîndu-și privirile de la mutra mea uluită la spinarea costelivă a fratelui ei...

— Cunoașteți-vă, a mormăit Gigi, fără să se întoarcă.

...Mult timp n-am putut să mă uit la Lena ; îmi simțea privirea, se răsucea întrebătoare și ochii mei începeau să alerge în toate părțile — așa că imaginea care mi-a rămas și m-a însoțit multă vreme — Lena mea — e de fapt o reconstituire din goana acelor priviri furișate. Prima impresie a fost de ceva nespus de zvelt și auriu, așa, o lamă de lumină suplă vibrînd reținut, prăpăstiile întunecate ale ochilor cu sclipiri repezite de alamă fierbinte și părul — tone de metal scump prăvălite sălbatic pe umeri și pe spate ; cum nu se frîngea gîtul lung sub coama aceea compactă ? ! M-am cutremurat, nu se putea ca împletitura asta de bronz fragil, alamă topită și aur vechi, adusă aici să nu sucească mințile lucide ale viitorilor elevi-aviatori. Am închis ochii, am strîns pleoapele, mă ardeau roșu pleoapele strînse sub lumina soarelui copleșitor — și sub cealaltă — bine, era deja prea tîrziu, i-am deschis iar, o vedeam tot acolo, în fața mea, arcul buzelor destins într-un zîmbet nesigur, eram numai noi, zburaseră vîjîind avioanele, Gigi, artiștii, salteaua gonflabilă și ștrandul — rămăsese numai soarele peste noi doi, deschis arzător spre un început de lume — strălucirea bănuită a dinților albi, puternici, silabele rostogolite lin și distinct, ca bile masive de fontă lustruită într-un jgheab de marmură rece :

— I-lea-na.

...și încă, ceva ascuns, la pîndă, strîns ca un arc gata să plesnească și tăinuit cu grijă.

Și-a scuturat coama, întinzîndu-mi mîna. Am apucat degetele subțiri, puternice, le-am simțit fremătînd în palma asudată :

— Doru.

...numele meu de vițel docil, de copil cu strai de catifea ori de fotbalist divizionar.

— Doru, am repetat cu voce albă. Fără nici o glumă. Și, deodată, mi s-a făcut frică. Frică pentru școala mea de aviație care aștepta undeva, la umbra dealurilor și la încă două ore bune de mers cu trenul de la București ; frică pentru umbrela uitată dincolo de bazin, sub pasarela spînzurată de peretele clădirii prelungi, adăpostind cabinele și vestiarul ; frică pentru fata de lîngă mine,

nedumerită și vag plictisită ; și, mai cu seamă, frică de tipii ăia limfatici care-și plesneau cărțile de joc în iarbă, la picioarele noastre.

— Bine, am spus vioi, cît puteam eu de vioi și nepăsător, să mergem să facem baie. Am pornit înainte fără să întorc capul, parcă alunecam pe o pernă de aer. Dumnezeule, idioții ăia *nu văzuseră ?* Și așa, mergînd degajat și bălăngănindu-mi brațele pe lîngă corp, s-a ridicat încă o spaimă în mine, o spaimă fără nume, de mult adormită, niciodată trăită, dar știută — rămăsese undeva așteptînd, zestre de animal hăituit, de oștean dormind cu sabia sub pernă — se ridicase contorsionată, bîjbîind și strîngîndu-mi cosul pieptului într-un nod și nu m-am liniștit prea mult cînd i-am găsit numele prevestitor de noi neliniști, bărbații din mine treziți într-o clipă : spaima de a nu-mi ști femeia la adăpost.

— Hai mai bine să mîncăm înghețată.

Ileana și-a smuls brațul din degetele mele, cînd naiba o apucasem, și-a smuls brațul din degetele mele, a privit urmele albe, ovale, lăsate în pielea bronzată, a ridicat ochii exasperată și m-am rostogolit scurt, fără să am nici măcar timp să strig, în apa aceea neagră, adîncă, fulgerată misterios de licăriri aurii : certitudine.

*

— Cred că o să-ți spun Lena, am anunțat. Ileana e prea lung și sună așa... arhaic.

Fata m-a privit de sub coama ei lungă, acum încîlcită : înota fără cască și părul i se uscase în lațe care se încurcau între ele :

— Chiar te-ai înscris la școala de aviație ?

Dumnezeule, de cînd așteptam întrebarea asta ! Am ridicat din umeri, nepăsător : da. Și-a prins genunchii între brațe, și-a culcat capul pe genunchi ; avea un bikini minuscul, desenat pe ea cu multă economie ; vedeam la fiecare mișcare fibre tari reliefîndu-se prelungi sub piele, ondulîndu-se, ca apoi să dispară, topite, în arama picioarelor zvelte și puternice.

— Ai zburat vreodată ?

...în fiecare noapte, uneori și ziua în amiaza mare, de cîte ori sînt lăsat în pace. Botezul aerului avea să mi-l facă peste nu mult timp un instructor de zbor cu mișcări încete și umeri lați, poreclit Fitil, dar știam dinainte cum o să fie, așa că surpriza și-a scăzut mult din efect. În zborul acela am descoperit însă avionul, așa cum nu-l știam...

— Bineînțeles, am spus. E nemaipomenit. Deasupra, numai cer...

— ...și dedesubt numai pămînt, a completat Lena, într-adevăr, nemaipomenit.

Am privit-o descumpănit ; fata închisese ochii, ca pentru a-mi da răgaz s-o admir. Gleznele fine, gambele subțiri, coapsele, pîntecul supt, linia castă a sînilor, greu de văzut printre brațele strînse ; gîtul plecat, părul acoperindu-i umerii și tăind în două obrazul cu o linie precisă. Mi-am spus că e o minune nesperată fata asta ghemuită în soare alături de mine, și din nou m-a fulgerat spaima aceea scurtă : idioții, *nu văzuseră ?*

— Tu ce faci ?

A răspuns fără să ridice capul, și glasul parcă i se desprindea dintre umerii aurii :

— Școala de balet.

...Pas de deux, pas de trois, domnii schimbă cu domnișoarele, domnișoarele cu domnii. Stop, de la început. Pianul, vă rog.

Și clădirea aceea gotică, stingher castel printre blocuri în mijlocul Bucureștiului. Aveam un unchi care locuia chiar vizavi, la etajul patru al unei case masive, placată cu marmură neagră, și pierdusem ceva timp pe terasa largă, minunîndu-mă de incredibila construcție : turnuri, acoperiș cu creste dantelate, balcoane traforate migălos în piatră dură, firidele ferestrelor cu vitralii prinse în rame subțiri de plumb. Prin ferestrele acelea se zăreau în penumbra încăperilor, înalte și reci ca un interior de ghețar, trupuri contorsionate, sărind sau întinzîndu-și ligamentele la o bară de alamă prinsă de peretele-oglindă. Iată explicația picioarelor frumoase, dar cu cîtă trudă !

— Școala aia de tortură.

Fata a ridicat capul, surprinsă.

— De unde știi ?

— Știu.

Și-a mușcat buza de jos cu dinții mari, albi, era un gest al ei cu care m-am obișnuit mai tîrziu, apoi a pufnit ușor :

— Ce știi tu ce-i ăla dans...

Evident, habar n-aveam. Am sărit în picioare și am executat cîteva figuri de balet clasic, ce-mi mai amintcam de la lecțiile luate cu uscătiva domnișoară Sibil, pe vremea cînd părinții mai interveneau hotărîtor în educația mea.

— Uită-te la ăla.

M-am întors, „ăla“ era un tip urcat pe platforma trambulinei de zece metri, un fel de păpușă neagră decupată pe cer, țopăind de pe un picior pe altul și balansîndu-și brațele.

— Face încălzirea.

— O să sfîrîie în apă, dacă se mai încălzește mult.

Lena a surîs și m-am lăsat în iarbă, lîngă ea. Am ridicat mîna să-i dau la o parte părul din ochi, ținea capul răsucit nu-știu-cum ca să poată privi, n-am îndrăznit s-o ating. Pe platforma trambulinei păpușa neagră se oprise din țopăit și încremenise cu brațele ridicate, ca un mutunache fixat în echilibru instabil chiar lîngă muchia rotunjită de beton. Atunci am simțit degetele fetei apucînd mîna mea, pe urmă atingerea părului încă umed ; nu, nu era aur topit. Se făcuse liniște cînd i-am mîngîiat părul, o dată și încă o dată, și degetele mi se încurcau în șuvițele umede ; apoi mutunache de pe trambulină a început să se încline, la început puțin, zgîriind cerul încins cu vîrful degetelor întinse, apoi din ce în ce mai mult, fără să accelereze mișcarea ; s-a desprins și a zburat nesfîrșit prin aer, parcă filmat cu încetinitorul. Pe măsură ce cădea, devenea mai mare și s-a prăvălit în bazin ca un bloc inert, fără să schițeze vreo mișcare, ridicînd o coloană strălucitoare de apă. Am simțit în palmă zbaterea genelor ; coloana de apă s-a surpat cu zgomot, am mîngîiat ochii închiși și sprîncenele negre. Lena și-a ferit fața, deschizînd ochii : „a sărit ?“

Tipul se săltase peste marginea bazinului ; s-a scuturat de apă, apoi a împietrit pe bordura albastră, cu ochii în soare. Era o statuie reușită, avea trup frumos, de sportiv antrenat.

— Lena, am spus. Lena, Lena.

Fata a rînjit scurt : „mai poți să spui o dată".

— Lena, am repetat. Nu fă pe nebuna. Soare. Apă. Avioane. Hai și noi să înotăm.

Călcînd peste trupurile întinse pe iarbă, de noi se apropia Gigi, și nu i-am înțeles fața îngrijorată și strîmbătura fugară cînd ne-a văzut. Lena și-a mușcat ușor buzele cu dinții, s-a ridicat în picioare, s-a depărtat de mine.

— Ce naiba faceți aici ?

Avea un aer de tanc pus pe distrugere. Am ridicat din umeri, simțeam că ceva e în neregulă, chestii de-ale lor, nu vroiam să mă amestec, dar Lena tăcea și am răspuns :

— Stăteam de vorbă.

— Bine, a mormăit Gigi, să mergem.

Să mergem, adică el și cu soră-sa.

— Salut !

— Salut...

Am ridicat din umeri și am pornit spre umbrela și salteaua mea de pînză cauciucată, roșie. Pe drum m-am întors și am privit după ei : între șoldurile sărace și cam joase ale viitorului regizor, doi vînători încolțiseră un pui de tigru și, la fiecare pas, sulițele lor pe care le bănuiam bine ascuțite, intrau și ieșeau din trupul bietului animal.

*

Nu știam precis unde locuiește Gigi ; vedeam neclar imaginea mohorîtă a unui bloc cenușiu, silueta colegului meu dispărînd în spatele unei uși masive de metal ; asta se întîmpla în jurul pieții Rosetti, eram aproape vecini, dar nu-mi aminteam strada, numai revederea fugară a unui bloc cenușiu cu ușă de metal. Am luat-o de-a lungul bulevardului, atunci fusese iarnă, sau toamnă tîrziu, am

colit pe o stradă laterală, n-am mers mult, treizeci-patruzeci de metri, nu asta era strada, amintirea începea să prindă contur, al treilea sau al patrulea bloc de la bulevard, m-am întors, altă stradă, desigur, un bloc puțin ciudat, clădit ca un amfiteatru abrupt, dominînd cu masa lui cenușie... Nici aici... În orice caz, pînă după-amiază găsesc ce caut, strada — știam — era pe partea stîngă a bulevardului, cum mergeam spre Foișorul de Foc, și blocul pe partea dreaptă a străzii. N-a fost nevoie însă să caut prea mult, am zărit-o pe Lena vizavi, prin vitrina unei tutungerii, stătea întoarsă într-o parte, lateral față de tejghea, coroanele teilor jucau în ape pe sticla vitrinei și n-am putut înțelege ce făcea acolo. Am traversat, m-am oprit în dreptul tutungeriei, fata vorbea cu cineva la telefon, sau încerca să vorbească dar nu obținea legătura, pentru că își lăsa nerăbdătoare greutatea trupului pe picioarele arămii, ciocănind cu degetul în cutia de metal argintiu a telefonului agățat pe perete.

Mi-am lipit nasul de vitrină, Lena nu m-a văzut, a ridicat mîna, a apăsat cu o mișcare repezită cîrligul de care se agață receptorul, a pescuit moneda rostogolită din măruntaiele aparatului, a băgat-o din nou în fontă și a format un număr. De unde stăteam îi vedeam spatele, gîtul, jumătate din obraz, umărul dezgolit de bluza fără mîneci, de fapt un maieu mai puțin decoltat, și am putut observa ușor că fata forma numărul meu. M-am desprins de geam, am intrat în prăvălie, Lena nu s-a întors, îi vedeam pieziș profilul concentrat, fruntea încruntată, nasul încrețit, buzele strînse a nemulțumire și am ridicat din umeri ; la mine acasă, la ora asta, n-avea cine să-i răspundă. Am ciocănit ușor o monedă de un leu în tejgheaua de marmură neagră, trezind din moțăială tutungiul înalt, cărunt, cu fason de militar pensionat. Avea pe el un halat albastru, decolorat dar curat, încheiat sever cu un șir de nasturi deși, negri, pînă sub bărbie ; mîneca dreaptă și-o mișca nefiresc de țeapăn, parcă oficia solemn cu brațul îmbrăcat într-o mănușă neagră, lucioasă.

— ...„Scînteia", vă rog.

O priveam pe Lena și am văzut cum i-au tresărit umerii. A atîrnat cu grijă receptorul în cîrligul lui, parcă

era din sticlă subțire, a pescuit fisa, a băgat-o în buzunarul tighelit al fustei scurte, pe șolduri, a încheiat buzunarul și numai după aceea s-a întors spre mine. S-a răsucit încet, i-a trebuit cam jumătate de ceas pentru treaba asta, și în tot acest timp vertebrele îi scîrțiiau îngrozitor.

— Bună, am salutat-o surprins, și am adăugat ceva, cred că : „ce mică e lumea". Telefonezi ?

— Ți-am telefonat ție, a răspuns fata încet.

Nu știu de ce m-a năpădit un val de căldură cînd am auzit asta. Am ieșit pe trotuar fără să-mi iau ziarul și restul, Lena a deschis gura, voia să spună ceva, apoi a dat din mînă a renunțare și a pornit încet, de-a lungul zidului alb, prăfuit, împodobit cu flori de stuc. Am mers lîngă ea, brațele ni se atingeau în mers, al meu fierbinte, temător, al ei rece și ferm. Era foarte plăcut.

— Te-am chemat ca să te rog să nu mă mai cauți, a spus Lena fără să mă privească, și parcă cineva a golit o frapieră plină cu apă murdară și cu bucăți de gheață cenușie peste ziua aceea însorită.

— De unde știi că am vrut să te caut ? am întrebat, ridicînd din umeri și înfundîndu-mi adînc mîinile cu palmele întinse în buzunarele strîmte ale blugilor. Îmi venea să-mi dau pumni în gură, pumni grei, care să-mi zdrobească buzele și să zdrelească pînă la sînge degetele strînse. Lena a rîs ușor, abia acum s-a întors spre mine : „hai, lasă". A rîs din nou, dar numai pentru ea, parcă s-ar fi aflat pe o insulă pustie amintindu-și ceva tare amuzant :

— Păcat că nu-ți vezi mutra... ochii. Ți se citește pe față ca într-o carte deschisă, înțelegi ?

— Bine, am mormăit în semn de capitulare, au blondele o siguranță peste care nu se poate trece, așa, ceva flexibil care se îndoaie și te lovește drept în obraz cînd se îndreaptă la loc, bine, se citește. Dar de ce să nu te mai caut, pentru că și ție ți se citește...

...sclipirea fugară, aurie, a ceva ascuns în adîncul ochilor întunecați. Am tăcut, încercînd să-mi imaginez

cum s-ar comporta un aviator veritabil în situaţia mea. Dur şi bărbăteşte, şi...

— Nu-i frumos să minţi, am spus, mi-era foarte greu să fiu dur şi bărbat. Umerii fetei s-au strîns uşor, purta un maieu ieftin şi literele roşii mocneau tăcute pe bumbacul întins între sînii frumoşi : „make love, not war" ; cînd şi-a strîns umerii, colţurile inscripţiei s-au săltat în sus, rînjind răutăcioase : make love...

— Tata — a explicat Lena oprindu-se şi întorcînd spre mine o privire nouă, grea, în care fulgerul auriu pulsa lent cu un fel de deznădejde, de fapt n-a rostit cuvîntul întreg, l-a sacadat, despărţindu-l în silabe — „ta-ta". Şi frate-meu, Gigi.

— N-am înţeles : ce-i cu taică-tu ?

— Tata nu mă lasă să am prieteni. Şi Gigi are grijă de asta.

— De ce ?

— Fără „de ce"...

Am pornit din nou pe trotuarul încins de soare, pe lîngă zidurile fierbinţi ale caselor. Braţele ni se lipeau o clipă, în mers, şi nu reuşeam deloc să-mi dau seama cam ce-ar face un pilot autentic în situaţia mea.

— Tu vrei ? am întrebat încet, mi se pusese un nod în gît, am hîrîit şi am repetat mai tare, privind ţintă asfaltul prăfuit :

— Tu vrei ?

— Ce să vreau ? a întrebat şi Lena, parcă nevenindu-i să creadă. Şi, din cum vorbea, înţelegeam că nici ea nu se uită la mine.

— Şi ţie ţi se citeşte pe faţă, am spus. Dibuiam. Un singur cuvînt nelalocul lui ar fi stricat totul. Am trecut pe lîngă o ţişnitoare galbenă, era să mă împiedic de ea, am evitat-o în ultimul moment, am lovit în plin, cu palma făcută căuş, vîna de apă ţîşnind din muştiucul de alamă. Şi, deodată, tot ce era forţat şi premeditat a dispărut, s-a dus, m-am simţit cu cincizeci de kilograme mai uşor, am înconjurat cu braţul stîng umerii fetei, oprindu-o şi răsucind-o spre mine :

— Ţi se citeşte pe faţă, am spus — mă ameţea corpul acela încordat lipit de mine, mă ameţea că nu sim-

ţeam nici o mişcare, nici un gînd de îndepărtare — că vrei să fim împreună. Lena, Lena mea, n-are rost... tu ştii, nu-i aşa ?

*

— Ei ?
— Nimic...
— Chiar nimic ?
— Dumnezeule, nimic în afară de tine. Totul în tine.
— Îţi merge gura. Ai avut multe prietene ?
— Am şi-acum. Nici nu visezi cu cine concurezi.
— Nu mă interesează.
— Aşa spui, dar ce-i în tine...
— De unde ştii ce-i în mine ?
— Ştiu... Ce, crezi că numai femeile... „citesc în tine *ca într-o carte deschisă ?*“ Vax.
— Nu crezi în intuiţia femeilor ?
— Cred în intuiţia animalelor. Maică-mea avea o căţea, Pegy, o alsaciană. Fugea întotdeauna înainte de a muri careva de-ai casei, se întorcea abia după cîteva zile, jigărită...
— Fugea des ?
— Era război. A mai trăit încă trei-patru ani după '45, mama spune că mă păzea în căruţ. E una din amintirile mele, cea mai veche, mai departe n-am reuşit s-ajung — un bot uriaş de cîine, negru, umed, cu părul din jur puţin încărunţit. Nici nu ştiu dacă e o amintire adevărată, sau mi-am inoculat-o... înţelegi.
— Înţeleg. Prima mea amintire e cu nişte pietre. Un pavaj umed de ploaie, pe care-l văd printre roţile unei trăsuri. Şi, parcă, picioare negre de cal alergînd pe pietrele alea.
— Tot animale, vezi ?
— Plozilor le plac animalele.
— Mie, şi acum.
— Şi mie.
— Binecuvîntaţi animalele şi copiii.
— Amin.
— Cîţi ani ai ?
— Depinde.

— În acte ?

— Șaisprezece. Șaisprezece și...

— Dumnezeule, o minoră !

— Nu țipa, la fete nu e așa. Nu mai sînt chiar minoră, de cîteva luni.

— Și ce are taică-tu cu tine ?

— Spune-mi, cu cine concurez ?

— Cu nepoata ultimului rege din insula Jawa.

— Oho !

— Nici un „oho !“ Umblă întotdeauna cu doi gealați credincioși după ea.

— Și ?

— Prea... prea mult temperament tropical. Palmierii, oceanul, elefanții — astea-s lucruri care-și pun amprenta !

— Ar fi trebuit s-o dea...

— Pe cine ?

— Pe aia... cum o chema ? Pegy. Ar fi trebuit s-o dea cuiva.

— Crezi că n-ar mai fi murit nimeni ?

— Nu-i vorba de asta... dar, să știi dinainte că pe front, la mama dracului... în cine știe ce fund de tranșee...

— Eu cred că de fapt presimțea că ăla — mă rog — mortu' murise deja, nu că avea să moară.

— Ce deștept ești ! Și, mai multă cuviință pentru cei din familia ta.

— Vorbești serios ?

— Foarte !

— Sînt oameni pe care nu i-am cunoscut niciodată, nici măcar din albume. Nu-mi plac albumele de familie.

— Totuși, ar fi trebuit s-o dea.

— Nu știi ce vorbești. Pegy, fiica bătrînului Fritz, care la rîndul lui... Era a patra sau a cincea generație de cîini în familia maică-mi.

— Și acum ?

— Acum, dracu' știe. Am o broască țestoasă. Țaf. Pegy n-a lăsat alți urmași. Cum suporți asta ?

— Ce ?

— Taică-tu. Gigi.

— Mda. La revedere.

— Dar mai avem...

— S-ar putea să stea cineva în balcon. Siesta, știi...

— Cînd ne vedem ?

— Uite, de asta mi-a fost mie frică. Îți dau mîine un telefon. Salut

— Salut.

•

Telefonul n-a sunat vreo două zile. Mă instalasem într-un fotoliu lîngă biroul lui taică-meu, luasem un teanc frumușel de cărți — aerodinamica, rezistența materialelor, zboruri celebre și vieți ale aviatorilor iluștri — pe care le răsfoiam fără să pot reține mare lucru. Degeaba. Rarele apeluri erau mai ales pentru soră-mea, apoi prieteni de-ai familiei, care, înainte de a vorbi cu părinții, țineau să-mi dea sfaturi prețioase. Incredibil cîți dintre ei zburaseră ca piloți în război, sau practicaseră măcar planorismul, și ce fapte nemaipomenite săvîrșiseră ! Mă ridicam din fotoliu, umblam prin casă lăsînd ușile deschise în urma mea, atent la zbîrnîitul aparatului de pe biroul acoperit cu cristal gros ; pînă și părinții, destul de opaci la frămîntările mele, băgaseră de seamă că ceva nu e în ordine, astfel că în a treia zi și-a făcut apariția Dan. Dan, unchiul și prietenul meu, purtînd blugi și ochelari cu șapte dioptrii, student la Electronică în anul trei, genul de rudă într-adevăr necesară și utilă. A intrat, a spulberat cu o lovitură de picior viețile aviatorilor iluștri și s-a așezat pe covor printre cărțile risipite, rezemat cu spatele de biroul furniruit cu nuc al tatii.

— Ascult.

Dan avea dreptul să se poarte așa, dar înainte de a-i răspunde, m-am dus și am închis bine ușa.

— Cît ?

— Cît ceri ?

— Totul.

Dan și-a ridicat capul, și lentilele ochelarilor i-au sclipit mirate. Era prima oară cînd îi ceream ca tot ce discutăm să rămînă numai între noi ; de obicei, lăsam să transpire un 10—15% pentru satisfacerea curiozității legitime a mamii.

— Atunci e grav !

— Nu încă, am spus. Dar ar putea deveni. Sigur devine. I-am povestit pe scurt, foarte pe scurt, despre Lena și misteriosul ei tată, care n-o lăsa să-și facă prieteni.

— O fi adventist, a presupus Dan.

Imposibil, aproape de fiecare dată cînd mergeam la poligon îl găseam pe Gigi acolo, cercetînd satisfăcut țintele ciuruite și legănînd încolo și-ncoace în jurul degetului pistolul ținut de garda trăgaciului ; de fapt, dacă-mi amintesc bine, intimii îi spuneau Willi.

— Un bătrîn maniac principial...

Asta semăna mai mult cu imaginea pe care mi-o făcusem și eu, dar mi-era neclar cum a putut ieși Lena cea aurie și zveltă ca un vas arab, dintr-un bătrîn maniac principial ; ăia au copii slabi și palizi, cu fețe scofîlcite prematur, din care răsar ascuțite nasuri lăcrimoase, lucioase și roșii la vîrf.

— Maică-sa ce zice ?

Am ridicat din umeri, Lena nu suflase nici un cuvînt despre mămica ei ; era, poate, persoana fără mare trecere în casă, și nu ne putea fi de nici un folos.

— Am s-o răpesc, am spus. Eu mă duc la școala de aviație, pe ea o angajez stewardesă la bordul unui avion care face curse internaționale. E balerină, o să învețe ușor să se miște cu tava în mînă, chiar și într-un avion care zboară.

— Aventuri în epoca de piatră, mi-a retezat-o Dan. O răpești, și peste trei zile o aduce acasă cu miliția. Unde te trezești ? S-a uitat la ceas și s-a ridicat de pe covor : „mă grăbesc, te las să te mai gîndești". Să mă gîndesc, ce ? În drum spre ușă a dat cu piciorul într-o carte cu coperți albastre, cartonate, cartea s-a răsucit, a descris un looping în aer și a aterizat pe jos, chiar lîngă picioarele mele. M-am aplecat, am ridicat-o, am șters-o cu grijă și am pus-o pe birou ; era primul volum din „Teoria aeroelasticității".

Seara, la televizor a rulat un film cu cow-boy. Stăteam înfundat în fotoliu, pe ecran un trib de indieni dezlănțuiți atacase un fort a cărui trupă tocmai plecase să îndeplinească o misiune foarte importantă, și mîna de oameni rămași îndărătul îngrăditurii de pari se dădea de

ceasul morții încercînd să stingă un început de incendiu provocat de indieni cu săgeți muiate în smoală aprinsă. Chiar cînd un tomahawk aruncat cu răutăcioasă precizie din goana calului tăiase funia fîntînii, lăsîndu-i pe apărători într-o situație critică, în cameră a intrat mama. A înaintat dibuind cîțiva pași prin semiîntuneric, s-a împiedicat de fotoliul meu, a șoptit ceva și s-a așezat pe brațul îmbrăcat în pluș gros al mobilei masive. Era un fotoliu greoi, distona cu restul mobilierului ușor și simplu din casa noastră, dar avea ceva stabil și precis, un fel de înțelepciune în scîrțîitul arcurilor bătrîne, conferea o siguranță ocrotitoare la adăpostul spetezei înalte și a rezemătoarelor pentru brațe, groase și rotunde. Maicămea s-a așezat pe brațul îmbrăcat în pluș gros, s-a foit puțin, apoi a început să mă mîngîie pe cap, dumnezeule ! și, atent la eforturile disperate ale celor din fort pentru stingerea incendiului, mi-a trebuit ceva timp pînă să-mi dau seama că maică-mea plînge. Plîngea încet, mîngîindu-mi părul, o clipă am simțit și eu un nod fierbinte răsucindu-mi-se în gîtlej.

— Bine, am spus, ferindu-mi capul de sub degetele ei, pot să știu și eu de ce ? De ce ?

M-am uitat în sus și am văzut în lumina albastră, tremurătoare a ecranului, cum maică-mea își șterge lacrimile cu dosul palmei, smiorcăindu-se.

— Nu trebuie, am continuat, luptîndu-mă cu nodul acela din gît. Nu mai am cinci ani, mamă. Nu mai sînt ăla de atunci — gata, s-a dus, s-a terminat, ăla a rămas undeva, în urmă, nu *s-a transformat*, a dispărut pur și simplu.

— Ești foarte deștept, a făcut maică-mea un gest de lehamite cu mîna care abia mă mîngîiase ; vocea îi era egală și clară, parcă n-ar fi plîns niciodată. Atît de deștept, încît mă întreb dacă ești într-adevăr băiatul meu.

S-a lăsat să lunece de pe brațul fotoliului și s-a dus în sufragerie. M-am răsucit, i-am văzut silueta fină decupată negru în dreptunghiul luminos al ușii, nimeni nu i-ar fi dat anii pe care îi avea. Pe urmă am privit iar ecranul televizorului devenit o învălmășeală de flăcări, cai, indieni aținți și soldați înnebuniți. Atunci a sunat

telefonul, scurt, parcă înăbuşit, şi am încremenit în fotoliu, încordat, gata să mă reped. A mai ţîrîit o dată, la fel de slab, şi am ridicat receptorul tocmai la timp ca să aud, la celălalt capăt al firului, declicul sec al aparatului închis. Am rămas o clipă cu receptorul în mînă, am suflat în el, apoi l-am pus la loc în furcă, cu grijă, parcă ar fi fost făcut din sticlă subţire. M-am ridicat, m-am întins pînă mi-am simţit spinarea trosnind şi am închis televizorul. Vroiam să mă scol devreme a doua zi, s-o pot ajuta pe mama să-şi facă piaţa.

*

Clădirea era imensă, aşa cum mi-o aminteam, un amfiteatru mohorît de beton dominînd cu masa lui cenuşie casele din jur. Mi-am dat capul pe spate, departe de tot, sus, acoperişul se înfigea în cer cu două sulițe uriaşe, de care atîrnau tot felul de antene. Am împins uşa masivă de metal care a lunecat uns, fără zgomot, şi m-am pomenit într-un hol neobişnuit de alb şi de luminos după atîta fumuriu posac. Pe perete, lîngă uşa liftului, era agăţat tabelul cu locatari. Am apăsat pe butonul de fildeş gălbui şi am auzit cablurile foşnind în puţul ascensorului, am căutat din ochi numele cunoscut, ce surpriză, era afişată toată familia, şi astfel am văzut că prezumtiva mamă lipsea cu desăvîrşire : erau trecuţi acolo numai Gigi, soră-sa şi încă un tip, desigur autoritarul tată. Liftul s-a oprit zăngănind, era o rablă veche cu care aveam să fac cel puţin trei-patru zile pînă la etajul şase ; ţin minte şi acum marca, „STIGLER", înscrisă cu litere de alamă nituite pe peretele cabinei. Literele luceau de-mi luau ochii în lumina becului chior din ascensor, probabil mecanicul blocului le lustruia în fiecare dimineaţă. Pe palierul etajului şase erau două uşi, am sunat la cea din dreapta, scurt, am aşteptat puţin, am sunat din nou. Am auzit nişte paşi fermi apropiindu-se şi uşa s-a deschis larg ; în prag, privindu-mă calm, întrebător, un tip înalt, destul de tînăr încă, am recunoscut imediat faţa îngustă cu pometii ieşiţi a Lenei, şi picioarele nesfîrşite ale lui Gigi. Tipul se uita la mine de sus în jos, şi, instinctiv, m-am înălţat pe vîrfuri :

— Bună ziua.

— Bună ziua.

Avea o voce plăcută, gravă, nimic din glasul uscat de scapete la care mă aşteptam, nimic din înfăţişarea de bătrîn maniac cu nas lăcrimos, ba chiar blugii pe care-i arbora — „Wrangler", am apreciat automat — îmi dădeau unele speranţe.

— O caut pe Ileana, am răspuns privirii întrebătoare, şi blugii s-au dat la o parte, lăsîndu-mi drum liber. Am păşit înăuntru, am traversat o cameră spaţioasă, aproape fără nici o mobilă în afara covorului imens, şi am bătut la uşa pe care tipul mi-o indicase cu un gest repezit : „aici". „Intră", a răspuns Lena, şi am intrat.

Lipsa de mobilă era stilul casei ; camera părea suficient de mare şi de pustie ca să joci tenis în ea, şi se termina printr-un glasvand dînd într-o terasă cam cît puntea unui portavion. Parchetul lucios era acoperit de o mochetă vişinie, de-a lungul peretelui din dreapta uşii se întindea o canapea îngustă, de piele. La capătul canapelei, cu spatele rezemat de o pernă sprijinită de perete, Lena citea nu ştiu ce carte. Purta un trening ciudat, de bumbac, mulat pe corp, mai tîrziu am aflat că astfel de treninguri sînt, de fapt, costumele de antrenament ale balerinelor. A lăsat cartea jos, liniştită, parcă intram de trei ori pe zi la ea în cameră, şi mi-a surîs fermecător, cu toţi dinţii : „Hello !"

— Bună, am spus nesigur, atunci am băgat de seamă că tatăl fetei intrase în urma mea şi-şi instalase blugii la celălalt capăt al canapelei. Am mai făcut doi paşi, picioarele mi se înfundau în mocheta groasă, vedeam prin glasvandul deschis, dincolo de balustrada terasei semănînd cu parapetul unui vapor, acoperişuri joase, pătate de rugină, şi o turlă ascuţită de biserică. Am încercat să-mi dau seama ce biserică ar putea fi, dar n-am reuşit. Mi-am trecut limba peste buzele uscate şi crăpate, am repetat :

— Bună, Lena.

— Pe fata mea o cheamă Ileana, au remarcat blugii de pe canapea.

— Ileana, am spus. Am venit să-ţi fac o vizită.

Îmi venea să mă tăvălesc pe mocheta aia, să țopăi cu picioarele pe canapea, și habar n-aveam ce să fac cu mîinile. M-am agățat de privirea fetei, încercînd să regăsesc sclipirea aceea aurie, dar sclipirea dispăruse și mă sufoca întunericul opac izvorînd din ochii Lenei. Am mai făcut cîțiva pași, am ajuns lîngă peretele de sticlă, de afară venea aerul fierbinte al străzii și puteam respira mai în voie.

— Se vede frumos de aici, am spus răgușit, numai ca să nu las tăcerea să se închege.

...acoperișurile ruginite și biserica aceea cu turlă ascuțită, pe care nu o puteam identifica...

M-am întors spre tatăl Lenei, atunci am văzut tabloul agățat de perete : era un tablou mare, în ulei, și în prima clipă, așa cum bătea lumina în el, mi s-a părut că e portretul Lenei. Mi-am spus că peretele acela nu e locul ideal de care să agăți o pictură în ulei și mi-am înclinat capul, să pot privi mai bine. Era acolo o femeie tînără, un fel de Ileana peste patru-cinci ani, în costum de balerină — tu-tu, pantofiori de satin, tricou, și asta încă în mijlocul unei poieni dintr-o pădure deasă. Fața dansatoarei avea o expresie patetică, și am înțeles-o — nimeni n-ar fi putut face nici măcar un pas prin pădurea aceea sălbatică, așa încălțat cu pantofiori de satin alb. Și mai era undeva, în fundul ochilor pe care abia îi ghiceam din cauza umbrei — acolo unde la Lena treceau fulgere aurii — mai era o teamă de animal hăituit. O teamă scurtă, amară, greu de bănuit sub bolta continuă de verdeață bogată.

— Mama, a lămurit sec Lena.

— Soția a murit dînd viață fiicei mele, a declarat bărbatul de pe canapea, a împins bărbia spre Ileana, acuzator, și umerii fetei au tremurat mărunt sub tricoul de bumbac. M-am rezemat de marginea glasvandului, încercînd să-mi aduc aminte ce căutam acolo. Se lăsase o tăcere în care s-ar fi împotmolit și un spărgător de gheață ; mi-am mutat greutatea corpului de pe un picior pe celălalt, parchetul mi-a țipat sub tălpi. Pe urmă tatăl Lenei s-a sculat și s-a apropiat de mine ; s-a uitat lung în ochii mei, avea o privire caldă, și doar ceva, așa, o lucire fugară, la pîndă, arăta că ceva nu e în ordine. Nu știu cît am privit în pupilele acelea ; mi-a săltat bărbia cu mîna, obligîndu-mă să mă uit la el cînd am vrut să-mi întorc capul : „acum

înţelegi, nu-i aşa ? Ileana, Lena cum îi spui tu, trebuie să ajungă o mare balerină — trebuie să ajungă ce-ar fi ajuns mama ei. Am jurat asta la căpătîiul muribundei..." Chiar aşa a zis, „muribundei", umerii Lenei au tresărit iar, o vedeam peste braţul întins care-mi ţinea bărbia ridicată. Începuse să mă doară gîtul înţepenit, şi am spus: „Bine, dar nu văd ce legătură are..." Lucirea aceea se amplificase, aprinsese pupilele dilatate : „arta mare e pură. Am jurat la căpătîiul"... Nu mai puteam auzi cuvîntul acela, presimţeam lovitura, mă durea spatele încovoiat al Lenei : „Dar au trecut aproape 17 ani de atunci !"

— Cu atît mai mult, au rostit blugii pe un ton răuprevestitor, n-o să strici dumneata ce-am făcut eu timp de 17 ani.

S-a întors spre Ileana şi a rugat-o cu vocea lui obişnuită să aducă ceva de băut, coniac, ce găseşte în bufet. Lena s-a dat jos de pe canapea şi a dispărut, parcă luneca pe rotile. „Nu vreau să ne despărţim certaţi", a explicat tipul, şi abia atunci mi-am dat seama că era nebun, dar nebun de legat. „Am o mare datorie faţă de defunctă" — s-a întors spre tablou, şi am înţeles spaima de animal hăituit din ochii portretului. Se făcuse deodată lumină, obsesia aceea cumplită, transmisă de la mamă la fiică, de tipul ăsta în blugi. Mi-a fost ruşine că şi eu purtam blue-jeans — e drept că ai mei erau „Lee", dar cum te mai poţi înşela ! Zi de zi, an de an, crescută sub ochii înspăimîntaţi ai tabloului, dumnezeule, „arta mare e pură !" privirea opacă din ochii fetei, oare cît dracu reuşise să inoculeze în ea ? „Aveţi dreptate, am spus, e pe undeva o datorie de îndeplinit". Trebuia s-o scot pe Lena de aici, dar cum ? Pas de deux, pas de trois, bara din alamă prinsă de peretele-oglindă. „Aş vrea să vă pot ajuta într-un fel", voiam să cîştig timp, mi s-a părut că aud uşa de la intrare deschizîndu-se şi zgomotul ascensorului, atît mai lipsea, să apară Gigi. Pe urmă a intrat Lena cu o tavă pe care se balansau două păhărele. Am ciocnit, tatăl Ilenei şi-a îndreptat ochii cu religiozitate spre tablou şi a băut ; am băut şi eu, habar n-aveam ce, îmi fierbeau creierii, era o situaţie incredibilă, fără ieşire, şi singura rezolvare era s-o smulg de acolo pe Lena, mi se

învîrtea gîndul ăsta prin cap, nu mai reuşeam să scap de el.

„Rămînem prieteni ?", „Bineînţeles", am răspuns, „cei mai buni prieteni". „Atunci, să nu te mai prind pe aici" — a strigat deodată tatăl fetei, şi faţa lui îngustă s-a congestionat. M-a apucat de braţ şi m-a tîrît de-a lungul camerei ; alunecam pe lîngă canapeaua cea lungă, şi-mi spuneam că uite, acum o să mă trezesc din somn... Lena stătea ca o statuie, numai tricoul de bumbac i se agita furtunos pe piept şi buzele îi tremurau. M-am smucit, mă durea încheietura strînsă în degetele puternice, mi-am tras mîna şi am ieşit ; am traversat camera aceea goală, urmat îndeaproape de amfitrionul meu, şi m-am oprit pe palier. Voiam să cobor pe scări, se învîrtea ceva în mine, rău, am apăsat butonul de la ascensor, cu ochii ţintă în ochii dilataţi ai noului meu prieten. Am aşteptat puţin, aşteptam degeaba, liftul era acolo, vedeam, prin geamul mat al uşii, sclipirea literelor de alamă. Aş fi vrut să spun ceva, mi-am amintit-o pe Lena, privirea ei fixă, am tăcut. Am intrat în ascensor, am trîntit uşa după mine, am apăsat butonul de la parter şi m-am întors instinctiv cu spatele spre oglinda care ocupa jumătate din peretele din fund al cabinei. Cred că şi coborîsem vreo două etaje, cînd m-am plesnit cu palma peste frunte şi m-am răsucit încet, să nu spulber vraja : pe suprafaţa netedă a oglinzii, suprapunîndu-se privirii mele uluite, era scris cu săpun sau cu o bucată de ceară moale : „mîine la telefon". Şi dedesubt, cu litere mari, repezite, puţin înclinate, ca şi cum Lena s-ar fi temut să nu fie surprinsă : „idem ora".

*

— Nu e nebun, a spus Lena încet, privindu-mă vinovată. Atît doar, că a iubit-o foarte mult pe mama. Şi, e puţin prea convins de talentul meu.

— Ţie îţi place asta ? am întrebat, şi am răspuns privirii mirate a fetei înălţîndu-mi mîinile şi rotindu-mă pe călcîie : dansul.

— Îmi place, dar nu aşa.

— Atunci ?

Lena a ridicat din umeri.

— Nu știu. Și-a scuturat coama, valurile de aur vechi i-au curs tăcute pe gît, pe umeri ; și-a aranjat părul cu o mișcare a mîinii făcînd să apară linia aceea precisă, severă, care-i despărțea în două obrazul arămiu. Nu știu — încă.

Simțeam, prin vitrină, ochii iscoditori ai tutungiului cu mînă țeapănă, din piele neagră.

— Să mergem.

— Vreau să fac o baie, a spus Lena. A pornit înainte, de-a lungul zidului cu flori de stuc, și i-am admirat picioarele. Am lăsat-o să se depărteze ; cînd a observat că nu vin după ea, s-a oprit și a făcut nerăbdătoare un semn cu mîna, fără să se întoarcă. Am tropăit spre ea în maniera în care imitam, nu cu prea mulți ani în urmă, caii cavaleriei lui Budionnîi la atacul Perekopului, și în timp ce alergam așa, sărind, mi-am spus că nici acum habar n-am dacă într-adevăr cavaleria gloriosului mareșal atacase Perekopul. M-am oprit în fața Lenei, am schițat o reverență și i-am luat mîna într-a mea ; am ridicat-o, am răsucit-o și am sărutat, ușor, podul palmei. Lena a surîs și nu și-a retras mîna.

— Nu știi, am întrebat, cavaleria roșie a lui Budionnîi a atacat Perekopul ?

— Noi facem numai istoria artei, a răspuns Lena privindu-mă pieziș.

— E o problemă care mă frămîntă de multă vreme, am lămurit-o. Am dezbătut-o de nenumărate ori la Căminul de Copii al Ministerului de Externe împreună cu prietenii mei Liviu, Dan și Sveta, dar n-am reușit să ajungem încă la vreun rezultat.

— Ce căutai la căminul ăla ?

Am ridicat din umeri :

— De vreme ce babacii erau în exterior...

— Unde ? s-a strîmbat Lena.

— Reprezentau țara în străinătate : tata era însărcinat cu afaceri, iar mama îl însoțea, împreună cu soră-mea.

— Ai o soră ?

— Una mică și insignifiantă. Mi-am amintit pînda mea de două zile din biroul tatii, și am adăugat : a descoperit de curînd telefonul, a comunicat prietenilor ei descoperirea, și de atunci, în casa noastră, nu se mai poate vorbi la telefon.

— Știu, a făcut Lena. În seara aia am telefonat la voi de o mie de ori.

Mergeam spre stația troleibuzului ținîndu-ne strîns de mînă, și Lena nu comenta faptul în nici un fel ; poate nu băgase încă de seamă, dacă e posibil.

— De ce ai închis ? am întrebat.

— Habar n-aveam ce să-ți spun. Și, în general, tipul ăla cu halat albastru se uita la mine, așa... știi, nasturii ăia negri, mici și rotunzi, unul sub altul, unul sub altul, ca niște ochișori... înțelegi ?

— Înțeleg, am spus, deși nu pricepeam mare lucru. Și am îngînat, ca să fiu mai convingător : ca niște ochișori. Am mai făcut cîțiva pași și ne-am oprit în stația de lîngă croitorie ; acum stația aceea s-a desființat, dar atunci troleibuzele opreau scîrțîind din frîne chiar în dreptul vitrinei atelierului, și de fiecare dată cînd ușile pneumatice se deschideau pocnind, una din croitorese ridica curioasă capul aplecat deasupra mașinii de cusut.

— Nu la ștrand, m-a tras Lena de mînă. Am pornit iar bălăcindu-ne picioarele prin asfaltul topit, spre Calea Moșilor. Priveam furișat fata de lîngă mine, profilul fin, părul greu, gîtul lung, pieptul rotund, cast sub bluza aceea mai mult tigheluri și epoleți, și-mi mușcam buzele, nedezmeticit de așa noroc. Am trecut prin dreptul unei vitrine, mi-am îndreptat spatele înălțîndu-mi umerii ; gest necesar, pentru că fără tocuri la șlapii ei vietnamezi care foșneau uscat înfundîndu-se în trotuar, Lenei nu-i lipseau prea mulți centimetri ca să mă ajungă.

Fata a simțit mișcarea și m-a gratificat cu un zîmbet, genul de atenție acordat unui pechinez pe care-l ții în lesă.

— În regulă, am spus și am rînjit. Cum se face că azi ai pornit singurică la plimbare, să te-agațe orice haimana ?

— Tata e la serviciu, iar Gigi a plecat la Budapesta pe zece zile, mi-a întors Lena rînjetul. Știi, pentru că a reușit la IATC...

Aa, excursia la Budapesta, desigur, mult-visata excursie la Budapesta, cadoul bătrînului pentru triumful fiului la facultate... Ai mei se mulțumiseră să declare că sînt mîndri de mine.

— Şi umbli aşa, de capul tău ? nu m-am lăsat.

Lena a rîs scurt : „credeai că mă ţine legată...“ S-a oprit în mijlocul trotuarului, s-a întors toată spre mine smulgîndu-şi palma din palma mea şi ridicînd-o cu un gest repezit ; o clipă am crezut că vrea să mă lovească, nu, şi-a agăţat un deget de nasturele care-mi ţinea închisă clapa buzunarului de la piept, apoi a scandat, trăgînd în jos nasturele : „mi-a-dat-drumul-pe-cu-vînt-de-o-noa-re“.

— Bună, am spus, privind-o neîncrezător.

— Nu crezi în cuvîntul de onoare ? a întrebat Lena trăgînd în continuare nasturele acela nenorocit. Nu glumesc, m-a avertizat şi într-adevăr, nu glumea. Îi luceau ochii întunecaţi străbătuţi de fulgere aurii, mînioase ; simţeam că asta era, într-adevăr, o întrebare.

— Uite, am început eu, nasturele s-a rupt cu un zgomot sec şi a căzut rostogolindu-se pe asfalt, îl vedeam lucind stins în soare, rotocol de sidef stingher pe trotuar, dar nu m-am dus să îl ridic — uite, îmi ceri un răspuns dificil, pentru că tu ţi-ai dat cuvîntul faţă de taică-tu, dar eşti aici.

Lena şi-a coborît mîna care-mi rupsese nasturele privind-o îndelung, nu ştiu ce vedea acolo ; pe urmă şi-a muşcat buzele, apoi a ridicat amîndouă mîinile adunîndu-le la ceafă şi apăsînd şuvoiul acela de metal greu cu degetele mîinilor unite. A stat ceva timp aşa, cu fruntea plecată, îi simţeam mirosul de aur încins al părului, încremenisem în mijlocul trotuarului, oameni toropiţi ne ocoleau fără să ne vadă. Cînd şi-a ridicat faţa zîmbea, era un zîmbet bun, puţin maliţios, şi buzele pline, uşor cojite din pricina soarelui, s-au desfăcut lăsîndu-mă să văd sclipirea dinţilor regulaţi :

— Da, a spus Lena zîmbind mereu, te pomeneşti că-ţi pare rău.

*

Nu călcasem în viaţa mea pe unde m-a dus Lena şi, în general, nu ştiam că la marginea Bucureştiului pot fi locuri atît de plăcute, nu plăcute pur şi simplu, le simţeam ciudate, şi mai era ceva — parcă debarcam pe o insulă spre care plutisem o groază de vreme fără să ştiu. Era

acolo un lac mic, de fapt un golf care comunica cu lacul adevărat printr-o strîmtoare gîtuită ; mai era un baraj prin care apa curgea formînd o cascadă netedă, ca de sticlă, și numai clocotul spumei de la picioarele ei, acolo unde se prăvălea zgomotos în lac, te făcea să-ți dai seama că e apă, apă adevărată. În jurul golfulețului unduiau coline acoperite cu iarbă măruntă, iar între coline se formaseră niște adîncituri cam cît un castron de supă, cu pante rotunjite. Într-un astfel de castron m-a dus Lena ; s-a oprit, a făcut un gest larg, invitîndu-mă să iau în stăpînire colinele și golful, apoi m-a rugat să mă întorc cu spatele. Ne-am dezbrăcat așa, cu spatele unul la celălalt, nu m-am putut stăpîni să nu privesc peste umăr ; oricît m-aș fi obișnuit deja cu Lena, m-a cuprins un fel de amețeală și m-am așezat pe iarbă, cu fața spre lac. Parcă ieșea dintr-o teacă din piele de lup un pumnal caucazian cizelat în oțel auriu — un pumnal viu, fierbinte, fremătînd — parcă lumina în jur sclipirea arămie a soarelui izbit și reflectat în lama suplă. Îmi simțeam gîtul uscat, voiam să cobor la lac în patru labe și să mă adăp, vedeam apa verde, limpede, o bănuiam rece în gura scorojită. Am simțit mîna Lenei pe umăr și am ridicat fața : își aplecase capul între mine și soare, razele filtrate de părul ei erau calde și mîngîiau ; nu-i puteam deosebi trăsăturile, ochii, numai sclipirea dinților, n-am putut să-mi dau seama dacă zîmbește sau își mușcă buzele cu gestul ei obișnuit. Atunci am vrut s-o sărut, trebuia numai să ridic brațul, să-i cuprind gîtul și s-o trag spre mine, era ceva care-mi spunea că nu s-ar fi împotrivit, lacul, colinele din jur, cerul rezemat de coline revărsîndu-se incandescent în gîtlejul meu uscat și în apa lacului, care singură continua să rămînă rece și netulburată. Dar nu-i vedeam ochii, și mi-am reținut mîna pornită deja în sus, și cînd m-am ridicat i-am văzut buzele mușcate adînc, cu pielița uscată zgîriată la margini de caninii ascuțiți. M-am smucit, am strigat ceva, vroiam să urlu ca un indian, dar strigătul de luptă s-a poticnit în cerul gurii, sec, și a ieșit o bolboroseală penibilă ; am alergat spre marginea apei, acolo unde pămîntul nisipos forma un fel de ridicătură, am bătut chiar pe muchia malului și am sărit în apă. M-am dus la fund, ca un obuz, apa era mai rece decît aș fi crezut, alge cafenii

se unduiau pe nisipul galben ; cînd am scos capul afară, Lena înota lîngă mine. Am luat-o de mînă, înotam așa, amîndoi, era incomod să mă menţin la suprafaţă cu o singură mînă, simţeam lacul intrîndu-mi în urechi. Am bătut apa cu picioarele, înălţîndu-mă, am tras aer în piept, i-am dat drumul Lenei şi m-am lăsat la fund, cu ochii deschişi. Vedeam trupul fetei deasupra, spărgînd oglinda argintie a apei ; pe urmă s-a întîmplat ceva, silueta prelungă s-a ghemuit, a coborît brusc, faţa Lenei mărindu-se, venind spre mine cu ochii larg deschişi, pielea arămie era albă de tot în apa aceea verde şi limpede ; părul flutura incredibil, ca într-un vînt lent şi greu, şi unduia, parcă mai lung decît îl ştiam deasupra. M-am răsucit cu tot corpul în sus, aproape culcat pe nisipul algelor moi şi subţiri, Lena a venit, şi-a frecat trupul de al meu, parcă mi-au arat pe piept două brazde de foc şi gheaţă sînii ei încordaţi. Apoi s-a ridicat iar, bătînd apa cu picioarele. Am înotat după ea spre suprafaţă, a trecut în jos pe lîngă mine, fără să mă atingă, era rîndul ei să se culce pe patul de alge. Aerul mi-a năvălit cu zgomot în plămînii încinşi, m-am răsucit, am lovit apa cu picioarele, am plonjat cu mîinile întinse pe lîngă corp ; Lena era la fund şi trupurile noastre arcuite s-au mîngîiat unul pe celălalt, o dată, încă o dată, şi toată lumea aceea străvezie şi unduitoare se legăna în ritmul atingerilor noastre. Pe urmă nu mai ştiu precis ce a fost, silueta Lenei spărgînd într-un nor de băşicuţe strălucitoare suprafaţa argintie a apei ; cerul albastru, rotit o clipă deasupra mea, cînd am ieşit să iau aer ; din nou, umerii, sînii, picioarele fetei atingîndu-mă în treacăt, şi mişcarea mea zvîcnită, ca s-o ajung. Ne roteam, căutîndu-ne, pînă simţeam pieptul plesnindu-ne, şi inima bătea nebuneşte, în cercuri roşii ; atunci ieşeam la suprafaţă trăgînd aer cu respiraţii scurte, avide, şi ne cufundam iar. Descriam curbe lente, cu intersecţii savante, în care apa fierbea scurt la atingerea trupurilor noastre ; ne apropiam, înlănţuiţi, de fundul lacului, mîngîiaţi şi mîngîind covorul elastic de iarbă cafenie ; şi din nou sus, spre aer, şi din nou jos, regăsindu-ne... Am ieşit pe mal într-un tîrziu, clătinîndu-mă, am întins mîna ca s-o scot pe Lena din lac ; gîfîiam cu ochii scoşi din orbite, roşii de atîta stat în apă, cu

pielea învinețită și asprită de răceala lacului. Nu știu cît am stat așa ; soarele ne pătrundea încet, încălzindu-ne și țintuindu-ne de pămînt cu razele lui. M-am rostogolit spre Lena, am întins mîna și i-am mîngîiat părul ud ; i-am urmărit cu degetul conturul nasului, nările fremătînde, desenul buzelor arcuite, și... atît. Nu aveam curajul să o sărut. Am oftat și mi-am lăsat capul pe iarbă, lipit de umărul ei. Pe urmă am simțit o umbră rece pe piept, ca și cum ceva s-ar fi interpus între mine și soare. Am întredeschis pleoapele, filtrînd lumina puternică ; era un tip, se oprise pe marginea adînciturii în care stăteam culcați, privindu-ne de sus în jos. Nu puteam deosebi mare lucru din el, așa cum îl vedeam proiectat pe cerul albicios, dar am observat clar că era deșirat și chel, și purta un șort larg ; am schițat un gest să mă ridic, și tipul s-a retras — a dispărut întîi șortul, apoi trunchiul costeliv, și în cele din urmă tigva prelungă. Așa am aflat că purta ochelari, pentru că s-a răsucit întorcîndu-se cu spatele, și sticla lentilelor a lucit brutal în lumină. M-am ridicat, întîi în genunchi, sprijinindu-mă în mîini, apoi în picioare. Lena se făcuse covrig, cu capul culcat pe brațul îndoit și cu coama răsfirată acoperindu-i fața. Am urcat, clătinîndu-mă încă, panta ; după ce am trecut de creasta colinei, l-am văzut pe tipul acela înalt, se îndrepta spre o mașină station, era unul dintre tipii cu mașină, făcînd semne cu brațele descărnate prin aer. M-am luat după el, poate pentru că avea ceva care semăna cu o pușcă în spate, cînd m-am apropiat am văzut că nu era pușcă, ci un dispozitiv cu plasă și mîner lung de tot, pentru prins fluturi. Mînerul acela se zărea peste umărul lui și-l luasem drept țeavă de armă. Chelul s-a oprit lîngă automobil, era un model mare, alb, am văzut pe portiera din spate ștanțat cu litere de un roșu-aprins — „CHEVROLET“ — s-a oprit lîngă mașină, m-am oprit și eu la patruzeci-cincizeci de metri în spatele lui, și-a dat jos plasa aceea din spate rezemînd-o de capotă, și a strigat : „Elvira, Elvira“. „Ce s-a întîmplat ?“ am auzit prin geamul lăsat al portierei laterale, erau surzi de-a binelea dacă țipau așa încît îi puteam auzi de la distanța aceea. „Vino — a spus șortul surescitat, agitîndu-se și frămîntîndu-se pe picioarele

păroase şi subţiri — vino să-ţi arăt două splendide exemplare ale rasei umane". Mă miram că nu se frîng picioarele alea ca nişte grisine, mi se părea că n-am auzit bine, am mai făcut cîţiva paşi, la timp ca să-l aud repetînd, de data asta mai încet : „...exemplare splendide". N-am mai aşteptat să apară Elvira, m-am întors şi am plecat ţopăind spre movilita dincolo de care dormita al doilea splendid exemplar al rasei umane, rîdeam sărind peste pietre, am pus rămăşag cu mine că Elvira e ceva alb şi nespus de gras şi revărsat.

*

Lena a fost ciudat de liniştită tot drumul pînă la tramvai. Şi pe urmă, în tramvai, a continuat să tacă. Se lipise cu fruntea de geam, geamul din spate al ultimului vagon, şi-a tras degetele de sub palma mea, alunecîndu-le de-a lungul barei, cînd i-am acoperit mîna :

— Fată dragă — am spus şi am rîs iar gîndindu-mă la tipul deşirat, vagonul se legăna şi m-am prins repede de bară, pumnul meu lîngă pumnul strîns al Lenei — fată dragă, un splendid exemplar al rasei umane nu se poartă aşa ca tine. Lena n-a răspuns, nici nu m-a privit, şi un papiţoi care se tot foia pe platforma din spate, măsurînd-o cu ochi nerușinaţi, a rîs scurt.

— Dumnezeule, am spus ridicînd vocea, primul scandal în public ! Dacă crezi că o să te rog să fii rezonabilă, te înşeli. Uite, ai şi un voluntar gata să-ţi ia apărarea.

Fata a ridicat din umerii cu epoleţi ai bluzei, iar voluntarul s-a grăbit să străbată, clătinîndu-se în ritmul mînerelor prinse de tavan, intervalul dintre scaune ; aveam probabil un aer feroce, pentru că nu s-a oprit decît lîngă uşa din faţă şi a coborît la prima staţie.

— Nu te întreb ce-i cu tine, mi-am apropiat gura de tîmpla fetei şi am vorbit încet, firele blonde îmi gîdilau buzele — pentru că ăsta e exact genul de întrebare pe care nu-l pot înghiţi, dar spune-mi, dacă e ceva de făcut, cam ce pot face ca să nu mai fii aşa... sobră ? !

Tramvaiul se zguduia între pereţii caselor de pe strada îngustă, ne arunca unul spre celălalt, lipindu-ne umerii şi braţele, dar era ceva forţat în atingerea asta şi m-am

depărtat. Lena a catadicsit în sfîrșit să mă privească. n-o să uit multă vreme privirea aceea : citeam acolo mirare, dezamăgire, și încă ceva, și abia mai tîrziu mi-am dat seama că licărul ăla stins, care-i rotunjea ochii alungiți aducîndu-i lacrimi în colțul pleoapelor, era umilință.

— De ce, a făcut Lena culcîndu-și obrazul pe bara geamului, vorbea încet de tot, a trebuit să-mi apropii capul de gura ei ca s-o pot auzi, îmi lipisem fruntea de sticla vibrînd și-i vedeam buzele mișcîndu-se, și respirația scurtă umezind metalul slinos, cu dîre negre — de ce — a închis ochii apăsîndu-și obrazul de bara jegoasă de credeam că o frînge, mi-am strecurat palma între gura ei și metal, ca să nu mai atingă cu buzele uscate mizeria aia și Lena nu a retras capul și cuvintele ei mi-au umezit degetele — de ce nu m-ai sărutat ?

*

A doua zi m-am dus la Lena fără să mă anunț, genul de vizită care îmi repugnă, pentru că nimic nu e mai antipatic decît un musafir nepoftit, dar fata nu avea telefon și bănuiam că am devenit destul de apropiați ca să-mi pot permite o vizită fără protocol. Am urcat cu liftul „STIGLER", literele de alamă luceau la fel de orbitor ca prima dată și nu știam dacă trebuie să consider asta un semn bun sau un semn rău. N-a trebuit să aștept mult în fața ușii, s-au auzit pași ușori pe cimentul din antreu și Lena a deschis ; m-a privit atentă, cîntărindu-mă, se gîndea dacă face să-mi dea sau nu drumul înăuntru. Am stat așa, uitîndu-ne unul la celălalt, se săpase între sprîncenele negre o cută adîncă care dădea un aer grav feței prelungi, și am întins mîna spre ușa de la lift.

— Bine, am spus răsucind mînerul rece de ebonită neagră, și broasca a clănțănit sec, cum vrei.

— Salut — a făcut Lena tărăgănat, abia atunci s-a dat la o parte, invitîndu-mă să intru. Am închis încet liftul și m-am strecurat pe lîngă ea, în casă. Lena a trîntit ușa apartamentului și a venit după mine. Am traversat camera aceea fără nici o mobilă și am intrat în odaia fetei, la fel de goală ; numai canapeaua îngustă, de-a lungul pe-

retelui, pe care acum se găsea un cearceaf răvășit și o cuvertură ușoară, spunea că aici trăiește și — eventual — doarme cineva.

— Am venit să te sărut, am anunțat instalîndu-mă pe canapea. Simțeam nevoia unui sprijin ferm și mi-am înfundat mîinile în buzunare, întinzînd picioarele. Lena era desculță, avea pe ea numai un șort roșu și tricoul cu „make love...“ Mi-am spus că nici nu se putea costum mai potrivit pentru ceea ce — speram eu — avea să urmeze.

— Poate vrei să mănînci ceva înainte, a sugerat fata și nu cred că am făcut mutra cea mai inteligentă cînd am icnit scurt și am întrebat : „poftim ?“

— Așa, s-a sumețit Lena rămînînd în picioare în fața mea. Peste tot scrie că întîi și întîi ei se plimbă în decor romantic, apoi iau masa, și numai după masă se întîmplă — civilizat — ceea ce trebuia să se întîmple. Ieri m-ai plimbat, azi îți servesc un dejun apetisant, pe urmă stăm puțin și ne gîndim dacă într-adevăr merită să...

M-am ridicat și m-am apropiat de ea, gesturile mele erau sigure, dar trebuia să le înțelegi ca urmarea unei nopți întregi de aspră conversație cu mine însumi. Lena nu s-a dat la o parte, m-am lipit de corpul ei, așa cu mîinile în buzunare, și am sărutat-o scurt pe gură. Abia apoi mi-am scos mîinile din buzunarele blugilor, i-am cuprins umerii și am strîns-o lîngă mine ; am sărutat-o din nou, buzele mele apăsate peste buzele ei strînse și parcă unduiau încet zidurile în jurul nostru, la fel ca apa verde a lacului. Pe urmă Lena a oftat înăbușit, s-a desprins din îmbrățișare, m-a împins ușor cu mîinile în piept și a spus, arătînd cu capul spre tabloul uriaș care atîrna pe peretele din spatele ei :

— Nu aici.

N-am înțeles imediat :

— De ce nu aici ?

Lena a ridicat mîna, arătînd cu degetul mare peste umăr :

— Tu te-ai săruta de față cu mama ta ?

A oftat iar, a lăsat capul în jos, era atîta mirare și parcă un fel de resemnare în glasul ei, încît am vrut să întreb, dar m-am stăpînit la timp, era una dintre situațiile

alea fără de răspuns, numai că mă durea silueta brusc gheboșată, cu umerii căzuți, ca după o lovitură dureroasă.

— De ce — a întrebat fata înfiorîndu-se, își prinse umerii cu mîinile și vorbea cu capul aplecat, prins între brațele încrucișate — de ce tu ? Așa repede, și cu atîta certitudine — de ce tocmai tu ?

Nu știam ce să răspund, nicăieri nu scrie cum trebuie să se comporte un pilot adevărat într-o atare împrejurare și atunci am lăsat spaima adîncă, care mocnea în mine de cînd o cunoscusem, să iasă la suprafață :

— Nu vrei... adică nu vrei ca eu... și numai la urmă cuvintele au prins o formă precisă și au izbucnit, temătoare :

— Lena, nu mă vrei ?

— Ba da ; fata a ridicat capul spre mine și a trebuit să-mi plec privirea, nu rezistam la lumina aceea izvorîtă din ochii care fulgerau molcom și bun, nu eram pregătit pentru ceva atît de total, izbucnit așa de neașteptat și — fără reținere — pentru totdeauna, ba da, asta-i partea proastă, că te vreau.

Nu cunoșteam încă subtilele meandre ale minții de femeie ; pentru mine totul era clar, mi se părea nemaipomenit de simplu și frumos :

— Atunci ?

— Nu știu... și-a mușcat Lena buzele. Ca atunci cînd aștepți un an de zile să vină Moș Crăciun, și vezi ieșind de sub halatul roșu pantofii tatii.

Mă bucurasem de o educație strict ateistă în familie și povestea cu Moș Crăciun nu-mi spunea mare lucru. Aveam să înțeleg mai tîrziu, mult mai tîrziu, peste ani, cînd, după ultimul zbor pe supersonic pentru îndeplinirea baremului de clasificare, m-am pomenit îmbrățișînd fuselajul gros și rotund, fremătînd încă reținut și fierbinte de flacăra dusă în el, și întrebînd aiurea : „acum încotro, bătrîne ?“ Obținusem titlul de pilot clasa I, mult visatul titlu de pilot clasa I, stăteam lipit de avion, puțin trist, puțin nedumerit de această tristețe, întrebînd MIG-ul cu caldă și copleșitoare dezamăgire : „acum, încotro ?“ Mi-a răspuns cu bîzîitul molcom al agregatelor, cu țîșnirea semeață a derivei în cerul întunecat, jos și mohorît, cu bordurile ascuțite de atac, cu întreaga lui înțeleaptă alcătuire,

în care se legau desăvîrşit tăişuri de rotunjimi dulci, în bruşte retezături de acolade savant arcuite. Atunci am văzut-o iar pe Lena, i-am văzut ochii în care zvîcnea chinuit o bandă de metal auriu, buzele cojite tremurînd uşor, toată fiinţa ei răsucită de întrebarea căreia nu-i putea şi nimeni nu i-ar fi putut găsi răspuns. Atît doar, că face parte din noi...

...dar asta a fost foarte tîrziu, betonul aerodromului devenise o prezenţă obişnuită pentru mine — permanenţă. Atunci, în ziua aceea, am ridicat din umeri şi Lena a scîncit uşor, parcă aşteptase într-adevăr un răspuns de la mine :

— Bine, hai să-ţi dau ceva de mîncare.

*

— Ascultă, am întrebat după ce Lena mă hrănise şi ne săturasem de atîta sărutat — ascultă, de ce ai ţinut cu tot dinadinsul să mă îndopi ?

Stăteam întinşi pe covorul pluşat, cu faţa spre glasvandul deschis, capul Lenei se odihnea pe pieptul meu. Încercasem întîi canapeaua, dar era imposibil de stat pe ea, prea îngustă şi supărător de tare ; atunci ne-am întins pe covor, avînd grijă să nu privim tabloul, şi am început să ne sărutăm.

— Vroiam să mă obişnuiesc cu tine, a răspuns Lena şi a rîs leneş. Aveai ceva liniştitor, aşa cum mestecai.

Pe urmă s-a răsucit şi i-am văzut ochii oprindu-se într-un punct situat în spate şi deasupra capului meu. S-a ridicat aşezîndu-se în genunchi, lîngă mine : „nu pot. Cum dau cu ochii de... de tabloul ăsta, nu mai pot".

M-am ridicat şi eu, în picioare ; am luat cearşaful boţit de pe canapea, l-am făcut sul, netezindu-l cu grijă ; m-am apropiat de tablou şi am aruncat cearşaful, cum văzusem că-şi aruncă gauchos bolas-urile, atîrnîndu-le de gîtul struţilor sprinteni. Pînza subţire s-a prins de rama de sus a tabloului şi s-a desfăşurat, acoperind balerina de ulei. Lena a dus mîna la gură îngrozită de aşa impietate, dar începuse să mă apese şi pe mine mama asta atît de nefericit plecată dintre noi, şi urmărindu-şi fiica cu o pre-

zență mai mult decît insistentă. M-am dus lîngă Lena, am îngenuncheat în fața ei, și i-am îmbrățișat umerii.

— Nu trebuie, am spus, gata, nu mai e. Lena, Lena. Ne-am întins pe covor așa îmbrățișați, era lipită de mine de la buze pînă la tălpile goale, mă cufundam în atingerea ei fierbinte ca într-o apă vie și-i simțeam brațele fine, puternice, strîngîndu-mă după umeri. Ne-am sărutat mult, nu știu cît, săruturi care parcă durau ani de zile, o sorbeam și mă sorbea prin buzele unite, nu mai puteam respira, ne strîngeam unul în altul, ne înăbușeam mormăind amețiți, ne despărțeam o clipă trăgînd lacomi aer în piept, apoi ne lipeam din nou, gîfîind. Am fost mai aproape de sufocare decît cu o zi înainte, cînd ne jucaserăm de-a focile : ni se părea o pierdere fără acoperire, fiecare clipă în care gurile noastre nu stăteau lipite. Lena, ne rostogoleam înlănțuiți pe covorul ăla imens, nu ne-am dezmeticit decît cînd am ajuns la margine, în ușa terasei ; capul fetei, cu ochii închiși, atîrna peste pragul înălțat părul greu se răspîndise în valuri pe pardoseala de ciment. Mă frigea corpul tare, arcuit sub mine ; i-am mîngîiat umerii, gîtul, și mîna mi-a alunecat singură spre sînii care zvîcneau sub maieul subțire.

— Nuuu.

Lena a deschis ochii, greu, parcă se desprindea dintr-un vis incert ; a înălțat mîinile și mi-a cuprins gîtul, și degetele mele s-au strîns singure în jurul sînilor.

— Nu.

Mi-am retras mîna, mi-am strecurat palma pe sub ceafa fetei simțind atingerea prăfuită a cimentului, i-am săltat capul. Am sărutat-o scurt pe buze și Lena a clipit prelung, în semn de deplină înțelegere. M-am ridicat în picioare și i-am întins mîna, ajutînd-o să se ridice. Am rămas așa, ținîndu-ne de mîini, Lena mă privea puțin vinovată pe sub genele plecate, semăna leit cu una din pușstoaicele alea parșiv-inocente, pictate în albastru pe cutiile olandeze de tablă galbenă în care maică-mea ținea zahărul și biscuiții.

— Dacă am ajuns pînă aici — a spus Lena privindu-mă în continuare pe sub gene, și glasul îi tremura ușor — dacă am ajuns pînă aici, o să te rog să mă lași pe mine să aleg momentul. Și, în nici un caz, nu va fi înainte

de a împlini 18 ani. Era așa încrezătoare privirea ei, pieptul i se liniștise sub inscripția roșie : „make love, not war", și cînd am tras-o la piept s-a lipit așa deplin, o simțeam ca făcînd într-adevăr parte din mine — încît mi se părea un fleac să aștept pînă cînd Lena va împlini 18 ani.

*

Au urmat cîteva zile liniștite, netede, așa, ca o gheață de patinoar pe care te duci alunecînd, pînă dai cu nasul în mantinelă. Plecam dimineața la lac sau rămîneam acasă, amețindune în sărutări. La prînz mîncam împreună, Lenei îi plăcea să-și ia în serios rolul de gospodină, trebăluia prin bucătăria mare, vernil, pînă și lumina filtrată de perdelele geamurilor era tot verzuie, parcă eram pe fundul oceanului și mă miram de fiecare dată cum arde aragazul sub apă. Apoi, pe neașteptate, Lena și-a smuls șorțul, a închis butelia și a declarat că n-are de gînd să gătească toată viața. Am rîs și am poftit-o la restaurant. Am încercat întîi la „Pescăruș", era închis, se deschidea abia după ora două ; am traversat lacul într-o șalupă cu motor, și am aflat că „Miorița" beneficiază de același program. „Bine, dar mie mi-e foame", a scîncit Lena, o înțelegeam, mi-era și mie, stăteam stingheri în mijlocul pasajului subteran de la Piața Scînteii, pe urmă mi-am adus aminte de un local mic și cochet, plasat strategic pe o străduță liniștită... Am luat-o de mînă și am fugit împreună spre ieșirea pasajului ; am tropăit în goană pe scări, fugea bine Lena, îmi întindeam picioarele cît puteam, dar fata se ținea după mine, fără să rămînă în urmă nici un pas. Am sărit pe scara autobuzului în clipa în care, scoțînd un nor gros și puturos de motorină arsă, mașina pornea legănîndu-se din stație. Înăuntru nu era aproape nimeni, mă agățasem cu amîndouă mîinile de bara de sub tavan, Lena mă îmbrățișa strîns, la toate curbele și depășirile ne balansam rîzînd ; taxatoarea ne privea plictisită, numai șoferul, tînăr, a scos capul din cabina lui de sticlă și mi-a făcut cu ochiul cînd am coborît. Am fugit pe strada aceea dreaptă, liniștită, am dat buzna zgomotoși în restaurantul mic și îngrijit, cu lambriuri de nuc veritabil pînă la jumătatea pereților. Cîteva mese

erau ocupate, mi-am spus că aici vom putea mînca, plutea ceva bizar în aer — clinchetul sec al tacîmurilor, tipii de la mese înfulecînd, cu ochii în farfurie, tăcuți, fără să acorde atenție vecinilor, toți aveau un aer comun, complicitate de oameni întorși tocmai dintr-o treabă grea și primejdioasă.

— Cu ce vă pot servi ?

Ospătarul gras, cu fața rotundă, lucioasă, și mustăți de morsă.

— Cu mîncare, am spus, și mustățile de morsă s-au mișcat ca să răspundă, dar nu le-am lăsat, am adăugat cît mai convingător cu putință : „știți, Lena și cu mine murim de foame".

— După două, a spus morsa. Și-a ridicat pulpana vestonului alb de pînză cu înotătoarea grasă, a scos din buzunarul pantalonilor negri cu vipușcă de satin lucios un ceas de argint, a deschis pocnind capacele și mi-a băgat sub ochi cadranul acela cam cît o plută de salvare folosită de piloții care zboară deasupra Oceanului Înghețat de Nord. Mai aveam o oră bună pînă „după două" ; m-am aplecat spre ceafa groasă, acoperită cu țepi cărunți, nu m-a mirat aroma vagă de alge și pește care se simțea prin gulerul vestonului, și am întrebat arătînd din ochi mesele ocupate : „dînșii ?"

— Numai pentru donatori, a lămurit morsa. Dînșii sînt donatori onorifici, și au dreptul la o masă.

— Dacă sînt onorifici — a observat Lena — n-ar trebui să...

— Unde se donează ? m-am interesat. Dau oricît. Lena, tu așează-te și așteaptă-mă. M-am întors spre morsa care se chinuia cu vîrîtul ceasului înapoi, în buzunarul pantalonilor cu vipușcă : serios, unde-i centrul ?

— Dar sînteți flămînzi de-a binelea, a apreciat morsa, și abia acum în ochii negri, rotunzi și înfundați sub pleoapele grase, de mamifer marin, a lucit o scînteie de interes. Am tras un scaun și m-am așezat în fața Lenei la masa scundă, sub care abia îmi încăpeau genunchii :

— În regulă. Ce ne recomandați pentru astăzi ?

...La plecare am fost conduși pînă la ușă, ni s-au făcut semne cu un șervet alb în timp ce ne depărtam de-a

lungul străzii, și nu puteam pricepe cum ținea șervetul ăla cu înotătoarea scurtă și groasă.

— Drăguț moș — a spus fata, după ce am dat colțul. Am ridicat din umeri, cu toate insistențele mele discrete, morsa nu primise nimic în afara sumei înscrise pe bon.

— Și-o fi adus aminte de tinerețe, am mormăit, și am văzut în fața ochilor un sloi de gheață alb-strălucitor, plutind pe un ocean verde ; pe sloi, sub razele soarelui polar, se zbenguiau greoaie două morse, din care una purta pantaloni negri cu vipușcă de satin.

Ne-am oprit în parc, și abia după ce ne-am sărutat puțin pe o bancă, Lena mi-a spus cu cel mai senin aer din lume :

— Știi, printre tipii ăia... donatori, era și un văr de-al lui taică-meu.

Sloiul din Oceanul Înghețat a venit vîjîind, și mi s-a așezat pe ceafă :

— Naiba te-a pus să ai donatori onorifici în familie !

— Poate nu-i spune tatii, a ridicat Lena din umeri. Nici măcar nu sînt sigură că m-a observat. A tăcut lăsînd capul pe spate, ne-am sărutat din nou, doar cînd ne-am ridicat să plecăm Lena s-a întors spre mine, privindu-mă gravă : „de fapt, n-are cine știe ce importanță ; peste două zile se întoarce Gigi".

*

— Spune-mi ceva.

— Ce naiba să-ți spun ?

— Șoapte aprinse, cuvinte de dragoste... chestii de-astea.

— Să mă gîndesc puțin... Nu, nu cred că mă pricep.

— Păcat.

— De ce, păcat ? Tu ai nevoie de cuvinte ?

— Astăzi, da.

— Lena, ce-ai pățit ?

— Să nu rîzi de mine...

— Cum să rîd ?

— Cu rîsul tău sarcastic : ha-ha.

— Du-te și fă un duș.

— Dumnezeule, toți mă trimiteți să fac duș, parcă v-ați fi înțeles. Vă place să simțiți sub tălpi o pardoseală tare de ciment.

— Care „toți" ?

— Tu, taică-meu, Gigi, colegele și prietenele mele. Mai ales tu.

— Ce-i cu pardoseala aia tare de ciment ?

— Nu-ți arde niciodată pământul sub tălpi ? Nu te simți niciodată prea mic sau prea mare ? Ești întotdeauna așa sigur de tine și de cei din jur, egal, liniștit ?

— Lena, eu...

— Tu, asta e. Tipul căruia encefalograma i-a confirmat echilibrul sufletesc, genul de om potrivit să i se pună în mînă manșa unui avion de luptă. De luptă, înțelegi ? cu bombe și rachete sub aripi.

— Lena, n-ai dreptate.

— Ba am ! Dau drumul la T.V. și văd orașe distruse și oameni uciși. Nicaragua, Soweto, Liban — asta numai așa, în ultima vreme. Pe urmă vii tu, și ne sărutăm. E înălțător.

— Ascultă...

— Nu mai vreau să ascult. Mi-ajunge radioul : între două melodii legănate, crainicul anunță calm că un oraș a fost distrus de cutremur. Sau de taifun. Își drege vocea și pomenește, în treacăt, cîteva zeci de mii de morți. Și seara, înainte de culcare, te liniștește cu patru sute cincizeci de milioane de subnutriți. Asta ca să dormi bine, știndu-ți frigiderul plin. Iar dimineața aștept să plece taică-meu, și c luăm de la capăt cu pupatul.

— Fată, tu n-ai nici o vină...

— Dă-mi voie să mă simt vinovată ! Pentru că stau, fără să fac nimic. Pentru că nu-mi dau seama clar ce înseamnă un oraș distrus și cîteva zeci de mii de morți pe străzi și printre dărîmături. Ți-e milă de cățeii călcați de camioane ?

— Da...

— Trebuia să-mi închipui : Pegy, fiica bătrînului Fritz. Imaginează-ți că măcar unul dintre morții ăștia ți-e prieten, rudă — că ești tu ! — înmulțește totul cu zece mii, și o să simți.

— Ce să simt ?

— Iartă-mă, tu eşti un tip echilibrat şi ţi se va da un avion în curînd. Iar eu, care sînt nebună şi nu voi primi nici măcar o bicicletă, eu mă simt răspunzătoare. La scară planetară, dacă vrei să înţelegi.

— Nu eşti nebună.

— Mersi frumos. Mă înnebuneşte neputinţa.

— Dar ce poţi face ?

— Dansul.

— Ce ?

— Dansul... nu crezi ?

— Nu ştiu... după ce o să te văd dansînd, atunci o să ştiu. De fapt, eu nu înţeleg mare lucru din balet, dar dacă o să mă ajuţi...

— Ce spectacole de balet ai văzut tu ?

— Asta... Copelia... şi Lacul lebedelor. M-a dus maică-mea, să-mi inoculeze frumosul.

— Nu ţi-a trecut prin cap că, într-un fel, sînt depăşite ?

— Lena, a fost de mult, eram *kinder* pe atunci ; dacă aş fi ştiut, dacă aş fi bănuit vreodată...

— Bine, nu te mai consuma, mi-a trecut. Şi, iartă-mă. Mîine seară vine Gigi, cu nu ştiu ce expres internaţional.

— Te duci la gară ?

— Bineînţeles.

— Cu taică-tu ?

— Lui taică-meu nu-i plac gările. Şi, în curînd, va face alergie la aeroporturi.

— Atunci, vin eu cu tine.

— Sper că pînă mîine te răzgîndeşti.

*

Dimineaţa am mers cu Lena la liceul ei de coregrafie, să se înscrie în următorul an şcolar. N-am vrut să intru, mă apăsa palatul roşu cu acoperişuri ascuţite, acoperite cu ţigle cenuşii de ardezie, dar fata insista şi am pătruns zgribulindu-mă sub ogiva masivă ; aici, pînă şi vara era rece. Am trecut printr-un hol imens, luminat slab de vitraliile de sub tavan, şi bolţile întunecate au bubuit de sunetul paşilor noştri pe pardoseala de piatră ; am urcat

o scară de stejar lustruit, care scîrţîia înfiorător, şi mă aşteptam în orice clipă ca dintr-o firidă să apară un tip în zale, oprindu-mă cu vîrful halebardei îndreptat ameninţător spre piept.

— Aşteaptă-mă aici.

Lena şi-a tras mîna din mîna mea şi a dispărut după o uşă. Cred că tăblia masivă era acţionată de vreun sistem electrohidraulic pus în mişcare de clanţă, pentru că o poartă de cetate ar fi fost mică pe lîngă uşa aceea, iar Lena a deschis-o fără nici un efort. M-am rezemat de perete, încercînd să descifrez desenul vitraliului de vizavi şi, stînd aşa, cu palmele lipite de zid, mi-am dat seama că nu am sub mînă răceala aspră a tencuielii, ci un val neted şi lunecos, ca de mătase. M-am răsucit cu spatele la vitraliu, doar atunci am descoperit că pereţii erau tapetaţi cu un tapet vechi, de mătase autentică. Am făcut cîţiva paşi alunecîndu-mi degetele pe tapetul decolorat, de undeva se auzeau stins acordurile unui pian. Am luat-o de-a lungul coridorului, de fapt o galerie suspendată deasupra imensei săli de la intrare, mărginită de o balustradă sculptată în stejar masiv ; de vitraliul la care mă uitasem mă despărţea un hău întunecat. Am mers în direcţia pianului, sunetele deveneau mai distincte cu fiecare pas. Am trecut pe sub o arcadă, am dat la o parte o perdea de catifea grea, totul era solid aici, catifeaua parcă era ţesută cu parîme de corabie, toată masivitatea aceea contravenea net ideii mele despre noţiunea de balet — şi am ajuns într-o sală al cărei tavan se pierdea în înălţimi nebănuite, iar peretele opus se întrevedea vag, ca o insulă prin pîclă deasă. Pe parchetul lustruit, în sunetul unui pian, nevăzut, dansau cîţiva prichindei, şi dintr-odată mi s-a părut că pricep rostul clădirii masive şi întunecate — contrastul — pentru că prichindeii, cu zbenguiala lor, anulau contraforturile, lambriurile groase de nuc, tapiţeriile grele, încărcate — şi încă ceva, hardughia aia avea un ritm al ei, armonizîndu-se cu mişcările încă nedesăvîrşite ale viitoarelor speranţe. M-am rezemat cu spatele de un lambriu sculptat, uitîndu-mă la junii dansatori, din nou mi-am amintit de madame Sibyl, de pianul ei hodorogit şi de vocea croncănitoare, scandînd la nesfîrşit : un-deux, trois-quatre, un-deux-trois-quatre...

— ...sigură că ești aici. În glasul Lenei vibra o notă de triumf reținut; s-a sprijinit de mine, era cam spontană în moravuri școala asta de balet, explicînd : „cei mici se pregătesc pentru serbare“...

— Ce serbare, acum ? Mi se părea o crimă să adune copiii în vacanță și să-i pună să danseze. Serbarea de început de an, m-a lămurit Lena, a adăugat că plozii nu se simt frustrați deloc, chiar le face plăcere să-și petreacă timpul aici. M-am minunat interior de puștii dedați artei atît de timpuriu, am vrut să-i comunic fetei părerea mea, dar mi-am amintit la vreme că majoritatea geniilor o porniseră cătinel pe drumul consacrării cînd de-abia se puteau ține pe picioruşele lor strîmbe. Lena m-a tras de mînă, m-am dezlipit de lambriul meu și, cînd am ieșit în galeria suspendată, am întrebat :

— Deci, tu te simți într-un fel pedepsită că nu vei dansa la serbare ?

— Cine ți-a spus că n-o să dansez ? s-a mirat Lena și mi-a explicat din nou, pe un ton blînd și răbdător, că la cunoștințele ei — chiar așa a spus, „cunoștințele“, am ridicat din umeri, eu gîndeam cu alte cuvinte — îi ajung două săptămîni de pregătire pentru o prezență onorabilă pe scenă. Am coborît sărind treptele scîrțîitoare de stejar, am traversat aproape în fugă holul de la intrare, și am ieșit. Ne-am oprit o clipă pe trotuar, loviți în față de lumina soarelui ; ne-am uitat unul la altul, mijindu-ne ochii, ne dureau pupilele de lumină, am izbucnit de rîs.

— Dumnezeule, a făcut Lena, nu știu de ce, dar am un chef nebun să te sărut.

— Sărută-mă, am spus, sfidînd firma școlii. Am traversat alergînd strada spre stația de troleibuz, atunci am auzit o voce de fată : „Ileana, Ileana“. Lena s-a întors. „Silvia“. M-am întors și eu spre fata înaltă, mai înaltă decît mine, subțire, gravă, cu o expresie absentă întipărită pe fața uscățivă. Lena m-a recomandat : „el e Doru“. Plutea ceva festiv în glasul ei, ca o corabie arborînd marele poavaz la întoarcerea în port, și am înțeles că îi vorbise Silviei de mine.

— Silvia, prietena mea. Ne-am strîns mîinile, cunoșteam de undeva aerul acela pierdut, ochii duși, trăsăturile

feței tinzînd parcă spre ceva depărtat, foarte depărtat, și mă căzneam să-mi aduc aminte de unde. Prietena Lenei vorbea încet, ca în transă, cînd un troleibuz s-a urnit zgomotos de lîngă noi, pleoapele străvezii s-au zbătut nerăbdătoare, grăbite să alunge scrîșnetul de fier vechi. Atunci mi-am amintit, traversam strada, profilul Ilenei Iliescu decupîndu-se net în penumbra din mașină, aceeași zbatere grăbită a pleoapelor, aceeași privire fixă, îndepărtată, aceiași ochi privind spre ceva numai de ei văzut. Eram tentat să-mi bag mîna prin geamul lăsat al portierei și să-i flutur palma în dreptul nasului ; am traversat strada și m-am întors cînd am ajuns pe trotuar, curios să văd cum se va descurca cînd lumina semaforului va trece pe verde — părea atît de transportată în lumea aceea a ei, încît eram convins că n-ar fi ajuns toate claxoanele mașinilor oprite la stop ca s-o trezească din vrajă. S-a descurcat onorabil, Mercedesul a pornit lin, dispărînd printre mașini și autobuze, iar eu am ridicat din umeri si mi-am văzut de drum. Regăseam acum aceeași expresie în ochii Silviei, și mi-am spus că trebuie să fie vreun privilegiu al castei, visatul ăsta în plină stradă. Pe urmă am sărit într-un troleibuz și prietena Lenei s-a îndreptat spre castelul de cărămidă roșie, plutind pe picioarele-i lungi, cu mîinile întinse înainte și cu capul lăsat mult pe spate.

Seara ne-am dus să-l luăm pe Gigi de la gară, adică Lena să-l întîmpine cînd va coborî din tren, iar eu să fac ce voi crede de cuviință, după cum se va desfășura revederea. Am intrat pe peron, speram ca trenul să aibă întîrziere, a venit la ora, minutul și secunda prevăzute în orar. Lena m-a privit în ochi, mi-a strîns brațul deasupra cotului și s-a amestecat în mulțimea care dădea năvală, parcă se întorcea de la Polul Nord expresul ăla nenorocit, nu dintr-o țară civilizată. M-am agățat de unul din stîlpii zdraveni, nituiți, să nu mă ia pe sus valul de trupuri transpirate și fețe înfierbîntate. Mă înălțasem pe vîrfuri dar nu vedeam nimic, Lena se pierduse în înghesuială, am traversat șinele, chiar în dreptul inscripției care înșira tot felul de pedepse pentru acest delict, și m-am instalat comod pe peronul vecin, pustiu ; de aici vedeam bine și m-am ferit după un chioșc cu răcoritoare, ca să

nu fiu observat. Expresul intra în gară maiestuos ; în timp ce oprea m-am întrebat de ce se amendează trecerea peste linii cu sume variind între 50 și 250 de lei. Aveam două puncte nelămurite, dacă amenda merge din cincizeci în cincizeci de lei, sau există și valori intermediare — 75, 125 de lei, și eram curios să mai știu, după ce criterii se stabilește suma de plată. Pe urmă am văzut-o pe Lena făcînd semn cu brațul ridicat și, nu știu de ce, mi s-a strîns inima : era atît de frumoasă și de liniștitoare chiar în valul ăla de oameni agitați, se înălțase pe vîrfuri, fusta i se ridicase sus de tot dezgolindu-i picioarele lungi, părul îi cădea greu pe spate, ca turnat în alamă masivă, și deodată m-a năpădit ceva fierbinte, îmi venea să traversez înapoi, din două sărituri, șinele... Atunci l-am văzut pe Gigi croindu-și drum spre soră-sa, purta niște blugi nemaipomeniți, care îi înălțau și-i întăreau șoldurile lăsate, nu bănuiam că ungurii sînt în stare să facă blugi așa grozavi, și un tricou alb, simplu, contrastînd cu fața și brațele aproape negre. Unde naiba se bronzase în halul ăsta, Budapesta e la fel de aproape de tropice ca Bucureștiul, n-are rost să mergi să te prăjești la soare pe insula Margareta, cînd poți face treaba asta la fel de bine și la Floreasca. Frații nu s-au sărutat, dar era în gesturile lor ceva care m-a făcut să oftez. Au pornit înlănțuiți, duși de puhoi, vorbeau repede, privindu-se și rîzînd tot timpul, le sclipeau dinții pe fețele bronzate. M-am luat după ei, i-am ajuns din urmă cam în dreptul tonetei cu ziare, Gigi povestea nu știu ce gesticulînd cu mîna liberă și se vedea clar, chiar și prin înghesuiala aia, că se înțelege de minune cu Lena. Purta o geantă de voiaj agățată de umăr, o geantă de voiaj albastră cu curea albă, plină de cadouri unguroești și închisă cu un fermoar lat și strălucitor ; era o geantă grozavă și pe flancul ei se putea citi, încadrată într-un cerc tot alb, următoarea inscripție misterioasă : „FLY BY MALEV".

*

Cu venirea lui Gigi, frumoasele zile de la Aranjuez au luat sfîrșit ; m-am instalat iar lîngă telefon, cu un morman de cărți în brațe. Vedeam printre rînduri lacul, si-

lueta Lenei unduind prin apa verde, îi simțeam buzele cojite deschizîndu-se ușor sub buzele mele și șuvițe lungi, grele, de păr auriu alunecau de-a lungul paginilor cu formule, încurcîndu-mi-se în jurul degetelor. Cel mai mult a profitat de noua situație soră-mea, care cu telefoanele ei putea transforma orice tip normal într-o bestie. În ziua în care am hotărît s-o sugrum cînd o mai prind vorbind la telefon, i-am propus să-și aleagă unul din obiectele mele prețioase cu condiția ca pragul biroului să constituie pentru ea un hotar de netrecut.

— Pot să-mi aleg orice ? s-a interesat Liliana, boțindu-și sceptică fețișoara brunetă.

— Evident, am spus și în clipa aceea am știut asupra cărui obiect va cădea alegerea ei.

— Chiar și din lucrurile pe care le ții încuiate în dulap ? a precizat juna pe un ton inocent, apropiindu-se de fotoliul meu de suferință și așezîndu-se pe marginea lui.

— Da, am răspuns cu inima strînsă. Și, în general, mi-e... Telefonul a sunat și mîinile noastre s-au întîlnit pe ebonita receptorului.

— Ascultă, am șuierat, palma mea apăsa palma mică și fierbinte, împiedicînd-o să ridice receptorul, dacă e vreuna din mîțele tale...

— Două minute — a făcut soră-mea, ridicînd două degete subțiri în aer. După aia închid și mergem să-mi dai șapca Bob-O-Link.

Telefonul suna sub mîinile noastre ; am luat mîna de pe receptor și m-am lăsat pe spate, în fotoliul adînc.

— Cu tine vrea, a anunțat Liliana. A făcut un lucru pe care nu l-am înțeles imediat, a schițat gestul punerii receptorului înapoi în furcă, întinzînd cealaltă mînă spre mine :

— Cheia de la dulap.

— Fată dragă, am încercat să explic, șapca Bob-O-Link e unica... m-am încordat în fotoliu, gata de salt, dar Liliana s-a ferit ca o fiară mică și agilă, arătînd din ochi receptorul aproape așezat în furcă, gata să întrerupă contactul :

— Cheia.

— Liliana, orice...

— Închid, a spus soră-mea, şi poate ar fi închis dacă n-aş fi ridicat mîinile, în semn de capitulare.

— Bine, am adoptat tonul blajin folosit de fraţii mai mari în asemenea împrejurări, ai şapca. Dă telefonul încoace.

— O voce blondă, a rînjit Liliana întinzîndu-mi receptorul.

Era Lena.

— Cam greu te mişti, a început fata, părea foarte bine dispusă, ca şi cum la celălalt capăt al firului ar fi fost cel puţin ziua ei. Soră-ta mi-a răspuns ?

— Da.

— Drăguţă fată.

— Dumnezeule, s-o vezi în carne şi oase !

— Poţi veni la tutungerie în cinci minute ?

M-am uitat la ceas, era aproape şapte seara.

— Pot.

— Numai să nu vii în şort, a continuat Lena veselindu-se din cale-afară, şi o clipă mi-am închipuit că tutungiul o gîdilă sub bărbie cu mînuşa lui de piele neagră. Mergem la un ceai.

Mi se părea că n-am auzit bine : ce ceai ?

— La Silvia, a explicat Lena. Dă un ceai, de bucurie că s-a întors Gigi.

Era să scap receptorul.

— Ce are Silvia cu Gigi ?

— Vai, a exclamat Lena, cred că eşti singurul om din Bucureşti care nu ştie. Silvia e prietena lui !

A spus „prietena" pe tonul acela special, care te duce cu gîndul departe.

— Lena dragă, tu eşti sigură că am loc la ceaiul ăla al vostru ?

— Doar nu crezi că mergem împreună — simţeam că Lena, în tutungerie, ridică din umeri — ne întîlnim întîmplător acolo ! Am aranjat cu Silvia, tu vei fi un bun prieten al fratelui ei...

Alt frate, dar Gigi era departe de a fi prost.

— Fată, tu-l crezi pe frate-tu aşa mare dobitoc ?

— N-o cunoşti pe Silvia, a rîs Lena în receptor, de data asta mai potolit, şi mi-am amintit silueta înaltă, dreaptă, depărtîndu-se în transă pe vîrful picioarelor nesfîrşite.

Am spus „bună seara" şi am închis telefonul.

— Şapca, mi-a amintit Liliana, implacabilă. Se aşezase cu fundul pe birou, îşi bălăbănea gambele zgîriate, am apreciat automat că soră-mea va avea picioare lungi şi frumoase.

— Situaţia s-a schimbat şi poziţia a fost abandonată — am făcut un gest spre cărţile care zăceau pe covor. Nu boci, învaţă să pierzi o bătălie, am adăugat, închizînd uşa. Mi-am pus blugii şi am alergat la tutungerie. În dosul vitrinei Lena răsfoia o revistă, sub privirea fixă a nasturilor de pe halatul spălăcit al vînzătorului din spatele tejghelei. M-a văzut prin geamul imens, a închis revista, a pus-o la loc într-unul din rafturile agăţate de perete, a spus ceva tutungiului şi omul a dat din cap riscînd o urmă de zîmbet, apoi a ieşit. S-a înălţat pe vîrfuri, mai mult de formă, ajungea pînă la mine oricum aşa cum stătea pe pragul de ciment, şi m-a sărutat.

— În regulă, a spus, şi ochii îi luceau, dansa în ei un fel de şiretenie voalată. Credeam că mor. Uite ce mi-a adus Gigi, de la Budapesta.

...bluza uşoară, strînsă pe corp, rotunjindu-i ameţitor pieptul. I-am mîngîiat umerii şi mi-am retras palmele frecîndu-le de blugi, mă frigeau umerii fetei sub pînza subţire. Lena m-a tras de mînă, stăteam chiar în uşa prăvăliei, un tip care vroia să intre se oprise uitîndu-se la noi ; am făcut cîţiva paşi, asfaltul era cald, zidul emana şi el căldură, era un amurg prelung şi calm care se însinua încet în mine, umplîndu-mă de o linişte portocalie, uşor prăfuită. Lena mi-a dat adresa, una dintre străzile plecînd din bulevardul Ana Ipătescu, m-a rugat să-mi fac apariţia în jurul orei opt, apoi a plecat să-l ia pe Gigi de acasă. Am întors capul după ea, mersul rotund, mişcarea zvîcnită a capului uitîndu-se după maşini cînd a traversat bulevardul, privirea aruncată peste umăr înainte de a dispare după colţ, şi deodată mi-am dat seama că-mi întipărisem

toate gesturile astea cu dureroasă precizie, și liniștea amurgului a explodat tăcută și fierbinte în mine, risipindu-se în cele patru vînturi.

*

Ceaiul acela a fost departe de cel mai reușit *party* la care m-am dus vreodată. În afară de mine cu Lena și de Gigi cu Silvia, își mai dădeau concursul fratele Silviei cu prietena lui, și o clipă mi-a părut rău că prietena fratelui Silviei nu e sora mea, ca totul să se petreacă în familie. Gigi și-a dat seama din prima clipă că prezența mea acolo e mai puțin nevinovată decît pare, și toată seara m-a urmărit cu ochii lui rotunzi, mocnind nelămurit a ceva care-mi ridica părul de pe ceafă în smocuri aspre. Camera era slab luminată de trei, patru aplice chioare, aveau un magnetofon care cînta în surdină, pe masa trasă într-un colț instalaseră cîteva platouri și farfurii cu gustări, la propunerea Silviei am băut pentru reușita în viață și artă a viitorului regizor. Cam multe onoruri pentru o nenorocită de reușită la IATC, dar n-am spus nimic, am dat paharul pe gît, arzîndu-mi gura cu coniac și dorind din toată inima ca numele lui Gigi să apară înscris cu litere în relief pe afișe anunțînd nemaipomenite puneri în scenă. Pe urmă s-a dansat, adică au dansat perechile mai mult sau mai puțin oficializate, eu mi-am tras scaunul lîngă bufetul rece, iar Lena s-a așezat pe un divan în partea opusă a camerei, îi vedeam genunchii sclipind stins în penumbră, ca două lămpi rotunde de voltaj mic. Am început să mestec privind perechile îmbrățișate, se dansa frumos, sandvișul cu friptură de porc era gustos, și mi-am propus să nu mă ridic de lîngă bufet decît în caz de forță majoră : nu excelasem niciodată ca dansator. Fratele Silviei avea cinci metri înălțime și doi lățime, în dreptul umerilor ; se mișca surprinzător de ușor, purtîndu-și partenera mai mult în brațe, m-am mirat cînd am aflat că e student la Conservator, urmînd clasa de fagot. Gigi nu făcea multe parale, îl încurcau picioarele lungi înfășurate în blugii unguresti, dar Silvia se mișca dumnezeiește, intervenind la timp și suplinind lipsa de abilitate a strălucitului regizor. Cînd mi se părea că ochii lui Gigi nu mă

urmăresc, mă uitam la Lena ; se rezemase cu ceafa de perete, prinzîndu-şi genunchii între mîinile înlănţuite. Nu-i puteam vedea ochii, dar simţeam că priveşte aiurea, prin mine. Am mai închinat o dată pentru reuşita în viaţă a tinerelor talente, talente reale, născute, cum a ţinut să sublinieze viitorul fagotist, şi m-am felicitat în gînd că nu mă leagă nimic de el — era cel mai zdravăn student conservatorist văzut vreodată. Iar faptul că stăpînea cu virtuozitate fagotul, instrument absolut necunoscut mie, îi conferea o misterioasă aură romantică. Pe urmă Lena s-a ridicat în picioare şi a ieşit ; am mestecat repede restul de sandviş şi, profitînd de faptul că Gigi era întors cu spatele, m-am strecurat după ea. Am închis uşa salonului de dans şi m-am pomenit într-un coridor întunecos ; am făcut la noroc doi-trei paşi spre dreapta, bîjbîind cu mîinile întinse, apoi am simţit un trup fierbinte lipindu-se strîns de mine, braţele subţiri, puternice, m-au cuprins tare de tot. Buzele Lenei îmi căutau gura, m-au sărutat întîi pe ureche, apoi pe obraz, şi, în sfîrşit, s-au lipit de buzele mele. Cred că am stat vreo sută de ani înlănţuiţi în coridorul acela întunecos ; nu puteam face nici o mişcare, simţeam că mă sufoc în sărutul nesfîrşit, îmi jucau cercuri roşii în faţa ochilor şi era nespus de bine aşa. Lena. M-am smucit dîndu-mi capul pe spate, am respirat adînc în întuneric, muzica se strecura şovăielnică pe sub uşa marcată de un chenar mai mult închipuit, alcătuit din linii palide de lumină stearsă.

— Iartă-mă că te-am adus aici, a şoptit Lena strîngîndu-se mai mult în mine, turbam dacă trecea încă o zi fără să te văd. I-am mîngîiat coama deasă şi încîlcită, întunericul a sclipit scurt de lumini albastre, parcă aş fi atins blana unui animal sălbatic.

— Mîine mergem la baraj, dacă vrei — buzele fetei se mişcau atingîndu-mi urechea şi gîdilîndu-mă. Am vorbit cu Silvia să-l reţină într-un fel pe Gigi, şi...

— Pare foarte îndrăgostită de el, am întrerupt-o. Dansează aşa strînşi, parcă ar fi viţelul cu două capete şi patru picioare.

Lena s-a depărtat puțin de mine și am simțit-o privindu-mă lung în întuneric :

— Mda... Silvia, n-o cunoști. Asta nu iubește pe nimeni în afară de maestrul de dans. Ar fi în stare să se ducă și la toaletă în *pas de deux*, dacă înțelegi.

Mi-am amintit privirea fixă, de somnambulă, și mersul acela ca în transă.

— Cred că înțeleg, am spus. Asta e ceea ce se cheamă dăruire.

Îmi țineam mîinile pe umerii fetei, și i-am simțit înălțîndu-se sub bluza subțire.

— Ia-o cum vrei, dar numai așa, de dragul dansului... Noroc că Silvia nu e omul cu care să te cerți.

...chipul prelung, de ascetă, capul dat mult pe spate, ținut așa de părul negru strîns într-un coc sever ; într-adevăr, nu aveai cu cine să te cerți. Nu-l invidiam deloc pe Gigi, dar mi-am spus că-și poate găsi ușor altă fată, cu blugii lui ungurești și cu firma de regizor. Pe urmă m-am gîndit la Liliana, la genunchii ei zgîriați, la picioarele care vor deveni lungi și elegante ; era rîndul meu să ridic din umeri :

— Oricum, e fratele tău.

Lena s-a smucit violent de lîngă mine și am auzit o izbitură înfundată cînd a dat cu umărul în perete, lovindu-mi în treacăt mîna de zidul coridorului.

— Poate vrei să-l și plîng.

Simțeam că pătrund în teren necunoscut, gara, brațul lui Gigi înlănțuind mijlocul fetei, nu pricepeam mare lucru și am preferat să mă retrag prudent.

— Tu ești mai în măsură să apreciezi. Am întins din nou mîna bîjbîind după ea ; i-am cuprins umerii și am încercat s-o trag spre mine. Lena s-a împotrivit, și am șoptit :

— Dă-l dracului pe Gigi. Acuși începe școala și o să-ți fie mai ușor să ieși din casă.

Am îmbrățișat-o, Lena nu s-a opus, dar o simțeam rigidă și deodată m-a fulgerat ceva rece, care mi-a lăsat pe frunte o sudoare lipicioasă ca o transpirație de broască, dacă broaștele transpiră : școlile începeau peste vreo

cinci-şase zile, şi la o zi după începerea cursurilor, trebuia să mă prezint şi eu la unitate.

*

Ziua următoare a fost joasă şi mohorîtă şi cenuşie, una dintre zilele în care-ţi pare rău că te-ai născut. Ploua mărunt, prevestitor a toamnă, cerul atîrna deasupra acoperişurilor ca o paraşută udă şi fleşcăită. Lena mă aştepta la colţ, înfăşurată într-o haină portocalie cu glugă şi guler lat, una din hainele acelea ceruite, folosite de pescari pe mare în timpul marilor furtuni.

— Ahoi, am făcut, Lena şi-a fluturat mîna în semn de salut, mîneca scorţoasă a alunecat în jos, dezgolind pielea bronzată. Am cuprins cu braţul umerii portocalii şi am pornit spre tramvai, ocolind băltoacele.

— Cam devreme, a spus Lena. Vorbea încet, cuvintele răsunau stins, ca într-o peşteră, sub gluga enormă.

— Cam devreme, ce ?

— Astaa... a arătat cu degetul o băltoacă lăţită pe trotuar, din care un fir de apă se scurgea în rigolă peste bordura lăsată şi plesnită în acel loc. Asfaltul făcuse o adîncitură în care se strînsese un lac mititel, iar pe lac plutea o barcă de hîrtie, cu catarg şi steguleţ. Ocolim băltoacele.

Am ridicat din umeri : şi ?

— Nu era normal să trecem prin ele ?

— Fata mea, am spus, asta-i în actul întîi, iar actul întîi se petrece în perioada ploilor calde de vară. Acum apa e rece, ploaie adevărată, de toamnă, nu te aşteaptă nimeni cu schimburi uscate în vreo rulotă, după colţ.

Ne-am oprit lîngă lacul cel mititel, uitîndu-ne după barca de hîrtie : se clătina şi înainta stîrnind chiar valuri mici, ca un crucişător văzut din avion. Am privit picioarele fetei încălţate în nişte cizmuliţe nostime de cauciuc, scurte, largi, tot portocalii, şi i-am propus : ia încearcă mata marea cu degetul !

Lena s-a uitat la mine cu ochi rotunzi, ba chiar a dat marginea glugii la o parte, ca să mă poată vedea mai bine ; apoi s-a aplecat, a scos una din cizmuliţe sprijinindu-se cu cealaltă mînă de braţul meu, şi a întins piciorul

desculț peste bordură, băgîndu-și vîrful degetelor în apă. O mașină care trecea pe stradă a frînat înainte de băltoacă și a mers încet, cu grijă, să nu ne stropească, lăsînd în urmă valuri adevărate de apă galbenă și înspumată. Figura șoferului, atît cît am putut deosebi în dosul geamurilor ude, era gravă, pătrunsă de înțelegere, și roțile groase au trecut, fîșîind, la cîțiva centimetri de degetele fetei. Lena și-a retras piciorul înainte ca valurile cu creastă de spumă murdară s-o ude pînă mai sus de gleznă ; s-a scuturat zvîrlind doi-trei stropi și s-a încălțat la loc : „brr, e rece". M-am uitat la ea cu admirație.

...În tramvai era parcă mai frig și mai umed decît afară. M-am atîrnat de o bară, Lena m-a îmbrățișat după obiceiul ei, strîngîndu-se și lipind de mine pînza cerată pe care alunecau stropi rotunzi de apă. Mă țineam cu o singură mînă, cu cealaltă i-am tras gluga pe spate și i-am cuprins umerii, stăteam așa, cu nasul vîrît în părul blond care mirosea a vară și a mare din cauza hainei pescărești, nu-mi doream decît ca drumul legănat al tramvaiului să țină încă o săptămînă de acum înainte. Pe urmă Lena a spus ceva, n-am auzit ce, și atunci fata a repetat mai tare :

— Parcă am fi în submarin.

...geamurile ude și aburite ale vagonului, dincolo de care alunecau umbre vagi, masive, închise la culoare ; mirosul de ulei și de metal ud, huruitul roților amintind zgomotul motoarelor Diesel.

— Galoș vechi, am mormăit cu gura în părul fetei. Galoș vechi, eșuat pe o stîncă semeață în mijlocul oceanului furios. Dormi, draga mea.

„Draga mea" mi-a scăpat așa, fără să vreau, și Lena a tresărit din tot corpul. Am simțit-o întîi strîngîndu-se puțin, apoi înălțîndu-se, și începutul de rotire al umerilor sub brațul meu îndoit...

— Tinere...

Dumnezeule, de ce tocmai acum ? Mi s-a strîns pielea pe spate și pe brațe ; de unde naiba cunoșteam vocea asta jilavă dar fermă, neapărat fermă, fără nici o urmă de șovăială în ea ?

— Tinere, aș vrea să-ți pun o întrebare.

Ce frumos, parcă eram la concursul cu întrebări și premii. M-am întors pe jumătate, continuînd să îmbrățișez cu mîna dreaptă haina portocalie a Lenei. Am văzut un deget lung, ca o țeavă de revolver, îngălbenit, deget de fumător, țintind cu unghia ovală, îngrijită, spre jaca mea scurtă încheiată pe talie, cu epoleți și cu buzunare mari pe piept. În continuarea degetului urma un pumn strîns, încheietura ieșind din manșeta puțin roasă a cămășii albe, cămașa ieșind din mîneca costumului și costumul înfășurat în manșonul mînecii de pardesiu. Era una din mîinile alea telescopice folosite la manipularea substanțelor radioactive din spatele unui perete protector de sticlă, o clipă am fost tentat să-l întreb pe tip dacă lucrează la IFA, dar mi-am dat seama la timp că cei de la IFA nu acostează oamenii prin tramvaie, spunîndu-le pe un ton ferm : „tinere". Mai degrabă funcționar pe nu-știu-unde și încă nu unul dintre cei sus-puși, o spunea asta și pardesiul curat dar lucios la coate și la revere, haina — cît se vedea de sub pardesiu — cu cheutorile nasturilor tocate, și gulerul cămășii ros ca și manșetele. Era exact genul de individ care se ia de oameni prin tramvaie și le trîntește geamul ghișeului de la birou în nas, cînd îi vede cu blugi. Era unul din ăia, pentru care pantalonii înseamnă totul. Mai întîlnisem tipi ca el, nu mulți, doi-trei, și bănuiam ce avea să urmeze.

— Croitorul dumitale n-a avut ață albastră — țeava de revolver s-a plimbat de-a lungul tighelelor albe de pe jaca și pantalonii mei — de ți-a cusut hainele în felul acesta ?

— Domnul se simte ofensat de blugii mei, am lămurit-o pe Lena.

— Te rog să răspunzi, m-a somat tipul, și ochii îi sclipeau triumfători pe fața palidă. Mi-am închipuit soția cicălitoare, plozii pisălogi, vreo mamă sau soacră matusalemică ocupîndu-i o cameră din apartamentul și așa înghesuit, zău dacă nu mi s-a făcut milă de el.

— Lena, am spus, domnul vrea adresa croitorului meu. Îmi pare rău, domnule, sînt haine luate de-a gata.

— Obraznic, a decretat tipul, satisfăcut. A repetat, luînd martor întregul submarin, și mi-am spus oftînd că echipajul se răzvrătește : „tinere, ești obraznic".

Am strîns-o mai tare pe Lena lîngă mine, apoi am privit de-a lungul vagonului oamenii așezați pe scaunele de lemn sau legănîndu-se agățați de bare, ca mine.

— Așa-i tineretul de azi — a făcut acru o femeie înaltă și uscată din fața noastră, chiar persoana de la care așteptam aceste cuvinte, și le-a spus exact în momentul în care — aș fi pus pariu cu oricine — știam că o să le spună. Nu m-am putut stăpîni să nu rînjesc, deși bănuiam la ce mă expun.

— Nerușinatul rîde, a exclamat o grăsană cu fîș și cu spirit de observație.

Era evident, n-am îndrăznit să neg.

— Ce-ar spune mama dumitale dacă te-ar vedea așa, domnișoară ? s-a interesat tipa acră și înaltă.

— N-are mamă, am spus și am strîns umărul Lenei în palmă, simțind-o că vrea să răspundă. N-are nici tată, e orfană de-a binelea, și, dacă vreți să știți, am înfiat-o de la leagăn. Și cu asta vă rog să reveniți la tighelurile mele albe. Am privit la tipul cu mînă telescopică, care începuse tot circul, ca la un aliat — dar tipul privea în extaz spre cucoana înaltă, rotindu-și entuziasmat gîtul în gulerul ros al cămășii. Erau răi, s-ar fi năpustit asupra noastră cu cea mai mare plăcere.

— Să coborîm, am zis, tramvaiul frîna, am făcut un pas spre ușă, Lena și-a scuturat mîna mea de pe umăr și s-a apucat de speteaza scaunului înșurubat în podeaua vagonului : „Nu !“

Am întors capul peste umăr : „fată, ăștia ne mănîncă de vii“.

Tramvaiul se oprise în stație, taxatoarea uitase să deschidă ușile, absorbită de neașteptatul spectacol, cei de pe trotuar băteau cu palma în geamurile ude : „ușa, ușa !“ Taxatoarea a tresărit, a mișcat repezită o manetă micuță și ușile s-au deschis, fîșîind.

— Lena, am spus cu glas scăzut, tramvaiul s-a clătinat, a pornit, vedeam prin ușa deschisă casele joase și rigola peste pietrele căreia sălta un șuvoi de apă murdară, uite cu cine te certi ! Am întors capul, căutîndu-i privirea : știi, n-are nici o importanță !

— Ba pentru mine are !

În vagon era liniște, cei urcați la ultima stație simțeau că se întîmplă ceva și așteptau în tăcere îngrămădiți pe platforma din spate, așa că răspunsul Lenei, sec, a fost auzit de toată lumea. Fata mă privea în ochi, se zbătea în apa neagră o fiară galbenă, și dintr-o dată m-am simțit mic și idiot. Cucoana cea acră, care tocmai deschisese gura pentru un nou bombardament, a rămas o clipă cu ea așa căscată, apoi și-a apropiat fălcile încet, parcă filmate cu încetinitorul, a șters geamul aburit cu mîna înmănușată și s-a apucat să privească afară; tipul cu pardesiu lustruit a alunecat pe lîngă noi spre ușa din față, pregătindu-se să coboare; oamenii de pe platforma din spate au început să vorbească zgomotos, și taxatoarea le dădea bilete, țăcănind din cleștele nichelat. Mă uitam țintă la un afiș descriind avantajele metodei Buckhardt de stenografie rapidă, vîrfurile urechilor îmi ardeau și nu îndrăzneam să fac nici o mișcare; mă chinuiam înfrigurat încercînd să-mi dau seama cam ce ar face în locul meu un pilot de vînătoare, dar nu reușeam să găsesc nimic.

– Acum — m-a apucat Lena de braț, după ce tramvaiul își mai plesnise de vreo două ori ușile în stații — putem să coborîm.

*

Serbarea de la liceul de coregrafie a avut loc într-o miercuri după-amiază; nu mi-au plăcut niciodată serbările de miercuri după-amiază, dar trebuia să mă duc dacă vroiam s-o văd pe Lena dansînd. În aceeași noapte urma să merg la gară și să mă urc în tren, ca să pot striga „prezent!" joi dimineața, la apelul de pe vastul platou al școlii militare de aviație.

Fiesta s-a ținut în sala cea mare de la parter; aduseseră scaune, reflectoarele, aranjaseră scaunele de-a lungul pereților, lăsînd numai un coridor strîmt în dreptul ușii și un pătrat mare la mijloc, pardosit cu lespezi de piatră cenușie. Pereții tapetați cu mătase luceau stins în lumina proiectoarelor, cînd am intrat în sală, în centrul pătratului de piatră un moșneguț cumsecade, cu burticeă și chelie, vorbea despre nobila menire a artei. M-am

strecurat printre ultimul rînd de scaune și zidul de mătase, trecînd în revistă șirurile de cefe și coafuri ; pe Gigi l-am găsit ușor, chica lui depășea cu cel puțin un metru nivelul mediu al căpățînilor din sală, în dreapta lui am văzut ceafa sobră a respectabilului tată, despărțită de părul ușor înspicat prin linia severă a unei frizuri impecabile. Am manevrat astfel încît să rămîn în afara razei lor vizuale, în „emisfera din spate", cum aveam să spun mai tîrziu, după ce îmi voi fi însușit primele noțiuni de trageri aeriene. Am urcat scara de stejar ducînd la galeria care atîrna ca o cornișă în bezna de deasupra parterului luminat. Cu ocazia evenimentului acoperiseră treptele lustruite cu o mochetă de pluș roșu, și am reușit să urc fără zgomot. Am mers de-a lungul galeriei, pînă în locul de unde puteam urmări nestingherit tatăl, fiul, și scena improvizată pe care urma să se producă fiica ; coridorul suspendat era pustiu, exceptînd încă două-trei suflete rătăcitoare, ținîndu-se cu grijă în umbră. M-am sprijinit cu coatele de balustrada lată din stejar masiv, burticică terminase de predicat și se îndrepta spre scaunul lui, într-un ropot de aplauze. S-a auzit un pian și pe lespezile de piatră au apărut cîțiva copii ; i-am recunoscut imediat, adică am recunoscut melodia, am zîmbit, erau plozii pe care îi văzusem la prima mea vizită : se mișcau ușor, parcă în joacă și chiar se jucau, sărind și învîrtindu-se cu mînuțele deasupra capului, în ritmul muzicii. Aveau o grație stîngace dar onestă, spontană, nimic căutat, nimic premeditat, grația puilor de urs, și aș fi fost în stare să mă uit oricît la ei. Mamele dădeau ochii peste cap, scoteau mici scîncete entuziasmate, se săltau în scaune să privească mai bine, balerinașii își vedeau cu gravitate de joaca lor ritmată ; era foarte plăcut. A urmat o escadrilă de fecioare în rochii lungi de bal, „Valurile Dunării", fără „Valurile Dunării" serbarea ar fi fost de neconceput ; se legănau cu gesturi de lotcă pescărească, drămuindu-și grijulii mișcările, poziția genunchilor, a coatelor, și — atenție la poante ! cheri, prin asta se deosebește balerinul de elefant : calcă numai pe vîrfuri. Mă bîntuia fantoma domnișoarei Sibyl, arhaica profesoară de dans, și-mi spuneam că fusese formată la aceeași școală cu fetele de jos. Pe urmă

s-a făcut liniște, publicul a încetat să-și mai întindă gîturile și să foșnească programele scrise la mașină pe hîrtie groasă, lucioasă ; cînd pe lespezile cenușii a apărut Silvia, mi-am ținut respirația, să nu fac zgomot. Era într-un tricou de balerină care-i sublinia trupul subțire, înalt, și avea pe umeri o pelerină străvezie, prelungită printr-un fel de aripi prinse de încheieturi. Nu auzisem niciodată muzica pe care a dansat Silvia ; în orice caz, melodia aceea m-a scos urgent din mine, mototolindu-mă și aruncîndu-mă undeva, într-un colț ; priveam cu ochi goi zborul incredibil al fetei, fluturarea aripilor acelea, numai cînd în raza proiectoarelor au lucit ochii reci, lucizi, sub fruntea descoperită de casca părului negru, prins la spate într-un coc matematic — numai atunci m-am scuturat și m-am trezit, ca dintr-o vrajă rea. Ochii aceia pierduți, voalați, opaci, incerți, luceau acum aruncînd raze tăioase, ca două fascicule laser ; citeam în ei, cu o precizie care mă înspăimînta, viitoarele mișcări, înainte ca brațele sau picioarele lungi ale Silviei să schițeze vreun gest. Era atît de perfect ce se petrecea pe scena aceea înconjurată de șiruri de scaune, parcă un sculptor de geniu ar fi însuflețit, vînzîndu-și sufletul, cea mai desăvîrșită statuie, era atît de calculat ce se întîmpla acolo, încordarea fiecărei fibre, durata fiecărei sărituri, viteza unghiulară a fiecărei piruiete, înlănțuirea precisă a mișcărilor — încît mi-am spus, cutremurat, că mișcările fetei aveau într-adevăr strălucirea inaccesibilă oamenilor de rînd. După ce a terminat, au aplaudat-o îndelung, Dumnezeule, băteau din palme gata să-și smulgă brațele din umeri, cum naiba puteau aplauda așa ceva, era ca și cum ar fi aclamat un computer. Mă gîndeam că Lenei o să-i vină foarte greu să facă vreo impresie după demonstrația aceea, aș fi preferat să-și culeagă înainte recolta ei de aplauze, și tot gîndindu-mă așa, nici n-am băgat de seamă cînd a apărut Lena pe pătratul de piatră. Era îmbrăcată cu haine obișnuite de stradă, fusta ei portocalie cu bretele, bluza de bumbac cu „make love...", publicul mai aplauda încă dansul Silviei, și așa cum stătea stingheră într-un colț al scenei, am fost tentat să cred că renunțase. Stătea dreaptă, își încrucișase brațele pe piept așteptînd să se facă liniște, am văzut clar cum și-a mușcat buzele, dinții albi au lucit

scurt în raza unui reflector. În mijlocul chenarului de capete împrejmuind spațiul liber, ceafa argintie, tunsă sever, a tresărit, apoi s-a aplecat învinsă, și mîna lui Gigi s-a ridicat făcînd un semn de încurajare spre scenă. Puteam pune pariu că regizorul arbora blugii ăia mortali, mă miram numai că nu și-i înfășurase în jurul capului, ca să se vadă chiar și cînd ședea... Pe urmă a început să cînte pianul, nu vedeam pianistul din cauza capacului negru ridicat, melodia îmi era cunoscută, o ascultasem la radio, am auzit-o și mai tîrziu...

...mirosind a benzină arsă și ulei încins. Pianul masiv, cu coadă, făcea notă distonantă cu siluetele avioanelor ghemuite în umbra hangarului, și hangarul era plin de lume ; se urcaseră pe aparate, așezîndu-se de-a lungul aripilor, pe fuselaje, ori călare pe capota motorului ; fericiții care veniseră din timp, prinseseră loc în cabine, cupolele de plexiglas alunecau înapoi în glisierele lor, lovindu-i pe cei cățărați în spate. Mă așezasem pe o roată, sub aripă, rezemat cu spatele de jamba nichelată ; vedeam pianul printre picioarele băieților instalați pe aripă și pe sub burta avionului din față. Aceeași melodie, Pisi s-a răsucit pe cala lui : „știi ce e asta ? e..." L-am întrerupt cu un gest repezit, nu știam și nici n-aveam de gînd să încadrez într-un opus precis ce trăisem ascuns în galeria suspendată a liceului de coregrafie din castelul gotic.

...notele cădeau pe pietrele cenușii, roase, săreau, se loveau de zidurile îmbrăcate în mătase veche și se pulverizau mărunt, umplînd aerul de o ceață sclipitoare. Lena a făcut un gest repezit, cred că era prima oară în istoria școlii de balet cînd un asemenea gest se făcea pe scenă, la serbarea de deschidere a noului an, un gest aspru, poruncitor, care a rupt vraja dansului Silviei, apoi a pășit spre mijlocul pardosit cu lespezi al scenei... Atunci am văzut că purta pantofi de dans, conduri legați cu șiret de mătase, sau de satin, petrecut în jurul gleznei. Pe urmă...

Dansul Lenei a fost tot ce vrei, în afară de dans. Gesturile scurte, frînte chinuit, mișcările sacadate, uneori în ritm, alteori în contratimp, rupînd brutal mișcarea încastrată în muzică ca într-un chihlimbar auriu. Părul greu

răvășindu-se, măturînd podeaua de piatră sau adunîndu-se ca o coadă de cometă în urma trupului arcuit într-un salt înalt ; ghemuirea plină de umilință pe pardoseala de gresie, frămîntarea căutării, întrebările chinuitoare, țîșnirea zveltă spre un răspuns bănuit, frîngerea bruscă a zborului, căderea. Mișcările erau împietrite de o spaimă oarbă, străveche, libere, iuți, line, agile, din nou îngreunate, înaripate de un impuls trecător, zbaterea degetelor încercînd să apuce un reazem iluzoriu, sprijinul ferm al trupului regăsit în el însuși, și din nou goana aceea de spaimă. Trupul contorsionat, roata aurie a părului împrăștiat pe piatra goală, mohorîtă, unduirea umerilor și a șoldurilor strîmte trimițîndu-mă urgent în apa verde a lacului, cu corpul arcuit al fetei spărgînd suprafața argintie într-un nor irizat de băsicuțe strălucitoare. Mă culcasem cu pieptul pe balustrada de stejar, apăsam în neștire, mă regăseam în zbaterea neputincioasă, în zborul înalt, în frămîntările aride, în țîșnirile triumfale, eram eu — acolo, jos, simțeam răceala strînsă de veacuri a lespezilor sub talpa iluzorie a condurilor de satin, cine sînt, oameni, de ce, de ce, mîinile, unghiile se înfigeau aiurea în lemnul tare, degetele Lenei frîngînd aer și aerul trosnea sec, despicat de saltul înainte ; spaima năucă îmi curgea, grea, cascada de metal topit a părului pe umeri, mișcările repezite ale gîtului mlădios, de acolo, din bezna aceea, urmau să apară, nu, de dincolo, prieteni, dușmani, armă sau floare, make love, de ce ? De ce ? Se învălmășea totul într-un vîrtej de fețe și de mîini, eram zdrobit în picioare, mă adunam gemînd sub coama de păr auriu ca sub un zid de casă prăbușită, Lena, dragostea mea, ce se întîmplă, de unde atîta durere, mîndrie, triumf înspăimîntat, sete de certitudine, pași frînți în gol, hei, oameni buni ! noi... Mă sugruma un nod fierbinte în gît, mă strîngea pieptul, erau prea mici, prea strîmte coordonatele mele pentru izbucnirea de viață care își dădea duhul pe pietrele aspre, în mijlocul careului de scaune încremenite...

Lena a țîșnit într-un arc întins, ultimul, și cînd a atins pardoseala, cineva de jos a oftat adînc. Fata a întors capul după oftatul acela, apoi a pornit pe intervalul dintre

scaune și a ieșit. S-a foit cineva, am auzit zgomot de scaune trase pe piatră, tatăl Lenei și Gigi s-au strecurat grăbiți, frecîndu-se de genunchi și de speteze, după fată ; cîștigam pariul, Gigi purta blugii lui ungurești. Pe urmă s-a făcut liniște, toți tăceau, s-a auzit clar cum ultimul acord al pianului s-a spart de bolta înaltă, pierdută în beznă, risipindu-se apoi într-o ploaie fină și rară deasupra sălii. Aveam în gură același gust ca atunci, în tramvai, mă simțeam iarăși grozav de mic și de idiot. M-am lăsat să alunec de pe balustrada lustruită și m-am ghemuit pe jos, privind sala de sub mine printre stîlpii de stejar strunjit. Era liniște, în aerul încremenit pluteau încă urmele papucilor de dans ai Lenei. Nu știu cît am tăcut toți, primul s-a ridicat moșneagul care vorbise la început, s-a înclinat solemn spre ușa pe unde ieșise fata, a oftat și atunci am recunoscut oftatul, același de mai înainte, parcă ar fi ieșit la lumină de sub un munte negru — a mormăit : „asta-i", dar era atît de liniște încît s-a auzit clar pînă la mine — și a traversat scena spre ieșire, săltîndu-și caraghios umerii. Abia atunci a început foiala, dar tot în tăcere, adică se auzea numai scrîșnetul scaunelor frecîndu-se pe podeaua de piatră, nimeni nu scotea o vorbă, unele femei plîngeau, nu se putea altfel, dar nu se rușinau de lacrimile și de nasurile lor înroșite, plîngeau cu fața ridicată, fără să-și ascundă sau să-și șteargă obrajii pe care rimelul lăsa dîre lungi, negre. Am așteptat așa, ghemuit cu genunchii la gură, pînă ce sala s-a golit și reflectoarele au început să se stingă ; atunci am coborît scara sărind cîte două treptele acoperite cu mocheta roșie, am ieșit afară și am urcat în primul troleibuz care mă putea duce la singura mea rudă utilă, Dan.

*

N-am reușit niciodată să realizez faptul că mama lui Dan e bunica mea ; bănuiesc că e cea mai tînără bunică din lume, mai tînără chiar decît fetița aceea din Peru care a născut la 9 ani, admițînd că progenitura ei a supraviețuit și a avut urmași. În orice caz, mai tînără decît maică-mea ; bunica n-a avut pretenția să-mi transmită adevăruri radicale, imuabilități, și nu se sfiește să împru-

mute bani de la mine, cînd am. Așa și acum : ieșise în pragul casei bătrînești, becul de deasupra intrării îi lumina trupul drept, genunchii dezgoliți de fusta scurtă din șal scoțian, și a mîrîit printre dinți cînd m-a văzut :

— Dan nu-i acasă.

— Nu-i nimic, am spus, am de luat niște cărți de la el. Mama-mare s-a uitat bănuitoare la mine, nu reușisem să am glasul nevinovat pe care mi-l doream.

— Cărți de aventuri, să-mi țină de urît în zilele mohorîte de cazarmă, am adăugat pe un ton — speram — convingător. Bunică-mea s-a dezlipit de tocul ușii cu o mișcare bruscă dar mlădioasă, poftindu-mă în casă :

— O.K., du-te și ia toată biblioteca dacă ai chef.

Chef aveam, dar nu de bibliotecă. Am intrat în camera lui Dan, lăsînd ușa întredeschisă după mine ; am tropăit spre raftul imens, care ocupa un perete întreg, apoi m-am întors pe vîrfuri la ușă și am privit, întinzînd gîtul, prin crăpătura rămasă. Bunica dispărea tocmai spre bucătărie, unduindu-și șoldurile sub carourile fustei ; atunci m-am lăsat în patru labe, am bîjbîit cu mîna întinsă în întunericul de sub patul jos, și am scos un colac de funie. Nu frînghie ordinară, era o veritabilă coardă de alpinist și am strîmbat din nas văzînd firele de nailon din care era împletită. Știam de la Dan că termenul de garanție e de patru ani pentru o coardă din nailon și șase ani pentru una din cînepă, și mai știam că de vreo cinci ani, adică de cînd se fondase clubul de alpinism al Școlii Sportive numărul 3, unchiul meu nu mai cumpărase coardă nouă. Am ridicat din umeri și m-am săltat în picioare, scuturîndu-mi genunchii. Am stins lumina în cameră ca să nu fiu văzut de afară, am deschis fereastra interioară de la geamurile duble, am răsucit cremona ferestrei exterioare și am așezat colacul de frînghie între geamuri. Am închis apoi fereastra dinspre cameră, și am tras la loc perdeaua.

Din perete Dan mă privea nedumerit, agățat de pilonul înfipt zdravăn în povîrnișul prăvălit al unei stînci abrupte ; îl știam atît de miop, încît îi era imposibil să-și dea seama ce fac. I-am dat cu tifla, am scos trei-patru cărți polițiste din raft și am fluierat-o pe bunică-mea :

— Pa, mutzi. Urează-mi armată plăcută și zboruri frumoase în amurg.

— Să nu-ți rupi gîtul, m-a privit chiorîș bunica, era într-o dispoziție mizerabilă, și n-am insistat cu ceremonia de rămas-bun. Am ieșit trîntind ușa, am înconjurat casa, m-am oprit în dreptul ferestrei de la camera lui Dan ; am apucat rama cu degetele, mi-am înfipt unghiile în vopseaua uscată, scorojită, și am tras ; geamul s-a deschis, coarda de nailon mi-a căzut în brațe. Am pus cărțile în locul ei, am închis geamul cum am putut și am ieșit în stradă. Aveam încă de așteptat, vara oamenii se culcă tîrziu, ce vară, era toamnă deja, m-am uitat la limbile fosforescente ale ceasului „Citizen", cel puțin două ore de hoinăreală, am mers așa, cu frînghia pe umăr, încercînd să-mi amintesc sumarele lecții de coborîre pe coardă primite de la Dan. Unchiul meu era alpinist de clasă, nu unul din ăia care colindă cu limba scoasă crestele și al căror unic criteriu e numărul de kilometri parcurși într-o zi ; făcea parte din aleșii care-și instalează tabăra dimineața, la picioarele unui traseu de gradul 6A sau 6B, își petrec ziua urcînd cu răbdare de furnică cincizeci-șaizeci de metri pe peretele surplombat în cel mai fantastic mod posibil, înnoptează suspendați deasupra hăului înfășurați în mătasea unui hamac tip „special Himalaian" pentru a cărui procurare au cheltuit echivalentul a două autoturisme cu motoare de 8 cilindri în V, și coboară ziua următoare cu aceeași răbdare, trăgîndu-și coarda centimetru cu centimetru prin carabiniere și zăngănind cu scărița de aluminiu peste asperitățile stîncii. De fapt Dan, cu miopia lui, nici nu putea face altceva și de fiecare dată cînd îl vedeam bătînd pitoanele în stîncă, cu sticlele ochelarilor lipite de peretele vertical, mi se părea că pioletul nu va izbi metalul, ci îi va turti nasul.

M-am uitat din nou la ceas, trecuse de zece, m-am ridicat de pe banca pe care nici nu știam cînd mă așezasem și am pornit spre blocul Lenei.

*

Cunoșteam, în mare, planul clădirii ; am trecut de ușa grea din metal, am mers șapte-opt metri agățîndu-mi coarda în zgrunțurii de calcio-vechio, și am intrat în gangul care ducea spre curtea interioară. Era întuneric beznă

în puțul acela de beton, și am întins mîinile în față, să nu mă lovesc de fierăraia ascensorului pentru cărbuni ; în bloc se făcuse instalație de gaz metan, dar vechiul lift nu fusese încă scos, îl vedeam vag deasupra capului, spînzurînd între șinele de metal, prin dreptul etajului doi sau trei. Am deschis ușa scării de serviciu, am traversat pe vîrfuri un coridor slab luminat, am început să urc scara îngustă și tristă, spiralată strîns, cu balustradă sudată grosolan. Am făcut cu ochiul, complice, ușii care dădea pe palierul minuscul de la etajul șase, și am urcat mai departe. Blocul avea o mansardă, m-am strecurat de-a lungul ușilor de după care ieșea în valuri miros de mîncare gătită la lampa cu gaz, pînă sub trapa podului. Era acolo o ferestruică mică, de aerisire, la aproape doi metri înălțime ; am sărit felin, m-am înălțat în brațe și m-am chircit pe pervazul îngust ; în stînga, dincolo de geamul prăfuit, un morman de roți dințate, pîrghii, capătul rupt și răsfirat al unui cablu metalic. Mai jos se bănuia vidul cu miros de fier ruginit, și am ghicit hăul întunecat al curții interioare deschizîndu-se sub mecanismul ascensorului. M-am ridicat și am împins, ridicînd, trapa de la pod ; capacul de lemn s-a săltat fără să scîrțîie. Am aruncat pe podeaua de scîndură mirosind încins coarda care-mi stătuse agățată de umăr, și m-am strecurat prin deschizătura întunecată, oftînd ușurat : pînă acum, fusese ușor. Am mers prin întunericul din pod, ferindu-mă de bîrnele care susțineau acoperișul, pînă am ghicit deasupra mea, prin sticla groasă, reflexele liliachii ale cerului. Am deschis luminatorul, rama de metal se înțepenise în încuietoarea ei, dar sticla s-a ridicat ușor și bucăți de chit uscat au foșnit stins pe jos ; am lăsat geamul pe tabla acoperișului, caldă încă, și mi-am scos umerii și capul afară. Parcă eram în port, era plin de antene și balustrade în jur, catarge și coșuri de vapoare misterioase, ghiceam împletitura străzilor după fîșiile de lumină jucînd deasupra acoperișurilor. Am ieșit, tabla mi-a pocnit slab sub tălpi, am regretat că nu mi-am luat bascheții. Eram în dreptul uneia din sulițele acelea monstruoase care se vedeau de jos, m-am dus lîngă ea și m-am aplecat ținîndu-mă strîns de un inel de ancorare. Sub mine prăvălișul tăcut al unei scări uriașe, amfiteatru de balcoane și etaje întunecate. Am

numărat patru asemenea trepte uriașe, pe care aveam să le cobor : aproximativ 15—16 metri, ținînd cont și de înclinarea frînghiei. Coarda mea avea patruzeci de metri, dacă o puneam în două petrecînd-o chiar prin inelul de care mă țineam, ajungea. Atunci am înjurat urît, uitasem coarda în pod, lîngă trapă. Am coborît prin luminator, am pierdut vreun sfert de oră pipăind cu piciorul praful de pe podea, m-am întors cu coarda pe acoperiș. Am petrecut capătul prin inel, am făcut un laț și am smucit brutal, încercînd dacă inelul rezistă. Rezista, și am oftat gîndindu-mă la termenul de garanție al corzilor din nailon. Mi-am înnodat șarpele alb în jurul mijlocului, și am trecut, cu spatele înainte, peste marginea acoperișului. Am atîrnat așa, filînd coarda centimetru cu centimetru, pînă am simțit cu vîrfurile sandalelor suprafața zgrunțuroasă a peretelui, și din nou am înjurat, gîndindu-mă la baschetii care zăceau în noptieră. M-am sprijinit cu tălpile de zid, m-am lăsat pe spate, așa frînghia nu mă strîngea prea tare ; am trecut cu capul de streașină, mă mirau ornamentele de fier forjat care țineau jgheabul lipit de marginea acoperișului — nimeni nu le putea vedea de jos. Am mai coborît doi metri și m-am trezit pe platforma îngustă a primei terase, cea de la etajul zece. Am traversat-o cu pași moi, m-am săltat peste balustradă, am coborît iar trăgînd coarda după mine. Terasele se lățeau pe măsură ce coboram, m-am oprit la etajul opt să mă odihnesc. Stăteam rezemat cu coatele de balustradă, eram în întuneric, fire subțiri de lumină treceau prin oblonul ușii care dădea spre balcon, dar eram sigur că n-o să iasă nimeni ; m-am uitat în sus, întorcîndu-mă și dînd capul pe spate, coarda de nailon albea ca un cordon ombilical imens între mine și acoperiș. În stradă ardeau banane de neon, dar abajururile de metal reflectau lumina în asfalt, așa că nu puteam fi văzut de jos. Am încălecat balustrada etajului opt, fluierînd primele măsuri din „Marșul aviatorilor", alea cu „noi sîntem îndrăzneți, îndrăzneți...", dar fluieratul mi-a murit pe buze cînd am văzut ușa dînd spre terasa apartamentului de la etajul șapte. Nenorociții, dormeau cu ușa balconului larg deschisă și cu oblonul ridicat, să le intre în casă aerul

tare și înmiresmat al nopții. Am traversat terasa în patru labe, scrîșnind din dinți, aproape m-am prăvălit, trăgînd de coardă și oprind prăbușirea în ultimul moment, pe terasa largă cît puntea unui portavion, a etajului șase.

*

Am oftat și mi-am desfăcut frînghia din jurul mijlocului ; nodul alunecase, lanțul se strînsese împiedicîndu-mă să respir. Am tras, și coarda s-a adunat colac la picioare, zbătîndu-se, fîșiind șerpește prin aer și plesnind sec balustradele de metal ale teraselor. Ușa de la camera Lenei era întredeschisă ; am traversat pista de portavion, era parcă mai îngustă decît ziua, și am împins, ușor. Ușa s-a deschis scîrțîind, m-am strecurat în odaie.

Lena stătea întinsă pe canapeaua ei ; jos, lîngă canapea, ardea o lampă cu picior, din cele folosite de arhitecți în birourile de proiectare ; numai că asta era slabă, avea probabil un bec mult peste voltajul necesar. A întors capul spre mine și a șoptit, fără să zîmbească.

— Cam tîrziu.

Automat, m-am uitat la ceas ; cadranul fosforescent lucea slab în penumbra camerei, acele arătau încă două ore pînă la plecarea trenului. Ai mei înnebuniseră probabil de-a binelea, și am rînjit gîndindu-mă că vor telefona la miliție. Am făcut cîțiva pași mărunți, pînă cînd genunchii s-au oprit în marginea canapelei înguste. Priveam de sus în jos fata culcată pe spate, părul greu îi curgea în valuri potolite de-o parte și de alta a feței, pometii obrajilor se topiseră în semiîntuneric, colțurile gurii atîrnau în două adînciturі negre, și în ochii întunecați nu puteau distinge nici o sclipire aurie.

— Lena, am spus în șoaptă, eu...

Fata a mișcat buzele încet, parcă înghițind alene un gînd vechi, îndelung rumegat, și a întrebat :

— Cum ți-a plăcut ?

Simțeam că nu ar fi trebuit să întrebe asta. A închis ochii și cînd i-a deschis iar, m-am cutremurat : aveau privirea opacă, de somnambulă, a ochilor Silviei. Am îngenuncheat pe covor, lîngă canapea, am cuprins umerii fetei, abia atunci am observat că doarme fără pernă :

— Lena, trezește-te. Cred...

— Nu-i nimic de crezut, a șuierat Lena. Voiai să mă vezi dansînd, spuneai că numai așa... M-ai văzut, vorbește !

Îi simțeam răsuflarea, la cîțiva centimetri de ochii mei o fiară galbenă se agita ghemuindu-se primejdios în apele negre din ochii fetei. M-am tras înapoi, pîlpîia în capul meu, ca un semnal de avertizare, privirea aceea opacă, de-o clipă. Am tras aer în piept și am șoptit neașteptat de curgător, parcă mai rostisem cuvintele astea de o sută de ori :

— Lena, eu venisem să-ți spun că te iubesc.

*

— Dragostea mea, dragostea mea, totdeauna...

— Totdeauna, ce ?

— ...cu dușurile tale reci. Nu știu ce, dar așa te simt : totdeauna.

— Cuvinte.

— Cuvinte bune, lasă-mă să ți le spun. Cuvinte calde — altfel nu putem, încă. Tu ești mereu ca scoasă de la frigider, și vei aprecia lucid momentul în care...

— Nu înainte de a împlini 18 ani, ia mîna.

— Iartă-mă.

— Nu face nimic.

— Tu... și tu... Știi, ce ți-am spus mai înainte... Și tu mă... Dumnezeule, nu-mi vine cuvîntul, știi, nu-mi vine să-l mai spun o dată.

— Dacă și eu ?...

— Îhă.

— Ai... ai venit prea brusc, înțelegi ?

— Nu.

— Tu nu înțelegi niciodată nimic.

— Acum, nu. Mai am o oră și douăzeci de minute pînă îmi pleacă trenul.

— Mda... nu poți gîndi.

— Fata mea, e atît de sfîntă și definitivă prostia în... dragoste, încît n-aș face altceva decît s-o egalez, introducînd raționamente lucide.

— Atunci, să nu-ţi explic ?

— Explicaţia, ştiu. De obicei pe peron, dar nu te lasă tăticu să ieşi din casă, aşa că accept.

— Tu ai vrut... N-am nimic pentru tine, dar mă regăsesc — nu ştiu dacă eşti în stare...

— Spune.

— Uneori merg, aşa, pe un cîmp întins, care sînt eu, merg amestecată printre alte sute de mii, care sînt eu, merg plecînd de la mine, îndreptîndu-mă spre mine, şi crucea din spate sînt tot eu. Şi nu mă ştiu decît cînd sîntem împreună, şi te rog să nu rîzi, e foarte important pentru mine să nu rîzi...

— Lena, asta înseamnă că... nu, de aşa ceva nu se rîde, şi aproape ţi-aş spune un cuvînt chinuit şi demodat, dacă n-ar fi ceasul ăsta...

— Ce cuvînt ?

— Te-ai întors la cuvinte.

— Mă rog... Ce cuvînt ?

— Fericire.

— Şi eu simt aşa, şi mi-e frică.

— De ce ?

— Prea brusc. Şi ar mai fi ceva, care...

— Care ce ?

— Lasă... Ce spuneai ?

— Abia începe...

— Asta-i, că abia începe.

— Lena, tu mereu eşti lucidă ? Înfiorător de lucidă ? Nu te-a lăsat niciodată raţiunea, ştii, întunericul fierbinte de sub pleoape, şi cerul prăvălit, şi apa aceea verde. mă ardea trupul tău, şi toate... toate rahaturile care ne umplu viaţa, Lena, niciodată ? Să laşi baltă ce ştii de la tăticu, să simţi cum te umpli de toate şi cum toate se umplu de tine, şi să nu mai ai nici o graniţă, înţelegi ?

— Cînd... întrebi aşa... nu mai ştiu.

— Eu ştiu. Certitudine.

— Care ?

— Prima. Te iubesc. Cea mai importantă.

— Nu mă cunoşti.

— De unde naiba reflexul ăsta veşnic de apărare ? Sau asta o fi ceea ce în literatură se defineşte prin „eternul feminin"...

— N-am încă o certitudine, ca tine.
— Ai una, beton. Dar ţi-e frică de ea.
— De ce ?
— Aşa eşti tu. Aşa sîntem. Face parte din noi.
— Sărută-mă.
— Încep să te conving ?
— M-ai convins, de la început, dar... asta...
— Lena, nu plînge. Lena, acum nu se plînge. Lena, asta e singura noapte din viaţă în care nu se plînge.
— ...tu nu înţelegi...
— Nici nu vreau să înţeleg — n-am nevoie să înţeleg. Dragoste, dragostea mea. Lena. Iubirea mea. Părul tău, ochii tăi, cuvinte tocite, nu mi-e frică de ele, uite, părul tău, ochii tăi, buzele tale, iubire, dragostea mea, Lena, aşa fierbinte, tu, sînt atît de mărunt pentru tine, aş vrea să fii eu, ca să simţi ce simt, atît de deplin, atît de nesperat...
— Mai spune...
— Dragoste, dragostea mea.

PARTEA A DOUA

Am întins mîna spre contactul mare, negru și am decuplat magnetourile. Motorul s-a poticnit brusc, pistoanele alunecau șovăielnic în cilindri, elicea a mai făcut cîteva rotații smucite și a înțepenit oblic, urmînd axa aia din ikebana care leagă cerul de pămînt. M-am întins în scaun, mi-am proptit picioarele în paloniere și m-am înălțat, așa legat în chingi cum eram, îndreptîndu-mi genunchii. Apoi m-am lăsat iar în scaun, am început să-mi desfac chingile, nu mă grăbeam și Pisi, care mai avea de zburat pe ziua de azi, bombarda plexiglasul cabinei cu bulgări de zăpadă prăfuită. Am tăiat toate contactele, am deschis cupola, m-am apucat de marginea cabinei, m-am ridicat cu picioarele în scaun ; simțeam un fel de regret, ca de fiecare dată cînd coboram din avion, și am zăbovit, așezîndu-mă pe șina de glisare a cupolei.

— Mișcă-te, a strigat Pisi. S-a apropiat legănîndu-se ca o rață din cauza parașutei care-i atîrna sub fund, nu se vedea mare lucru din el așa încătărămat și închingat cum era, îi ghiceam numai ochii lucind nerăbdători sub ochelarii bombați. Cisterna se oprise lîngă avion, iar unul dintre mecanici desfăcea bușonul rezervorului din plan ; Pisi a făcut un pas mare, trecînd peste furtunul gros.

— Amigo, am spus, a fost un zbor...

— Ți-am văzut aterizarea, a mîrîit Pisi. Încă două ca asta, și dăm avionul la fiare vechi.

Am alunecat de-a lungul bordului lucios, pînă am simțit sub talpa cizmei îmblănite fîșia de tablă zimțată mărunt, pe care literele roșii : „aici se calcă" abia se mai

cunoșteau. Am sărit jos, greoi, mînerul cuțitului de vînătoare vîrît în carîmbul cizmei m-a zgîriat dureros sub genunchi. Catarama parașutei se blocase și a trebuit să-mi scot mănușile ca să o pot desface ; mi-am mișcat umerii, parașuta a bufnit greoaie pe pămîntul înghețat, acoperit cu insulițe uscate de iarbă galbenă. Pisi se instalase deja în cabină și tehnicul îl lega în scaun ; mi-am tras mănușile la loc, peste degetele înroșite. Am înălțat brațul cu pumnul strîns, din care ieșea numai degetul mare întins și arcuit spre ampenajul albastru împodobit cu steaua tricoloră. Știam că Pisi nu mă poate vedea, dar asta n-avea nici o importanță ; am apucat parașuta de chingi și am pornit spre hangar mai mult tîrînd-o peste zăpada săracă, spulberată de vînt. Mă rodea pe undeva aterizarea, ultima, fusese departe de ceea ce se cheamă o aterizare reușită, IAK-ul țopăise pe jambele groase, marginea aerodromului se legăna îngrijorător de o parte și de alta a botului rotund și masiv. M-am strîmbat, transpirasem în cabină, acum sudoarea îngheța sub combinezonul de zbor ; am întins pasul și mi-am dus parașuta pînă la sala pliorilor, lipită de peretele hangarului. M-am oprit apoi rezemat de portiera înghețată, Pisi tocmai decolase, am urmărit avionul luînd înălțime ; îl vedeam greu, vopseaua de un albastru-palid se confunda cu cerul spălăcit, cu norii subțiri, cenușii, cu lumina incertă a amiezii de noiembrie. Alt aparat rula la start spulberînd zăpada, rula repede, mai repede decît era permis, aripile boante, subțiate spre capete, se clătinau cînd roțile săltau peste movilițele ascunse sub smocurile de iarbă galbenă. Mi-am îngustat ochii ca să-i pot citi numărul, 806, sigur, avionul șefului, o clipă mi-am închipuit profilul dur și avîntat al Piratului sub casca de zbor. Labele îmi înghețaseră în cizme, mi-am mișcat degetele, parcă se jilăvise și se răcise de un abur umed blana care-mi strîngea picioarele .Nu m-am mișcat de lîngă portieră pînă cînd avionul Piratului nu s-a topit în cerul împîclit ; abia atunci m-am răsucit și am intrat, tîrșindu-mi cizmele pe pardoseala sonoră, sub bolta arcuită de beton. Ar fi trebuit să merg să mă schimb, nu aveam nici un chef, preferam combinezonul de pilot, cizmele de zbor, așa umede și înghețate cum erau și casca

îmblănită, le preferam uniformei groase și uscate care mă aștepta în vestiarul încălzit. M-am îndreptat spre peretele din fund, 723 era tras într-un colț, arăta jalnic fără capotă și cu motorul dat jos, totuși era avion, avion adevărat și, cînd m-am cățărat pe aripă, l-am simțit frămîntîndu-se mulțumit pe jambele lui groase și nichelate. Am dat la o parte husa, am deschis cabina ; cupola de plexiglas a lunecat tăcută pe șinele unse, golul cabinei era cald și primitor, ca o așteptare de demult. M-am instalat înăuntru, tehnicii lăsaseră în scaun o trusă de scule, simțeam ghearele dure ale diverselor chei împungîndu-mă, dar încă nu mă deranja ; am tras cupola la loc și am rămas așa, cu capul dat pe spate, privind acoperișul de beton prin plexicul pe care degete neșterse lăsaseră urme sleite de vaselină înghețată. Am atins manșa cu vîrful mănușilor, manșa grea, cu mînerul arcuit încărcat de butoane, și am simțit comenzile avionului înfiorîndu-se de atingerea scurtă, ca niște strune. De unde ? m-am foit pe trusa de scule, așezîndu-mă mai bine — de unde chemarea asta încă nedezmeticită, trepidajul mărunt al tablei pe fuselaj, șocul scurt al comenzilor smucite în curentul de aer al elicei, torsul puternic și reținut al motorului, clipirea misterioasă a becurilor, agitația aferată a acelor albe pe cadranele negre ? Pe urmă maneta în plin, urletul dezlănțuit în steaua cilindrilor, înfiorarea caldă a metalului acela mort topit din piatră seacă, „pas mic, decolarea", țiuitul strident al palelor de metal despicînd în felii subțiri aerul, învîrtejindu-l și biciuind cu turbioane spiralate fuselajul compact. „Permit decolarea" pista legănîndu-se de o parte și de alta a botului, cercul fumuriu al elicei, coborîrea orizontului pînă sub pragul parbrizului, destinderea amortizoarelor sub greutatea tot mai iluzorie a avionului — și desprinderea. Scurt — plutind deodată, totuna, osmoză cu văzduhul, lăsînd jos și în urmă lestul de pămînt și prejudecăți, de cuvinte și închipuiri, planetă rotindu-se bezmetică în jurul unui ax înclinat nu știu de ce cu 17°. Asta-i, mă cuprindea și cuprindeam dintr-o dată în mine tot mormanul de metal arcuit în forme savante după ecuații complicate, rod complet al unor minți omenești de care mă simțeam mîndru și umilit în același timp. De unde amestecul de spaimă și triumf, cerința aspră de

a mă supune celuilalt *eu* în fiece moment, de a-mi supune simțurile și gîndurile și firescul meu de om născut cu picioarele pe o scoarță masivă și groasă — certitudine — chemării aceleia neliniștite de a despica cu aripile scurte și solide un spațiu pentru care nu fusesem făcut ? Pisi nu-mi răspundea, își flutura mîna în jurul tîmplei și scîntei de veselie nebună jucau în apele ochilor albaștri ; Pisi nu-și punea întrebări, se urca în avion și zbura de parcă ar fi fost clocit din ouă de pasăre, dar nu de orice zburătoare, ci din soiul acelora cu aripile cele mai lungi. M-am mișcat pe trusa de chei, răceala metalului ajungea la mine prin salopetă și prin tricoul gros, aveam impresia că o să mă sparg în bucăți, devenisem casant în gerul acela nemișcat, mă întrebam cum o să ies din cabină. Pe urmă mi-am adus iar aminte, începuse să vibreze în jurul avionului cu motorul dat jos aerul despicat de tăișul elicei, picajul prelung, peretele cenușiu al muntelui crescînd în parbriz, vedeam cu ochii scoși din orbite pata aceea de zăpadă prinzînd contururi ferme, marginile prinse în piatră de crusta străvezie de gheață subțire, și... Am tras de manșă, IAK-ul a tremurat smulgîndu-se greu de pe traiectoria aceea nebună, aveam impresia că o să dau cu burta de vîrfurile brazilor, pădurea își înălța avidă trunchiurile, nu, acum nu, am rînjit, botul gros se înfigea în cer, motorul urla, se zbăteau în cilindri șerpii de foc ai exploziilor, neputincioși...

Disecam în gînd fiecare moment, îmi retrăiam zborurile o dată, și încă o dată, și aproape nu mă gîndeam la Lena, doar noaptea, știi, nopțile fierbinți de vise din dormitorul școlii militare de aviație...

...Pisi, gemînd și frămîntîndu-se în somn, făcea pătura ghem cu picioarele și pe urmă se strîngea colac zgribulindu-se în somn. Îl acopeream, fața boțită se destindea într-un zîmbet mirific, „iubi, pisicuța mea", vezi să nu, rînjeam întinzîndu-mă la loc, și era rîndul meu să zîmbesc iluminat fetei blonde care plutea printre paturile etajate, apropiindu-se...

O mai văzusem o singură dată, într-o permisie scurtă și grăbită, corespondam scriindu-i pe adresa Silviei, răspunsurile ei vădind o nervozitate rău ascunsă mă impresionau mai puțin decît aș fi crezut. Lena, am fluierat a

pagubă, și m-am dus la vestiar să mă schimb. M-am băgat sub duș, șuvoaie de apă fierbinte îmi înroșeau pielea amorțită, mi-am spus că aș fi putut lăsa încă două secunde avionul pe traiectorie, înainte de a redresa.

*

— Ce-i cu fata ?

— Lena, am zis. O cheamă Ileana, dar eu îi spun Lena.

— Ce-i cu Lena ?

— E dansatoare. Flamenco, balet clasic și dansuri moderne. Îți scrîntești picioarele cînd dansezi cu ea.

— Înseamnă că n-ai treabă...

— Cu ce să n-am treabă ?

Pisi m-a privit visător : „are un trup"...

Am ridicat din umeri, Pisi cînta la chitară, asta îl scutea de multe.

— Nu-i vorba de trup, am încercat să explic.

Am închis ochii, am văzut în dosul pleoapelor strînse gîtul încordat al Lenei, umerii, sînii rotunjind inscripția „make love"... picioarele lungi, puternice, și am repetat:

— Nu-i vorba de asta, deși...

Am tăiat aerul înghețat cu mîna înmănușată, am lovit cu muchea palmei în perna umflată, strînsă într-o rețea de sandouri elastice, a parașutei pe care ședea Pisi : Au englezii o vorbă, *„last but not the last"*.

— O iubești, a spus prietenul meu. De asta gemi toată noaptea, ca un taur înainte de coridă.

— Dumnezeule, am făcut, și eu gem ?

— Dar cine mai geme ?

Nu știam dacă trebuie să rîd sau să plîng.

— Toți, am spus. Toți gem noaptea, în frunte cu tine.

Pisi a zîmbit visător ; dinspre radiofar un avion venea la aterizare și m-am ridicat în picioare pe prelata așternută deasupra pămîntului înghețat, să văd mai bine. Coborîse cam mult, părea că e gata-gata să agațe cu roțile antenele goniometrului. Mi-l închipuiam pe Pirat spumegînd în zebră cu microfonul la gură, și n-aș fi vrut să fiu acum în cabina avionului. YAK-ul a redresat și s-a așezat puțin placat ; a bontisat mărunt și greoi de două-

trei ori, apoi s-a potolit. Îl vedeam cum frînează poticnindu-se, a degajat la capătul pistei stîrnind un nor de zăpadă și acum rula drept spre noi, parcă ar fi vrut să ne toace cu elicea care se întrevedea ca un disc argintiu.

— Deci, Werther, a reluat Pisi.

— Nu Werther, am spus. Nu Werther, și nici Romeo. Și nici tipul ăla din Love Story. Eu. Dar nu mai știu, și nu-ți spun, pentru că vreau să scap de tine, ci pentru că, într-adevăr, nu mai știu. A fost ceva, foarte mult, dar a venit chestia asta, și acum nu mai știu.

— Ce chestie ?

Am arătat cu un gest scurt IAK-ul care trăsese la linie ; motorul i se oprea tocmai atunci, scoțînd un nor de fum alb, ca un suspin.

— Zborul.

Pisi a făcut o grimasă, reveneam la discuția noastră din totdeauna, el nimerise la aviație numai fiindcă nu reușise la facultate, apoi mai era și chitara... Pentru el era simplu, zborul e o felie, iar Lena e altă felie de viață. Pe mine feliile astea de viață mă întristau, fără să-mi dau seama de ce.

— Nu-i așa simplu...

— De ce ? a vrut Pisi să știe.

— Eu n-am fost picat de Otto Sacter la examen...

M-am ridicat, am întors parașuta pe care stătusem cu hamurile în sus, am început să-i potrivesc chingile. Mi-am scos mănușile, chingile se întăriseră scorțoase din cauza frigului, degetele mi se lipeau de cataramele late și nichelate. Pisi fusese trîntit la admitere de cunoscutul matematician și nu se sfia să fie mîndru de asta ; n-ar fi fost cazul s-o amintesc, dar nu aveam alt argument. M-am întors cu spatele, cu mîinile întinse lateral și în jos, depărtate de corp, Pisi a venit ținînd parașuta de ham, și mi-a așezat chingile pe umăr. Am închis catarama, zăvorul a pocnit sec cînd paftaua roșie de metal s-a siguranțat.

— Mulțumesc.

Pisi mi-a petrecut chingile printre picioare și n-a întrebat decît cînd a tras de mînerele laterale, verificînd ajustarea parașutei pe corp :

— Ce are Sacter cu zborul ?

Mi-am făcut de lucru cu mînerul cuțitului de vînătoare, care ieșea din cizma dreaptă ; am prins pe picior, deasupra genunchiului, tăblița de metal cu coperți străvezii de plastic, celuloidul transparent pleznise din cauza gerului și abia mai puteam citi cifrele notate pe hîrtia galbenă de dedesubt.

— Pe mine zborul mă umple pe undeva, pe aici — am arătat cu degetul mare spre piept, unde dintre chingile crucișe ieșea fermoarul lat la salopetei — fără compromisuri.

— Atunci dansatoarea de flamenco zboară afară, în calitatea ei de compromis.

— Asta-i, că nu zboară. Am pornit legănîndu-mă spre avionul care aștepta la linie ; elicea ronrăia domol la relanti, aerul tremura străveziu deasupra capotei încinse, din cabină se vedea capul tehnicului care încălzea motorul. Pisi tropăia lîngă mine, cu casca îmblănită în mînă, urechile clăpăuge se înroșiseră de frig dar așa era el, nu-și punea casca decît cînd urca în avion, ca să-și menajeze părul. Avea un păr negru, lățos, în smocuri, ca de cîine, și îl înțelegeam cu un fel de regret cînd îi vedeam fruntea înaltă, prea înaltă — boltindu-se deasupra ochilor albaștri. Am întors capul și am spus, peste umăr : „se agață undeva și rămîne".

— Flotant, a comentat Pisi. Fă-o să înțeleagă asta...

Am făcut semn tehnicului să nu oprească motorul și m-am cățărat pe aripă ; am pășit, alunecînd, de-a lungul bordului, tehnicul a ieșit din cabină pe cealaltă aripă, apoi, cînd m-am instalat înăuntru, s-a aplecat să-mi lege chingile. Am cuplat radioul, oxigenul, am pus contactele, am cerut permisiunea de rulaj. Piratul a mormăit ceva la radio, în căști era un bîzîit continuu, nu se înțelegea bine, am cuplat atenuatorul de zgomot.

— ...mămica, a încheiat Piratul. 221, rulează.

Speram că povestea cu „mămica" nu e pentru mine ; am făcut semn cu mîna, și calele au zburat în lături. Am împins maneta de gaze înainte, am presat pînă la fund palonierul spre dreapta, am frînat, avionul a făcut o piruetă, îndreptîndu-și botul spre capătul pistei ; bechia a derapat puțin pe zăpadă, și coada s-a rotit mai repede decît aș fi vrut. L-am văzut în treacăt pe Pisi, stătea cu

picioarele ușor depărtate și ținea degetul mare de la mîna dreaptă ridicat. Am rulat în zig-zag, capota motorului în stea acoperea tot orizontul; am trecut prin spatele zebrei și am intrat pe culoarul mărginit de balize roșii-negre. Am pus elicea pe pas mic, am trecut în revistă bordul, contactele, manetele — totul în regulă — am tras și am zăvorît cupola, apoi am apăsat butonul de emisie :

— Tren, voleți, flaps, aer, frînă, selector, pompă de mînă — pas mic, permiteți decolarea.

Formula era luată din poveștile cu piloți de război care zburaseră IAR-ul 80, n-avea nimic cu avionul meu, încălcam într-un fel disciplina radio folosind-o, dar Piratul avea nostalgiile lui, și mai era fotografia aerodromului de campanie lipită pe dinăuntrul ușii fișetului din sala de echipare...

— Permit, a cîrîit radioul și nu puteam distinge nici o inflexiune în vocea uscată, parcă ar fi vorbit singur microfonul de ebonită. Am pus motorul în plin, am dat drumul la frînă; IAK-ul a zvîcnit înainte, presîndu-mă în scaun. A țopăit cu roțile peste cîmp, prindeam viteză, manșa începuse să devină grea, am împins-o ușor, orizontul s-a cățărat pe marginea botului gros, avionul parcă se scutura, simțeam cablurile comenzilor întinzîndu-se nerăbdătoare, brusc trezite la viață, vîrtejul elicei sugea avionul în goana celor 1000 de cai putere dezlănțuiți, boost-ul oscila ușor în jurul presiunii maxime, am apucat clapeta, am ridicat-o și am trecut maneta de gaze dincolo de pragul forțajului. Credeam că o să-mi sară motorul de pe batiu, IAK-ul a făcut un salt înainte, am presat palonierul în stînga, intram în balize, a fulgerat sub mine drumul din capul aerodromului și perdeaua de salcîmi... Rămăsesem agățat în aer, am băgat trenul, am făcut un palier lung, să prind viteză, și am cabrat brusc. Motorul urla, aripile scurte trepidau nerăbdătoare, am înfipt nasul bont în norii grei și am urcat după giroorizont, într-un unghi accentuat, pînă cînd pîcla tulbure din jurul cabinei a început să se lumineze. Am țîșnit din nori într-o șandelă abruptă, elicea toca acum în albastru senin, am întors aparatul pe spate și am tras de manșă pînă cînd l-am adus cu botul pe linia orizontului. Abia atunci am redus motorul, am făcut un semitonou, am pus avionul la

orizontală și am virat, pînă am avut la busolă capul-compas citit sub celuloidul pleznit al tăbliței prinse de picior. Am dat drumul la cronometru, zburam deasupra unei cîmpii fantastice, aisberguri și castele, și parcă cine știe ce mare nepămînteană se retrăsese brusc, lăsînd descoperit fundul de coral alb. Deasupra mea era albastru, oxigenul șuiera ușor în mască, în cabină era cald, mă înconjura familiar metalul vibrînd reținut, motorul își torcea mersul de drum bun, becurile clipeau liniștitor, și atunci de unde gustul ăsta sălciu de neîmplinire, care se revărsa în mine cuprinzîndu-mă ca o apă rea ? !

*

„Ascultă tu — cel care te topești la vederea unui avion de vînătoare cu motorul de șapte cilindri în stea — n-am urlat, am făcut ceva mult mai rău, mult mai caraghios — am plîns. Asta, pentru că am trecut deja de unica noapte din viață în care nu se plînge. În orice caz, mă abțin de la comentarii asupra gestului. Nu știu cum privești tu (deși bănuiesc, pentru că mi-ai scris totuși — dar și asta poate fi un fals, o ipocrizie) — dar de fapt nici nu mă interesează, și nici n-are rost să-ți spun ce cred. De schimbat, n-o să te schimb (cum o poate face avionul tău). Îți doresc să vă cunoașteți cît mai bine, și restul e treaba ta. Eu nu mă amestec.

N-am nimic nou sau interesant să-ți scriu despre mine. Văd cum mă anchilozez spiritual, mă fixez, dacă vrei să înțelegi (sforile nu mă mai rod, aproape m-am obișnuit cu ideea). Am, rar, scăpări de orgoliu — din ce în ce mai rar. Vine iarna, soarele nu mai strălucește să-mi încălzească oasele. Viața se duce. Eu îmbătrînesc, începînd de la 17 ani. Taică-meu vrea să-mi cumpere un pian mare, cu coadă, și să angajeze o pianistă între două vîrste. Nu știu dacă e frumos, nu știu dacă e urît, nu mă interesează. O să dansez cum îmi cîntă el, deși cred că n-are dreptate ; zac într-o baltă puturoasă, din care nu vreau să ies — ce am de văzut afară ?

În jur lumea se agită, își spun toți păsurile cu voce tare, se strigă, ce voioși sînt ! Gigi și-a făcut o haină de

catifea reiată, cu revere late și cu buzunare mari ; merge la spectacole pe gratis, și în pauze bea bere în cabină cu artiștii. Se pare că a aflat ceva de la Silvia, dar puțin îmi pasă. Mă îngrozesc cînd văd ce soi de oameni sîntem. Ce pleiadă de balerine nenorocite o să fim, noi astea, clasa a XI-a B balet. Ce porcărie. Închid ochii să nu văd că sînt la fel ca ele, că doar „vreau" să ies în relief printr-o purtare specială, dar sînt mai de plîns, pentru că-mi dau seama că sînt la fel ca ele, și nu fac nimic să mă schimb.

Nimic nu-mi aduce satisfacții. Exersez pînă cad jos, am slăbit, toate fustele alunecă de pe mine. Am vrut s-o întrec pe Silvia la balet clasic și era să-mi rup picioarele. Încearcă s-o cucerești, s-ar potrivi mai bine la motoarele tale, simt. Nu mai am chef de nimic, îmi vine să-ți telegrafiez asta în fiecare dimineață, și tu să lipești telegramele pe botul avionului atît de iubit, și cred că o să caut pe cineva căruia să-i comunic chestia asta și în fiecare seară.

Azi e marți.

E ora 11.

Să știi că nu mai caut pe nimeni — nu mai vreau să știu de nimeni. Nici de tine. A venit taică-meu și mi-a spus că Gigi i-a povestit, și că-mi va căuta el un băiat, om de artă ca și mine... Mi-e greață, de el, de tine, de mine. Tu nu vezi în față decît avioane. Și ceilalți... fiecare, avioanele lui.

Bărbații preferă acțiunea. Treaba lor.

Diseară mă duc la operă, pe abonament. „Spărgătorul de nuci". Cunosc pe de rost partitura și figurile, dar mă „cizelez". Parcă intru într-o mașină a timpului pierdut, cînd pătrund în foaier. Să nu-mi mai scrii, deocamdată. Nu simt nevoia să discut cu nimeni și nu vreau să te am pe conștiință. Nu știu ce am. Vă urăsc pe toți — voi ăștia, care nu puteți trăi fără zbor. Vă urez să vă frîngeți gîtul, cît mai urgent. Și n-o să merg la Băneasa, să încerc un zbor de agrement cu 30 de lei biletul — nu vreau să mă mobilez și cu avioane. Îmi ajunge un pian cu coadă. Nu vreau să mă fac hangar.

Să nu te mai văd, și să nu mai aud de tine. Acasă stau cît mai puțin. Dimineața la școală, după-amiază la studio,

pentru repetiții. Tata mă mîngîie pe cap, „fetița mea", și-mi prevede un viitor strălucit. Iar eu știu că, uneori, stă și plînge în fața tabloului din camera mea.

Urăsc totul. Mîhnită n-am loc să fiu.

Și pe mine mă urăsc.

Sărută-ți avioanele pe bot. O să-ți ajungă".

*

De Anul nou nu m-am dus acasă ; am preferat să-mi petrec revelionul într-o atmosferă austeră, printre colegii mei, viitori piloți de vînătoare. Am transformat sala de aerodinamică de la subsol în bar de escadrilă, adică am aranjat-o cam cum ne-am închipuit noi că arătau barurile de escadrilă în timpul războiului, și am înfipt ramuri de brad cu globuri atîrnate de ele în țevile tunurilor de sub burta MIG-ului care trona în mijlocul încăperii vaste. Televizorul a fost exclus în unanimitate, cu greu a fost acceptat magnetofonul lui Chioru, și asta numai după ce Pisi a făcut o severă selecționare a benzilor. Elevii din anii mai mari își băgau nasul pe ușă, prezicîndu-ne că șeful școlii va închide urgent „barul" nostru și că ne va trimite la culcare. Asta în cel mai bun caz. Nu ne-a trimis la culcare, a sugerat numai că am fi putut băga și un avion clasic în sală — pentru atmosferă, apoi a ieșit, se cunoștea că abia își stăpînește rîsul, și Piratul, care îl însoțea, avea scîntei de veselie nebună în ochi, stîrnite din jarul nostalgic al aducerilor-aminte. Erau amîndoi în uniforme albastre de gală, stiletele cu teci aurite se legănau lovindu-i ușor peste picior, pe pieptul Piratului se ciocneau, clincănind argintiu și făcînd ape cu mătasea baretelor, de trei ori mai multe decorații decît pe pieptul șefului. Grasu' a închis ușa ceremonios, s-a înclinat în fața ușii închise, apoi a sărit în sus, răsucindu-se și întorcînd fața lată spre noi : „verde". Pisi s-a băgat în ajutajul MIG-ului din mijlocul sălii, îi ieșeau afară numai pantofii lustruiți, a strigat : „trageți" ; cînd l-au scos, tîra după el o navetă cu sticle de bere, și colțurile lăzii zgîriau strident tabla tubului de foc. „O.K.", am înșirat sticlele în baterie pe aripa avionului, Grasu' s-a încins peste uniformă cu o față de masă albă, și-a pus în cap un coif de

hîrtie, chiar semăna a chelner cu fața lui mare și roșie. „Garçon", au început să-l strige din toate părțile, grăsanul s-a cățărat la cabina MIG-ului, a deschis cupola grea, îi alunecau picioarele pe fuselajul lăcuit, s-a apucat să ne bombardeze cu tot felul de cîrnați, conserve, sticle și păsări fripte băgate în pungi de plastic. Drept masă foloseam suflanta lungă a tunelului aerodinamic unul din puținele tuneluri aerodinamice supersonice, care, cînd funcționa, lăsa fără curent jumătate din oraș. Ne simțeam foarte aviatori, cîntam cu gura plină „noi sîntem îndrăzneți / și-n escadrilă vei găsi numai așa băieți", și Grasu' nu mai prididea cu căratul bunătăților din cabina avionului. Pe urmă Pisi l-a rugat pe Cioru să închidă magnetofonul, a luat chitara care pînă atunci stătuse agățată decorativ de tubul Pilot, și a început să cînte. S-a făcut liniște, Pisi cînta rostogolindu-și ochii albaștri pe obrazul smead, cînta o melodie din aia aspră și pătrunzătoare și nostalgică, melodie de preerie, cu galop de cai noaptea, cu lucire unsuroasă de Colturi, cu tropot înăbușit de copite pe pămîntul înghețat, sala de aerodinamică cu avionul din mijloc se depărtase cîteva mii bune de mile, nu știu cine, cred că Petre, a oftat lung cînd Pisi a trecut ultima dată degetele peste corzi, și basul ultimei strune a rămas spînzurat deasupra capetelor noastre, ca o boltă de aducere-aminte. Apoi am luat-o de la capăt dar nu mai era aceeași însuflețire de la început, se formaseră bisericuțe cu trei, patru inși, fiecare încerca să-i convingă pe ceilalți de nemaipomenitele isprăvi petrecute la bordul IAK-ului. Ascultam cu atenție, era un prilej nesperat de a afla lucruri de obicei trecute sub tăcere, mă simțeam grozav în mijlocul colegilor mei, tunelul aerodinamic, MIG-ul așezat pe jambele groase, era exact ceea ce visasem atîta vreme, atunci de unde gustul acela sălciu de neîmplinire strecurat nu-știu-cum în sala cu pereții acoperiți de scheme și diagrame ale coeficienților de portanță și de rezistență la înaintare ? M-am tras mai la o parte, m-am așezat pe parchet, cu spatele rezemat de dulapul cu machete, aveam în fața ochilor, pe peretele opus, planșa cu polara avionului, cred că toată viața n-o să uit curba roșie, încovoiată, și cifrele mici, negre, înscrise pe abscisă

şi pe ordonată.. .Pe mine revelionul ăsta, deşi nimic nu amintea, mă trimitea urgent cu ani în urmă, la sărbătorile de acasă, cu brad împodobit şi cu tata tronînd grav şi sever în capul mesei de sărbătoare. Am ridicat din umeri, nu era asta, şi machetele din dulap s-au clătinat pe suporturile lor. Pe urmă a venit ora douăsprezece, am ciocnit toţi, Pisi scosese şampanie din trapa foto a avionului, „şampanie Zarea obţinută prin metoda Champagne", a ţinut să precizeze, în timp ce lichidul spumos fierbea şi se revărsa într-un abur uşor peste marginea verzuie a paharului simplu, de sticlă groasă.

Mi-am reamintit camera luxoasă, cu mobilă masivă, aceleaşi înţepături discrete pe limbă şi în cerul gurii, băutura aurie în cupe de cristal străveziu, bradul somptuos, parcă sculptat în malachit cu podoabe cu tot, ochii miraţi ai fetei de lîngă mine mulată în rochie de gală, umerii mei strînşi în menghinea costumului cel mai bun, ce tortură, mi-am privit umerii prezenţi, cu epoleţi împodobiţi de păsări-măiestre din metal ştanţat şi mi-am spus că revelionul ăsta din sala de aerodinamică e, într-un fel, o revanşă. Atunci, de unde cocleala asta ?....

Pe urmă Costică s-a pilit, s-a urcat în cabina avionului şi a vrut să pornească motorul ; mare lucru nu s-ar fi întîmplat, în rezervoare nu mai exista de mult nici o picătură de gaz, dar zgomotul turbinei antrenată de demaror ar fi sculat tribunele în picioare. Costică cuplase contactele şi apucase să apese butonul de pornire, cînd Opriţescu l-a observat şi s-a aruncat asupra firului care cupla MIG-ul la reţea, scoţîndu-l din priză ; turbina a fîşîit cîteva ture şi Costică s-a ridicat în scaun strigînd că îi tăiem aripile. „Lăsaţi-l", a suspinat Grasu' i se sucise coiful pe cap şi faţa îi era mai roşie ca o baliză din cele care marchează capul pistei, „lăsaţi-l să zboare !" Chioru a mîrîit : „s-au îmbătat ca porcii", şi o echipă de voluntari i-a coborît în dormitor pe cei doi. Acolo, Grasu' a dorit cu tot dinadinsul să doarmă cu Costică în pat, vroia să ne împiedice să-i tăiem aripile în somn. N-am mai stat să văd dacă vor încăpea în acelaşi pat, deşi eram curios ; am ieşit afară numai în cămaşă, să respir puţin aer curat şi cum stăteam aşa, privind printre siluetele negre,

gheboșate, ale hangarelor balizajul pistei, deodată mi s-a părut...

Nu știu cît era alcool în mine și cît a fost restul, aducere aminte, gheara grea și fierbinte rîcîind pieptul și strîngîndu-mi gîtlejul, împiedicîndu-mă să respir ; nu știu dacă chiar am strigat și am căzut în mormanul de zăpadă din stînga intrării ; știu numai că m-am pomenit alergînd bezmetic pe alee, spre hangare, eram tot plin de zăpadă ; pe față, în ochi, în păr, o simțeam prelungindu-mi-se pe ceafă într-o șuviță subțire și înghețată, în nas, pătrunsese sub cămașă, pantalonii aveau și ei o scoarță de zăpadă înghețată. Alergam în neștire prin ninsoare, nici nu se putea altfel, noapte de An nou fără o ninsoare domoală, bogată, fulgi deși și mari rotindu-se lin în lumina proiectoarelor luminînd portierele imense ale hangarelor ; am alergat așa uitînd de santinele, de pantofii în care picioarele îmi înghețaseră deja, șuvițe de păr blond, greu și fierbinte ca metalul topit, îmi mîngîiau obrajii și gura plină de zăpadă. Am ajuns la hangarul escadrilei, gîfîiam, mă ustura în fundul gîtului, și nu știam dacă e aerul rece sau, dimpotrivă... M-am strecurat printre glisiera ultimei portiere și peretele hangarului, simțeam în nări mirosul de metal înghețat de ulei sleit, mi-am zdrelit pieptul și spatele în spațiul îngust ; cînd m-am trezit înăuntru, în vastitatea întunecoasă de sub bolta de beton, am respirat ușurat... Avioanele așteptau ridicînd întrebătoare boturile, își înălțau oblic elicele, ca să-mi facă loc să trec, se frămîntau pe jambele solide încuviințîndu-mă cu fluturări mute de comenzi. M-am strecurat printre aripile boante, printre fuselajele masive, pînă la avionul meu ; acolo m-am lipit cu tot corpul de fuselaj, și metalul înghețat m-a mîngîiat moale sub palme și sub pieptul zdrelit, „Dumnezeule", am spus, cred că am rostit cuvintele cu glas tare, „cum am putut fi atît de idiot ?" Idiot era puțin spus, am întrezărit ochii Lenei, întunecați, cu lumina aceea galbenă mereu la pîndă, ochi dragi, obosiți de atîta pîndă, obrazul îngust, șuvița de păr blond suptă în colțul gurii, tricoul subțire de bumbac și picioarele bronzate vîrîte în cizmele portocalii de cauciuc. Cum naiba am crezut că avionul, fier mort, avionul singur... IAK-ul clipea ci-

clopic din cabina bombată, mă învăluia înțelept cu aripile lui retezate, freamătul metalului plămădit în avion, al metalului care înceta să mai fie fier mort.

..Nu știu cît am rămas așa în hangarul înghețat, numai în cămașă, tremurînd din tot trupul, lipit de avion. Se apropiase parcă și se lipise de mine, presîndu-mă de avion, Lena, cu haina ei pescărească din pînză cerată ; nu ne vorbeam, nu aveam nevoie de cuvinte, ajungea numai că o știam lîngă mine, era așa bine, parcă începuse să se încălzească tabla rece, și mă cuprindea căldura aceea de miez de zi vărătecă... Am văzut ca prin vis cercul unei lanterne jucînd pe pardoseala de ciment, căutînd printre avioane, apropiindu-se, am auzit zgomotul pașilor și glasul lui Chioru cînd lumina lanternei îmi proiectă umbra capului pe fuselaj, în dreptul numărului :

— Uite-l, ce-ți spuneam ?!

Era împreună cu Oprițescu, amîndoi în scurte îmblănite, îmi aduseseră și mie una, dar eram atît de înțepenit, încît au trebuit să mă scoată afară tîrîndu-mă, cu mîinile petrecute după umerii lor și cu vîrfurile pantofilor zgrepțănînd cimentul pătat de ulei. Nu mai țin minte cum am ajuns la dormitor, cum m-am dezbrăcat și m-am culcat ; îmi amintesc doar mutra lui Pisi legănîndu-se neagră și îndurerată deasupra mea, apoi am plonjat în lac, silueta Lenei se legăna la suprafața apei înconjurată de un nor de băsicuțe irizate, apa lacului era fierbinte și mă învăluia bună din toate părțile.

*

— Scoală, m-a zgîlțîit Pisi, te caută cineva.

L-am înjurat, m-am întors cu spatele la el și mi-am tras pătura peste cap.

— Te caută cineva la poartă, m-a lămurit Pisi ; atunci am dat pătura la o parte și m-am așezat cu fundul pe pernă, strîngîndu-mi genunchii la piept. În dormitor era frig, capul îmi vîjîia învîrtindu-se imens și multicolor ca roata de la Luna Park, simțeam limba umflată și amară zgîriind cerul gurii, sleit. Am așezat cu grijă roata de la Luna Park pe genunchii apropiați, și am început să trec în revistă posibilii vizitatori ; mi-am înăbușit de la bun

început tresărirea dureroasă, „Lena", fata, la ora asta, dacă nu dormea în pătuțul îngust de fecioară, ostenită după o noapte întreagă în care dansase în maniera ei impecabilă, ameţindu-i pe toţi cu picioarele lungi şi puternice, atunci desigur că se mai unduiau încă într-un tangou legănat, blînd şi fierbinte, în braţele cine ştie cărui... Am scrîşnit din dinţii moi, care mi se clătinau în alveole, şi am socotit mai departe : ai mei... comozi, prea comozi ca să... soră-mea, puştoaica, nu era capabilă de atîta devotament, şi apoi era încă prea mică ; bunică-mea, sau Dan — dar Dan — ştiam precis, la ora asta bătea pitoane cu nasul vîrît în stînca îngheţată, pe cine ştie ce traseu imposibil, după ce întîmpinase Anul Nou atîrnat în hamacul lui Special Hymalaian, scuturat de vînt deasupra unei prăpăstii adînci, în fundul căreia urlau lupii. Mi-am lăsat picioarele să atîrne din pat şi m-am înfiorat cînd degetele au atins parchetul rece ; cine dracu venea la ora asta, să mă scoată din pat şi din vise ?

— Fă un duş, m-a sfătuit Pisi, simţeam în vocea lui moale şi lipicioasă de atîta lichior, asta-i plăcea lui, lichiorul de nuci verzi, simţeam o compătimire cu miros amărui, de livadă bătrînă cu pomi groşi. Am dat din mînă a lehamite : duşurile erau atît de departe ! Pantofii zăceau la picioarele patului, uzi şi plini de ulei, parcă traversasem înot Marea Nordului cea bogată în petrol încălţat cu ei ; am văzut mai încolo, lîngă calorifer, o pereche de cizme de zbor, m-am dus clătinîndu-mă pe genunchii slăbiţi şi le-am luat. Habar n-aveam ale cui erau, m-am îmbrăcat, trebuia să-mi trag peste carîmbii groşi pantalonii uzi şi şifonaţi, mergea greu, stofa umedă se lipea, am smucit furios, ceva a pîrîit şi cracul pantalonului s-a descusut.

— Bravo, a comentat Pisi de sub pătură, parcă avea perna umplută cu frunză de nuc, aşa mirosea. L-am înjurat, am scos din dulap o salopetă îmblănită şi am intrat în ea. Mergeam spre poartă pe aleea lată, curăţată de zăpadă, cînd naiba avuseseră timp s-o cureţe, şi-mi spuneam că, oricum, musafirul nepoftit n-o să aibă parte de o primire grozav de fierbinte din partea mea. Pe urmă

m-am oprit o clipă, mi-am amintit iar bradul din malahit verde, balonașe minuscule dezlipindu-se de pe fundul și de pe pereții de cristal fin, urcînd și spărgîndu-se la suprafața lichidului auriu turnat în cupe scumpe ; ochii fetei de lîngă mine, umezi, supuși, și mi-am spus că cine știe, mai sînt minuni pe lume. Am grăbit pasul, citisem prea multe romane de amor unde totul se termina cu bine, racheta explodează în mii de țăndări, batiscaful e strivit de cine știe ce monstru pe fundul oceanului, dar ei scapă nevătămați, singurii din echipaj, și se regăsesc pe un atol din mijlocul oceanului sau pe vreun asteroid vagabondînd prin cosmos. Happy-end. În jurul postului de control de la poartă se învîrteau tot felul de rubedenii ale elevilor-piloți, bătătorind zăpada, găseai acolo orice, începînd cu haine de piele „Alain Delon" și terminînd cu cojoace din Țara de Sus, dar nu cunoșteam pe nimeni. Am trecut îndreptîndu-mi spatele și înălțîndu-mi capul greu, printre priviri uluite de apariția salopetei mele îmblănite. M-am gîndit că poate făcuse careva un banc tîmpit, și acum în dormitor se țin cu toți cu mîinile de burtă închipuindu-și mutra mea ; mi-am mușcat buzele, am intrat în camera cenușie, rece și neprietenoasă, rezervată vizitatorilor. Am văzut o bătrînă dormind pe banca lustruită cu picioarele ridicate pe capacul unui cufăr mititel de lemn, cîțiva puști și-au ridicat plini de venerație nasurile smîrcîite, și nici nu știu cînd s-a apropiat Lena de mine. Avea un palton lung de piele întoarsă, cu guler mițos din blană albă, bogată, și de sub palton îi ieșea, mototolit și stropit de zăpadă murdară, atingînd aproape scîndurile petrolate de pe jos, tivul unei rochii de seară.

*

Bănuiesc că nici unul dintre puștii prezenți atunci în camera de oaspeți a postului de control n-o să se facă aviator ; pentru că, dacă în prima clipă i-am vrăjit cu salopeta și cizmele mele de zbor, felul în care am reacționat cînd am văzut-o pe Lena și ce a urmat apoi, i-a dezdatat pentru tot restul vieții. Întîi, am făcut o mutră tîmpă, dar cretină, înțelegi, priveam bleg, incapabil să scot un cuvînt, numai după cîțiva ani lungi mi-am dat

seama că țin gura căscată și am închis-o rapid, izbindu-mi dureros dinții. Pe urmă am întins mîinile spre fată, le-am lăsat să cadă țepene pe lîngă corp, să penduleze de cîteva ori, inerte, și iar le-am întins, abia îndrăznind să ating gulerul acela de blană albă. Am simțit pe degete respirația Lenei, aburul se condensa în sfere minuscule de apă și mi-am apropiat palmele, mîngîindu-i ușor obrajii : „Lena... nu... Lena". Lena privea undeva, peste capul meu, îi luceau în ochi flăcări galbene, potolite, buzele îi tremurau mărunt și repezit, ca de frig. Atît doar, că în paltonul ăla era imposibil să-i fie cuiva frig. Mi-am trecut vîrfurile degetelor peste pometii ieșiți în afară, peste arcul sprîncenelor, i-am desenat conturul buzelor cojite, și acum uscate și cojite, și tremurul acela s-a amplificat ; îmi mișcam cu teamă degetele, alunecîndu-le cît puteam de ușor peste fața fetei, mi-era frică să nu se spulbere și să rămîn așa, singur în mijlocul încăperii, cu mîinile întinse înainte, pipăind în gol și încercînd zadarnic să rețină... Mi-am descleștat cu un efort buzele și am întrebat, stupid :

— Cum ai venit ?

— Cu trenul, a șoptit Lena, deslușeam în glasul ei un fel de obidă și o îndîrjire ciudată și încă ceva, o ostilitate grea, pentru care mi-a trebuit ceva timp ca s-o pot înțelege.

— Da, am spus, nu știam ce să fac cu mîinile, frămîntam umerii de piele ai paltonului, șuvițe de păr umed mi se încurcau și se lipeau de degete.

— Lena, eu... uite, încercam să-mi iau un glas nepăsător și voios, dar se dusese nu-știu-unde glasul voios, nu reușeam să vorbesc decît în șoaptă, răgușit și penibil, mi-era teamă de ce aș fi spus mai departe, și am tăcut.

— Tu, ce...

Mi-am luat, în sfîrșit, mîinile de pe umerii fetei și mi-am prins fața în palme, apăsînd tare de tot. Am vorbit așa, printre palmele strînse :

— M-aș duce să mă schimb, să mergem în oraș, dar mi-e frică că n-o să te mai găsesc. Am clătinat din cap, totul în mine mă împingea spre fata din fața mea, mutrele năuce ale plozilor, somnul liniștit al băbuței, cum naiba nu sărea în aer camera jegoasă și rece ? !

— Ce să facem în oraș, cuvintele Lenei veneau de departe și am zîmbit schimonosit, lăsînd mîinile jos și numărînd pe degete :

— Să-ți arăt gara... monumentul din centru, închinat memoriei țăranilor de la 1907... clădirile noi, Crîngul...

— Ești sigur că vrei să-mi arăți toate minunile astea ?

Era ceva în tonul fetei care m-a făcut să ridic capul și s-o privesc în ochi, flutura acolo o flacără galbenă care aproape mă orbea cu strălucirea ei, Lena, Lena mea, ce a fost, dar nu mai are importanță, ești aici, formulele astea stupide ca într-o melodie de muzică ușoară, o fi și muzica ușoară bună la ceva, Lena, cuvinte, mă zbăteam în mine, nu îndrăzneam să fac nenorocitul ăla de pas, Lena nu vedea plozii, nasurile smîrcîite, era cu spatele la ei și era toată numai așteptare, exploda tăcută flacăra aceea galbenă, copleșindu-mă și arzîndu-mă cînd am simțit gura fetei căutîndu-mi buzele, apoi toate s-au învăluit într-un întuneric galben, filtrat prin desișul părului prăvălit greu, și cum naiba mai puteam auzi nasurile alea mititele respirînd gîfîit, într-o agitație plină de interes ?!

*

— Nu mi-ai spus că urbea asta amărîtă are un hotel drăguț...

— Habar n-aveam. Lena, dacă ai ști ce frică îmi era că pleci... uite, și acum...

— Nu plec.

— Nici nu te las. Dumnezeule, ce idiot am fost !

— Lasă asta. Ce-ți mai fac avioanele ?

— Sînt mai sănătoase ca oricînd, și dacă ninge încă o zi-două, va trebui să le punem schiuri.

— N-am mai auzit de avioane cu schiuri.

— De multe n-ai auzit tu. Lena, cum ți-a venit ideea ?

— Mai simplu decît crezi : i-am felicitat pe ceilalți, am spus „la mulți ani" și am plecat.

— Și tăticu ? Ți-a dat voie ?

— Nu tăticu, Lucian. Admira un album cu impresioniști. Știi, școala franceză.

— Cine-i Lucian ?

— Prietenul meu oficial, vîrît pe gît de tata.

— Artist ca şi tine ?
— Pictor. Adică, student la „Grigorescu".
— Şi ?
— Un tip drăguţ şi deştept — atît.
— Numai atît ?
— Domnul e gelos ?! Cam tîrziu...
— Lena, nu rîde. Sînt gelos pe paltonul tău, pe cizmele tale, pe patul ăsta de hotel simpatic. Sînt gelos ca un tigru, grrr !
— Mai departe.
— Cuvinte-vorbe. Ţie nu-ţi plac cuvintele, şi altfel...
— Spune...
— Lena, iubita mea. Dragostea mea. Îţi iubesc părul greu, aur topit, aur vechi, încins, mirosind a soare. Îţi iubesc ochii, obrajii tăi ciudaţi de tătăroaică, îţi iubesc gura cu buze veşnic cojite. Îţi iubesc mersul, îţi iubesc şoapta, tăcerile tale văzute şi nevăzute, şi e ceva în mine care se sfărîmă şi se face la loc de mii de ori pe secundă cînd îţi spun toate astea. Îţi iubesc rînjetul discret cu care asculţi, şi moliciunea de mîţă toropită, şi te declar cea mai mare dansatoare în viaţă...
— Chiar şi sînt.
— Chiar şi eşti, evident. Şi mai vreau să-ţi spun ceva.
— Ce ?
— Aş vrea să fii o clipă eu, ca să simţi ce simt.
— Ai mai spus o dată asta.
— O să ţi-o mai spun, de o mie de ori, de multe mii de ori, pînă cînd, într-adevăr, o să simţi.
— Iubitul meu.
— Nu aşa. Asta se spune îmbrăţişîndu-mă, cu buzele aproape lipite de urechea mea, sau de buzele mele, şi, Lena, închide ochii, mi-e ruşine de strălucirea lor, nu merit — încă, şi mai ţii minte cuvîntul ăla vechi şi demodat, care pe mine mă linişteşte teribil ?
— Fericire ?
— Pentru tine. Cu mine, cu Lucian sau cu cine o fi.
— Să nu mai vorbeşti aşa. E foarte important pentru mine să nu mai vorbeşti aşa.
— Aşa gîndesc.
— Să nu mai gîndeşti. Sau, să gîndeşti altfel.

— Cum ?

— Pentru mine, cuvîntul ăla vechi și demodat e sinonim cu tine.

— Așa puțin ?

— E foarte mult.

— Lena, există lucruri care nu se spun. Lucruri pe care n-ar trebui să mi le spui nici mie.

— De ce ?

— Nuuu știu... face parte din joc.

— Eu nu mă joc.

— Lena, iartă-mă, habar n-ai ce minunată ești, și-mi pare bine de chestia asta, pentru că altfel n-ai mai rămîne o clipă în acest hotel drăguț.

— Ești cam ermetic azi.

— Credeam că te pierd. Credeam că te-am pierdut deja.

— Venea sfîrșitul lumii din cauza asta ?

— Mai rău !

— E-n regulă. E foarte în regulă că venea sfîrșitul lumii din cauza asta.

— Știi ceva ? Ceva teribil de simplu, numai că mie mi-a trebuit o noapte întreagă ca să-mi dau seama de asta.

— O noapte fermecată ?

— O noapte în hangar. Lena, te-am avut tot timpul în mine. În zbor și jos, pe pămînt. Și avioanele zburau, spre nord, sau spre sud, sau spre est, zburau spre tine.

— Am știut.

— Cum ?

— Habar n-am, dar am știut. Altfel nu veneam.

— Ai zburat vreodată ?

— Am... acum vreo trei săptămîni. M-am dus la Băneasa și am dat 30 de lei, pentru o cursă de agrement.

— Și ?

— Frumos... străzile, Piața Palatului, blocurile... pînă să mă dezmeticesc, eram aterizați. Și norii, erau niște nori albi, strălucitori...

— N-ai înțeles mare lucru. Uite, să-ți explic eu : întîi desprinderea, goana nebună a pămîntului sub aripă și împlîntarea în înalt — spre tine. Pe urmă cerul albastru,

dar un albastru adînc, înghețat, și tu ești lîngă mine în cabină, mă amețește părul tău fluturat în curentul de aer, te simt în mine, și așa, împreună... Lena, iubita mea, spun prostii. Lena, dacă ai ști cum se înalță botul ăla gros, puternic, cum toacă elicea aerul, cum bat pistoanele sub capotă, greu, o mie de cai putere, cum ară o brazdă neagră în albastrul ăla neîntinat, și tu lîngă mine, mereu în stînga mea... Cum ne prăvălim spre pămînt, cum se leagănă și se bat în cap munții în colțul parbrizului, știi, munții cei mai neclintiți, și cum tot pămîntul ăsta, cît o fi el de mare și de rotund, devine un simplu sistem de referință... pentru că lumea, viața, totul — acolo, înghesuit în metrul ăla cub căptușit cu tehnică și geniu, și tu în stînga, mereu în stînga mea..

— Iubitul meu.

— Mai spune o dată.

— Iubitul meu.

— Mai... Lena, să spui asta pînă începi să crezi, adică pînă începi tu să crezi, dar știi cum, să vezi, să simți, să judeci numai prin asta.

— Nu mai am nevoie.

— De ce?

— Face parte din mine... demult.

— Lena, ce simt eu acum... să fie dragoste?

— Cum simți tu dragostea... deocamdată?

— Lena, nu rîde. Simt cum picioarele mele strîmbe s-au îndreptat, puternice și zvelte, și-mi curge pe umeri o coamă grea de aur vechi...

— Asta-s eu, minus unele amănunte. Dar am nevoie de tine așa cum ești... cum erai azi-dimineață, buimac în salopetă și cu cizmele alea din blană de urs.

— De ren...

— Dragul meu. Nu știu să-ți spun altceva, iubitul meu. Aș vrea să-ți dansez, dar nu în camera asta de hotel. Nu știu... undeva pe o insulă, sau pe o plajă pustie, să nu ating nimic făcut de altă mînă decît de a ta, să nu mă atingă altă privire decît privirea ta. Sînt melodramatică, dar uite, așa simt eu acum. Și-mi place grozav mirosul ăla de

benzină pe care-l avea salopeta ta nu tocmai curată, așa-mi placi, puțin obosit și încruntat de zborurile tale, și dacă s-ar putea să mă ai în stînga, mereu în stînga ta!

*

Nu mi-au plăcut niciodată gările, peroanele murdare, mirosul acru de sudoare și așteptare, nerăbdarea mocnind prin ungherele sălilor neaerisite, cozile cu iz de ceartă din fața caselor de bilete. O țineam strîns pe Lena, lipind-o cu spatele paltonului îmblănit de pieptul împodobit cu două șiruri de nasturi lucioși al mantalei mele; îmi trecusem mîinile peste umerii ei și strîngeam tare, îngropîndu-mi obrazul în coama deasă, revărsată, mițele lungi de blană ale gulerului se amestecau cu părul fetei, îmi intrau în nas și mă făceau să strănut. Am cumpărat un bilet pentru București, și casierul a rînjit răutăcios: unul singur? Dacă aș fi avut un pistol i-aș fi expediat un glonte drept în fundul gurii roșii, cu buze umede, libidinoase, și, în general, dacă pe aproape ar fi existat o ladă cu trotil, aruncam scurt gara în aer, fără nici o remușcare. Am tras fata după mine, am ieșit din înghesuiala groasă ca dintr-o mlaștină umedă și călduță; afară, pe peron, aerul rece punea un zid între noi și ceilalți. Ne-am dus la margine de tot, m-am rezemat de unul dintre picioarele de păianjen ale pasarelei suspendate deasupra șinelor — fier cornier, acru și murdar — și am luat-o pe Lena în brațe. Se ghemuise la pieptul meu, nu mai rămăsese nimic din siguranța pe care o afișa de obicei, se strînsese toată în mine cu fața vîrîtă în manta, încremenise așa, scîncea numai ca un cățeluș, era atît de tristă și întunecată gara aia nenorocită, păienjenișul de linii lucind umed printre grămezi de zgură neagră, pasarela mohorîtă atîrnînd deasupra noastră, încît îmi venea să înalț capul și să urlu ca un lup jigărit cu piciorul prins în capcană. Mîngîiam în fire părul blond care se jilăvise, își pierduse luciul de mă sălbatică în amurgul ăsta scurt și friguros, și mă bam cum naiba o să pot — dar chiar o să pot? — mi duc mai departe viața de aviator, cu care începusem mă obișnuiesc. Pentru că pămîntul — ferm, stabil — pămîntul pe care ne naștem, călcăm, de pe care ne des-

prindem în zborurile noastre și pe care aterizăm, pămîntul ăsta-beton-certitudine, se dovedea dintr-odată nespus de fragil, amenința să se risipească vîjîind în spațiu la cea mai mică atingere și să mă lase atîrnat în aer — stingher. O locomotivă care manevra a trecut pe lîngă noi, mecanicul a dat drumul la abur, l-am văzut rînjind la fereastra lui, ce naiba aveau ăștia azi de rîdeau cu toții, fericiți, de cum ne vedeau ? Aburul ne-a învăluit protector, dar nici măcar aburul nu mai era cald, se transformase într-un fel de ceață lipicioasă, cu scame de funingine, care se lipea de haine, de mîinile mele, de părul Lenei — de tot.

— Haidem.

Ne-am dus dincolo de grămezile de zgură, era acolo o platformă de beton, nu-mi dădeam seama la ce servea, n-avea nici o importanță, m-am rezemat de colțul unei gherete igrasioase, Lena ridicase fața spre mine, și ochii îi luceau uscați, ca de febră. Pulsa în ei, potolit și ferm, o lumină ca o bandă galbenă ; greu am putut suporta privirea aceea fără să-mi plec capul.

— Cît mai e ?

Mi-am ridicat mîneca mantalei și m-am uitat la ceas :

— Aproape un sfert de oră.

— Cînd ne mai vedem ?

Asta era o întrebare ; noi, în anul întîi, obțineam foarte greu permisii.

— N-ai mai putea...

Lena a rîs scurt, și mi-a părut rău că am întrebat.

— Habar n-ai ce mă așteaptă acasă. Cred că taică-meu o să angajeze acum doi gardieni solizi, cu tunici roșii și cu halebarde.

Și-a ridicat cu un gest cochet poala mantoului, mi-a arătat rochia : materialul scump se pătase, era plin de dîre negre, unsuroase și de pete galbene, urîte : „rochia mea de revelion. Dumnezeule, ce scandal o să iasă !“

— Trei luni, am spus. Noi avem concediul mic la începutul lui aprilie.

— Serios ? Lena m-a luat de gît și m-a sărutat, își desfăcuse buzele apăsîndu-le pe gura mea, parcă înflorise o floare de lavă fierbinte acolo, pe gura mea. M-am clăti-

nat ameţit, nu credeam că trei luni de despărţire o pot face atît de fericită :

— Ce te bucuri ?

— Atunci avem şi noi vacanţă : mergem în excursie, la munte. Ştii să schiezi ?

Ştiam, mă învăţase Dan, dar parcă avea vreo importanţă ? Aş fi înotat oricît, în zăpada pînă la gît, numai să fim împreună.

— Există un Dumnezeu.

— Pe dracu, existăm noi doi.

— O vacanţă întreagă pe munte ! Nu pot să cred ! Pe urmă şi-a trecut mîna peste faţă, ochii îi luceau, se îmbujorase, rîdea, s-a agăţat iar de mine :

— Atît doar, că o să fiu înconjurată de colege, vor fi şi ceva profesori...

— Lena, am atîta cap să fraieresc cîteva duzini de balerine. Mă simţeam în stare să bat întregul corp de balet al Operei Române cu o singură mînă, cu stînga, pînă şi gara se făcuse mai acceptabilă, cum de nu observasem minunea de foişor cu ceas, cu acoperiş ţuguiat de tablă, şi cu cocoş-giruetă pe vîrful acoperişului ?

— Atît doar, că trei luni... E tare mult trei luni, nu-i aşa ?

Am ridicat din umeri, sub manta :

— Fată, o să obţin o permisie. Piratul o să înţeleagă, a luptat pe front, are o grămadă mare de decoraţii, şi, în general, e un tip pe care te poţi bizui.

— Care Pirat ?

— Comandantul meu de escadrilă.

— Să vii, a spus Lena. S-a lipit de mine, o simţeam cum freamătă, prin veston, prin manta şi prin paltonul ei gros, îi simţeam pieptul, picioarele, mîinile strîngînd umerii mei cu epoleţi, şi apa neagră, puţin voalată acum, a ochilor ţintindu-mă gravi, severi, ca o sentinţă definitivă.

— E foarte important pentru mine să vii. Pe 12 februarie.

A spus asta încet şi răspicat, parcă despica cuvintele în litere şi-mi arăta fiecare literă, ca să pot pricepe mai bine, şi simţeam, într-adevăr, că e foarte important pentru

împins talpa cizmei din piele fină, și fața amuzată a fetei a apărut la geam, alături de mutra lătăreață, imperturbabilă, a ofițerului.

— Vă rog să aveți grijă de soția mea, am spus, o gheară caldă mi-a rîcîit prin gîtlej, și am repetat răgușit: „soția mea". Lena nu părea foarte impresionată de noua titulatură, dar i-am văzut degetele strîngînd marginea geamului, încleștînd rama de nichel scorojit și albindu-se de atîta strînsoare. Trenul începuse deja să se miște, totul zăngănea și uruia în jur, un zid metalic imens, verde-murdar, cu cifre și litere galbene se plimba încet sub ochii mei pe care se pusese un fel de ceață; am privit pata albă, chipul Lenei, și am strigat, încercînd să acopăr tot zgomotul acela:

— De ce 12 februarie?

Nu puteam auzi mare lucru, dar vedeam buzele fetei mișcîndu-se, le vedeam clar, ca printr-un tunel de luciditate în ceața aceea plutindă, și le simțeam parcă vibrînd într-o sărutare de lavă, lavă fierbinte pe buzele mele:

— E ziua mea.

Pata albă se depărta într-un zăngănit insuportabil; am alergat de-a lungul zidului mișcător și am zbierat:

— Cît?

Am simțit vibrația buzelor fierbinți, 17 ani, m-am lovit dureros de greutatea neagră și unsuroasă a unui macaz, am rămas așa, gîfîind, cu ochii țintă la felinarul roșu care se făcea din ce în ce mai mic.

*

Motorul uruia uniform; am privit tabloul de bord, normal, era senin deasupra norilor, un senin nesperat după apăsarea cenușie a zilei mohorîte de dedesubt. Mi-am coborît ochelarii fumurii, vedeam avionul lui Pisi prin cercul sur, străveziu, al elicei — în față și puțin în stînga. Am răsucit reostatul colimatorului. Am pus motor, rămăsesem în urmă, cînd cercul luminos a început să-mi danseze pe sticla argintată a aparatului de ochire, am apăsat emisia:

— Dă-i drumul.

amîndoi ca eu să fiu cu Lena pe 12 februarie. Fata s-a desprins încet de mine, mîinile i-au zăbovit o clipă pe reverele mantăii de postav gros, au alunecat, și degetele lungi, fără mănuși, s-au frămîntat neputincioase în alunecarea asta, ca și cum ar fi vrut să apuce și să agațe iarăși, dar nu mai îndrăzneau.

În jurul nostru începuseră să se adune siluete incerte, împovărate de bagaje diforme, și mi-am ridicat iar mîneca mantalei, uitîndu-mă la ceas :

— Încă trei minute. Drum bun. Lena.

— Nu încă, drum bun. Trei minute e foarte mult.

A spus asta pe același ton cu care întrebase mai înainte dacă trei luni înseamnă mult, și era atîta ascunsă neputință în întrebarea ei, zăceau atîtea fără să fie spuse, lucruri grele care se întîmplau oricum, nu țineau seama de noi, dar așa, adunate în trei luni nesfîrșite, și mi-am spus că, la nevoie, o să mă fac treaptă la scara pe care urca Piratul în avion, numai să obțin nenorocita aia de permisie. 12 februarie... M-am răsucit spre fată :

— Lena, de ce tocmai 12 februarie ?

Locomotiva intra bubuind sub acoperișul de fier ; a fost obișnuitul scrîșnet de oțel frînat pe oțel, obișnuita îmbulzeală și înghesuială, obișnuitele strigăte și înjurături. A urmat scurtul armistițiu al celor de pe peron, care le-au îngăduit celor din tren să coboare ; și pe urmă încleștarea de pe scară și goana bezmetică după un loc, prin vagoanele lungi și afumate.

— Pe geam.

Era la mijlocul vagonului un geam deschis, prin care ieșea un nor gros de abur — garanție a căldurii uscate dinăuntru. Am alergat pînă sub geam, atunci am văzut epoleții galbeni cu vipușcă albastră ai celui dinăuntru, epoleți de locotenent major, și pasărea măiastră de deasupra stelelor era aidoma cu cea care îmi împodobea mie epoleții. Trenul pleca din clipă în clipă și nu mai aveam timp pentru onoruri :

— Ajutați-mă !

Mîinile întinse peste geamul coborît la jumătate, picioarele Lenei defilîndu-mi prin față, sclipirea fulgerătoare a genunchilor arămii sub valul de stofă și blană. Am

Avionul din față s-a răsucit scurt, răsturnîndu-se, și aripa boantă a lucit în soare ; nu mă așteptam ca Pisi să înceapă manevra atît de hotărît, am împins mansa brusc, să nu-l scap din ochi, am rămas atîrnat în chingi, becul roșu de suprasarcină a început să clipească, alarmat. Am răsucit și eu avionul într-o răsturnare prelungă, încercînd să aduc în colimator IAK-ul din față. Abia se mai vedea pe fondul norilor orbitor de albi, o cruciuliță gonind nebună printre crestele de abur, și m-am felicitat că îmi pusesem ochelarii de soare. Am împins maneta de gaze în plin, ieșisem de sub verticală, simțeam mansa grea în mînă din cauza vitezei, 700 de km pe oră, aerul vîjîia despicat de botul puternic și elicea urla în draci, pe pas mic. Pisi nu juca *fair*, se ascundea după nori, creste, și movile, și palate fantastice, o clipă l-am pierdut, apoi l-am văzut iar, trecea pe sub o arcadă arcuită incredibil între doi pereți de stîncă părelnică, acum era mai aproape, l-am prins în colimator ; în momentul în care am strîns romburile, a făcut un viraj strîns, dispărînd după o coloană ciclopică sprijinind bolta de un albastru înghețat de deasupra. Asculta de sfaturile Piratului, sfaturi de război, nu zbura mai mult de 10 secunde fără să manevreze într-o parte sau alta... Am tras deasupra, zburam într-un fel de defileu de lumină, zidurile abrupte, masivitate de vis, s-au desfăcut sub mine cînd am țîșnit dintre nori. A sclipit în stînga, albastru, am văzut clar soarele alergînd pe cupola bombată de plexi, și a dispărut iar în valuri majestuoase, învolburate lent și solemn, mare de abur pietrificat. M-am năpustit după el, deși în nori n-aveam nici o șansă, apoi am tras iar aparatul deasupra, am făcut un viraj strîns, la cuțit, simțeam avionul tremurînd, mansa vibra și se smucea să-mi scape din mînă, mîinile deveniseră grele ca plumbul, picioarele îndoiau palonierul sub greutatea copleșitoare, capul mi se lipise de blindajul scaunului și priveam holbat, cu ochii goliți de sînge, în dreapta, unde știam că o să apară... Redresarea a fost ca o lovitură de măciucă, parcă m-a proiectat afară din cabină în albastrul orbitor, înghețat ; apăruse, mare, îi vedeam clar steaua tricoloră de pe ampenaj, el nu avea cum să mă

vadă, m-am agățat de coada lui, ieșisem la un racurs favorabil, și am tras o rafală lungă. Cîrîitul fotomitralierei, asta-i. Am redus viteza și am mai tras o rafală, așa, ca să fie.

— Te-am dat jos, amigo.

— M-ai, pe naiba. Treci în față.

Am rînjit ; lui Pisi nu-i convenea, și nimănui nu-i convine să se vadă pe clișeul fotomitralierei ; într-o situație reală, rafala de gloanțe mergea drept în centrul imaginii de pe rafala de film... Am trecut pe lîngă Pisi dansînd din aripi, și prietenul meu m-a amenințat din cabină, cu pumnul strîns. Mi-am desprins masca de oxigen și i-am arătat toți dinții prin cupola de plexiglas, să-i fac o bucurie. Apoi am împins avionul într-un picaj prelung, peste cîteva clipe Pisi avea să pornească la atac, bănuiam că așteaptă să fac aceeași manevră cu care mă surprinsese... M-am uitat la vitezometru, 650 de kilometri pe oră, 700, 750 ; în față era un nor mic, suspendat deasupra grosului plafonului, am trecut pe sub el, o clipă cabina s-a cufundat în penumbră, grila luminoasă a colimatorului a lucit violent; încă cincizeci de kilometri pe oră și... Acul alb al vitezometrului se tîra greu pe cadranul negru, asta-i, avion cu fofează, la reacție de mult...

— Acum, Lena !

Am împins maneta dincolo de pragul roșu de forțaj, și acul boost-ului a sărit și s-a oprit, vibrînd reținut, în dreptul piedicii de la marginea scalei. IAK-ul a țîșnit înainte, împins de o mie de draci, și am tras de mansă tare, cît am putut de tare ; mă presa în scaun o mînă nevăzută, îmi alungea, hidos, trăsăturile feței sub mască. Gîfîiam, mă ustura cerul gurii, uscat, și mă striveau pe piept chingile parașutei. Apoi n-am mai văzut nimic, vălul negru, și doar un rest de luciditate chicotea în mine ghicind deruta din cabina avionului rămas în urmă. IAK-ul se înălța ca o săgeată, la 90 de grade, elicea agățată în cer trăgînd după ea o tonă de metal vibrînd, motorul urla zvîcnind, gata să sară de pe batiu. Urcam cu cîteva zeci bune de metri pe secundă, am ținut avionul așa pînă cînd comenzile au devenit moi și l-am simțit lăsîndu-se grele și ostenite de urcușul abrupt. Atunci am

împins palonierul pînă în fund, l-am lăsat să se prăvălească pe o aripă, în rotirea aia de o clipă am văzut aparatul lui Pisi repezindu-se spre mine într-un unghi de atac imposibil, nu înțelegeam ce manevră făcuse ca să ajungă în poziția aceea, dar nu exista manevră capabilă să-l aducă într-o asemenea poziție și am împins din nou palonierul, pînă am simțit metalul intrîndu-mi în carne, ca să glisez avionul în partea opusă. Îl simțeam pe Pisi în spate, și-mi trăsesem capul între umeri, mă adăpostisem tot după blindaj, film, gloanțe, se amestecau în creierii mei tescuiți, viteza, nu mai aveam timp să ajung pînă la nori să mă ascund sub carapacea lor, marmură de abur ocrotitoare, așteptam să văd trasoarele, dîra roșie de moarte curgîndu-mi pe lîngă aripi, Lena, nu, Lena, lasă-mă, n-am timp de tine, viteza — acum. Fulgerat, parcă mă rupeam în bucăți, numai chingile scaunului împiedicau bucățile să se risipească și să se izbească bezmetice de pereții cabinei, manșa trasă în burtă, mă dureau palmele, prin mănușile groase, de mînerul zimțat, palonierul stîng presat pînă în fund, îmi tremura piciorul întins din genunchi, parcă izbeau surd greutăți masive de plumb în ampenajul retezat și în fuselajul gros, urcam abrupt, în smucituri brutale, după o traiectorie aiurea, vedeam aripile vibrînd și spiralînd aerul cu dîre mici, albe, în urcarea aceea semănînd cu o prăbușire în cer. M-am regăsit agățat în limită de viteză sus, pe creasta unui zid imens de aer înghețat, și zidul s-a surpat și IAK-ul a căzut ca o piatră colțuroasă, învîrtindu-se haotic în jurul aripei drepte : vrie. Am adus comenzile la mijloc și am așteptat pînă ce aerul a început iar să șuiere în jurul fuselajului. Atunci am scos din vrie și am întrebat, nici nu redresasem din picaj, vocea îmi suna chinuită în căști, dar îmi venea să mor de rîs :

— Unde ești, biboi ?

— Deasupra.

...rotit în cercuri ample, inele de uliu nemîncat și ostenit de atîta zbor. Am urcat lîngă el și așa, aripă lîngă aripă, am luat cap-compas spre aerodrom.

— Dacă ți-a plăcut.

— Îhî...

Am rînjit iar sub mască, mă dureau colţurile buzelor, se frecaseră de căptuşeala roasă a măştii şi mă usturau.

— Rămîi în urmă.

După două minute zburam iar în linie şi acum aveam amîndoi ţinta pe film ; nu era o favoare, nu-mi făceam iluzii, a doua zi putea fi rîndul meu să greşesc.

— Ascultă, a spus Pisi, şi vocea lui nu mai suna lehămesită în căşti, să încercăm mitralierele.

Asta era o treabă care trebuia, oricum, făcută ; am lărgit formaţia, zburam în linie la 200—250 de metri unul de celălalt, şi am apăsat butonul de armare. Am simţit şocul înfundat al închizătorului, şi becul roşu s-a aprins.

— Armat.

— Şi eu, armat. Foc !

Am desiguranţat clapeta trăgaciului, am apăsat-o — vibraţia scurtă, cunoscută, dunga roşie a trasoarelor lăsînd o urmă scurtă pe norii albi. Am plecat botul, să retez un vîrf de piatră orbitoare...

...atunci a izbit, sec, a fost o lovitură rea, aparatele s-au strîns într-un ghem care a explodat într-o furtună de păr blond şi mi s-a năzărit un chip de fată, apoi a început prăbuşirea. Vedeam înainte un lanţ de creste sfîşiind vălul ceţos de sub mine într-o nefirească linişte încremenită, de lume nepămînteană ; şi din tot vălmăşagul de fire smulse şi cadrane cu ace îndoite, numai becurile de avertizare ardeau cu văpaia lor sîngerie. Bîjbîiam cu mîna după manşă, am prins-o, am redresat avionul, şi numai atunci am auzit glasul lui Pisi grăbindu-se şi împroşcînd cuvintele ca niciodată :

— 221, ce-i cu tine ? 221...

— OK, am spus, şiroiam de sudoare sub cască, mi se năclăise masca, mustea oxigenul pe care-l trăgeam în mine de transpiraţie, dar puteam stăpîni avionul şi asta era esenţialul, nu-i nimic. Redu viteza şi treci în faţă.

*

La aerodrom m-a adus Pisi, aveam tabloul de bord făcut ţăndări, de sub el atîrnau cîteva conducte rupte care-mi sfîşiau salopeta şi-mi zgîriau genunchii, în cabină se strînsese o băltoacă lunecoasă de lichid hidraulic, am

ținut formație strînsă, mai ales pînă am spart plafonul și m-am trezit în lumina mohorîtă a zilei de iarnă. Am trecut împreună la verticală, a trebuit să scot trenul cu avarie, flapsul n-a ieșit deloc, bine că radio-ul îmi funcționa, și numai pe panta de aterizare, jos de tot, aproape de pămînt, Pisi a pus motorul în plin și a ratat, lăsîndu-mă să aterizez primul. IAK-ul a luat contact cu pămîntul lin, pe o roată, a bontisat mărunt pe cealaltă, s-a așternut greu, rulînd pe zăpada bătătorită. Am degajat și am tras la linie, opream motorul cînd avionul lui Pisi ateriza, mă aștepta un grup măricel de curioși în salopete de zbor și cizme îmblănite ; nici nu s-a oprit bine elicea cînd Piratul a sărit pe aripă, agățîndu-se cu mîna înmănușată de marginea cabinei.

— Ești întreg ?

Am deschis cupola, nu pricepeam încă ce se putuse întîmpla și am întrebat :

— Ce-i cu avionul ?

Am sărit de pe aripă, eu întîi, apoi Piratul, sprijinindu-se de mîna mea întinsă și oftînd ; am ocolit avionul, vedeam atîrnînd sub el tot felul de cabluri și conducte smulse, ulei, lichid hidraulic picurînd roșietic și topind zăpada, tabla sfîșiată. Unul dintre mecanici s-a răsucit spre noi, a arătat cu degetul, și printre cilindrii motorului vedeam culata mitralierei, umflată parcă și strîmbată ciudat :

— A explodat un proiectil, chiar în fața închizătorului.

Asta era, și n-am înțeles decît mai tîrziu ce-a spus Piratul, pe un ton profetic :

— Noroc că ai avut motor răcit cu aer, puștiule.

Nu arăta grozav de mirat, și mi se părea firesc : era un tip care trecuse prin multe.

— Bine că a scăpat pilotul, Pisi mă bătea pe umăr, nu-și scosese încă parașuta, abia atunci am băgat de seamă că nici eu nu-mi desfăcusem chingile, și umerii începuseră să mă doară. Am dat la o parte siguranța cataramei, am apăsat... În clipa următoare l-am văzut pe Faps cu aparatul de fotografiat la ochi, instinctiv am luat o poză eroică ; piciorul mi-a alunecat însă pe zăpada bătă-

torită,... Am și acum fotografia : în primul plan eu, zburînd prin aer, parașuta desfăcută pe jumătate mă trage jos, și în momentul următor chiar am căzut, dar asta nu se vede în fotografie. Lîngă mine Pisi, întinzînd mîna să mă ajute, dar cu fața întoarsă spre aparat. Apoi Piratul, puțin astupat de saltul meu, mutra lui Mihai, rînjetul lui Chioru sub marginea dreaptă a căștii de zbor. Pe ceilalți nu-i pot recunoaște, stăteau cu spatele la noi admirînd avionul, salopete de piloți și șube de tehnicieni, iar în fund de tot, văzîndu-se prin nu-știu-ce minune după grămada aceea de oameni, IAK-ul. Se observă că-i ceva în neregulă, capota motorului desfăcută în partea de jos, puțin deformată, și din țevile rupte care atîrnă picură încet lichid hidraulic cu miros înțepător, topind roșietic zăpada murdară.

*

Piratul m-a propus pentru citare pe ordin de zi, dar eu am preferat o permisie de 3 zile. Pînă la urmă m-am ales și cu citarea și cu promisiunea fermă că voi pleca, măcar pentru două zile, dar puțin înainte de data fatală comandantul escadrilei s-a îmbolnăvit și prima măsură luată de înlocuitorul său a fost sistarea oricărei permisii. Cică trebuie să ne vedem de zbor. Am ridicat din umeri și m-am hotărît să plec, oricum. În după-amiaza zilei de 11 februarie, era într-o miercuri, am aplicat cele mai subtile procedee tactice pentru înșelarea santinelei și, cu mantaua făcută colac în bandulieră, am trecut prin gardul de sîrmă ghimpată ; am traversat în fugă, aplecîndu-mă, calea ferată, abia de cealaltă parte a terasamentului înalt m-am oprit o clipă, să mă șterg de sudoare. Era o zi rece, cu ceață din aceea seacă și înghețată, care taie mai rău ca o rafală de viscol ; am dezlegat sfoara cu ajutorul căreia legasem mantaua și m-am îmbrăcat. M-am uitat la ceas, mai era un sfert de oră pînă să sosească trenul, am pornit spre gară. Trebuia să fiu atent, cu trenul ăsta plecau și instructorii de zbor care locuiau în oraș, cînd am ajuns la semafor am părăsit poteca, înfundîndu-mă în păduricea din spatele gării. La adăpostul ceții m-aș fi strecurat ușor în ultimul vagon, și Lena... Am

tras iar mîneca mantalei, sticla ceasului se aburise, doar greu am putut citi ora : încă zece minute. Fusese mai ușor decît crezusem, m-am rezemat de un trunchi firav, zăpada umedă mi-a căzut pe căciulă și pe epoleți, bufnind înfundat. Am rîs, și m-am apucat să scutur pomii aceia subțiri ; nu-mi păsa că o să arăt ca Moș Gerilă cînd voi urca în tren, apucasem cu amîndouă mîinile tulpina neagră, mirosind nedeslușit a primăvară depărtată, și atunci mi-am auzit parcă numele, străbătînd prin ceața groasă. Am zîmbit, cine naiba mă știa aici, în pădure, dar zîmbetul mi-a înghețat pe buze : erau mai multe voci care mă strigau, parcă deslușeam și niște cuvinte...

M-am scuturat de zăpadă, m-am uitat în jur ; dincolo de marginea pădurii cîmpul alb-cenușiu, nesfîrșit, mare cu valuri de zăpadă. Ceața m-ar fi ascuns după cincizeci de metri ; am făcut cîteva salturi lungi, ca de iepure încolțit, și m-am oprit : nu avea nici un rost. Acum auzeam clar strigătele, înaintau ca un tăvălug dinspre gară, veneau în linie, zbierînd, mai trebuiau doar să izbească cu bețe în copaci ca să te crezi la vînătoare de vulpi. Mai erau cinci minute pînă la tren, am ieșit în întîmpinarea șirului de oameni care mergeau prin pădure strigîndu-mă ; am ridicat mîinile și am mers așa, așteptam să aud pocnetul armelor de vînătoare și să simt alicele înfigîndu-mi-se în piept.

— Dorule, ieși !

— Hei, elev ! Elev !

— Știm că ești acolo !

Am apărut cu mîinile ridicate și strigătele s-au curmat, parcă ridicase cineva brațul unui picup de pe placă ; doar undeva, în celălalt capăt al pădurii, s-a mai auzit o chemare stinsă. Pe urmă a șuierat trenul, și toată lumea a fugit spre peron ; rămăsese numai înlocuitorul Piratului, care mă privea crunt.

— Să mergem, elev, și cuvîntul m-a izbit sec. Am ieșit pe peron, am așteptat să plece trenul, priveam cu nostalgie chipurile de dincolo de geamuri, erau oameni dintr-o altă lume... Am traversat șinele, ne-am urcat într-unul din autobuzele care aduceau instructorii la gară ; mașina

se hurduca pe drumul înghețat, m-am uitat înapoi, se mai vedea fumul locomotivei, negru peste marea aceea albă...

— De unde ați știut, am întrebat, nu mă ferisem de nimeni, aproape toți colegii mă văzuseră plecînd, și eram curios să știu cine-i caiafa.

— Noroc că mai există oameni conștienți, a spus locțiitorul Piratului.

...desigur, oameni conștienți care văd, aud, tac, apoi se duc și vorbesc. Era atîta siguranță de sine pe fața ofițerului de lîngă mine, și nu m-am putut stăpîni să nu întreb :

— Unde mă duceți ?

— La muzeu...

Nu la muzeu, mai rău — în biroul șefului școlii. Nu mai intrasem niciodată în încăperea spațioasă, ticsită cu machete, planșe, scheme de luptă aeriană și fotografii de avioane. Mai era pe peretele din fund, întins sub o placă de sticlă, un tricolor vechi de mătase grea, cu ciucuri masivi de aur. Mătasea și aurul își pierduseră luciul de atîta vreme și de fum de praf de pușcă, singurul cuvînt deslușit pe drapel era : „FLOTILA"..., scris într-un arc de cerc întrerupt, mai departe nu se putea citi, bătea lumina nu-știu-cum pe geamul care-l acoperea, sclipea și mă orbea. Șeful nu era singur în birou, nimerisem în plină ședință, cînd am închis ușa după mine s-a lăsat o liniște densă, din care puteam tăia felii de curiozitate și așteptare.

— Colegul dumitale, Voinea, a raportat ofițerului de serviciu că vrei să fugi la București, a recitat sacadat colonelul, se uita țintă la mine pe sub sprîncenele groase, și nu pot spune că mă simțeam teribil de bine sub privirea lui. Am telefonat la gară, și văd că te-au găsit. De ce ai plecat fără să ceri voie ?

Priveam în ochii căprui, aspri, stăteam neclintit pe parchetul lucios, cu mîinile lipite de vipușcă, nu-mi venea să cred lumina voioasă și neastîmpărată fulgerînd cînd și cînd în dosul căutăturii severe. Merita să risc.

— Raportez, am o prietenă, mîine e ziua ei de naștere, am să fim împreună. Am tăcut o clipă, cîteva rînjete izbucniseră în jurul mesei lungi ; am adăugat, rostind apăsat cuvintele :

— Era foarte important pentru mine să fim împreună de ziua ei, tovarăşe colonel.

— De ce n-ai cerut voie ?

L-am simţit pe locţiitorul Piratului frămîntîndu-se în stînga mea ; cei de la masă mă priveau, parcă aş fi fost un foetus în spirt. Am explicat :

— Pir... asta, comandantul escadrilei îmi aprobase permisia, dar tovarăşul maior...

— Eu nu l-am lăsat, a spus maiorul. Întîi zborul, şi pe urmă...

— M-am lămurit. Colonelul l-a măsurat cu privirea de jos în sus, şi n-aş fi vrut pentru nimic în lume, atunci, să fiu în locul maiorului. Poţi pleca, elev ; te duci şi-ţi iei ordin de serviciu şi foi de drum pînă vineri dimineaţa.

Din după-amiaza aceea de iarnă am început să cred în minuni. Mi-am muşcat buza de jos, mi-am întins degetele de-a lungul vipuştii de la pantalon, şi am spus, zelos :

— Am înţeles, tovarăşe colonel.

Cred că mă clătinam puţin ; ofiţerii de la masă se holbau unii la alţii şi toţi la mine, nu mai văzusem de mult aşa colecţie de ochi rotunzi, era o plăcere să-i priveşti. Am încercat să execut un stînga' mprejur ireproşabil, m-am împiedicat, mi-a trebuit ceva timp să redresez şi eram cu mîna pe clanţă cînd am auzit iar glasul colonelului :

— Ţi-a fost frică, elev ?

Am întors capul, era ceva special în tonul cu care fusese pusă întrebarea, am închis ochii strîngînd pleoapele, ca şi cum aş fi încercat să-mi amintesc :

— Cînd, frică ?

— Atunci, cu avionul.

Am ridicat din umeri şi am răspuns, deschizînd uşa :

— Atunci, nu.

*

În compartiment era o fată, singură, se rezemase cu spatele de perete şi-şi întinsese picioarele lungi pe banchetă ; a zîmbit cînd am intrat. Am aruncat, în treacăt :

— Bună...

Mi-am scos mantaua și m-am așezat pe canapeaua liberă; am privit-o lung pe fată, cred că am și fluierat, nu tare, numai așa, un șuierat din vîrful buzelor, îmi cerceta uniforma și cucul de pe piept, am oftat. Era una dintre fetele alea care trezesc dorul de hoinăreală mocnind înăbușit în fiecare — hoinăreală alături de ea, știi, în șa, copitele cailor împroșcînd nisipul și goana fără început și fără sfîrșit, cînd boturile cailor se ating în galop, iar genunchii îndoiți și scările se lovesc cînd și cînd, pentru o frîntură de secundă. Avea fața puțin trasă, îmi puteam închipui orice, începînd cu o planetă străină și terminînd cu o mină veche de aur, despre obrajii ușor scobiți și umbrele slabe, abia conturate sub ochii imenși Purta un pulover de lînă groasă, cenușie, blugi din foaie de cort; manșetele roase erau pătate de noroi, dar cizmele solide care ieșeau de sub pantalon erau curate, ca și cum fata le-ar fi șters, meticuloasă, înainte de a urca în tren. În plasă, deasupra ei, zăcea aruncată o haină din acelea din care poartă ceferiștii — față de postav cazon, căptușeală de blană aspră — o haină onestă, care văzuse multe la viața ei și nu se plîngea deloc. M-am uitat iar la fată, părul des și lucios îi tresălta pe umăr cînd roțile pocneau sărind peste încheieturile șinelor — ca o țesătură scumpă. Mi-a zîmbit din nou, și mi-am șters ochii, apăsîndu-mi pleoapele cu mîna. Avea gura mare și o claviatură de dinți perfecți, placă continuă de fildeș cu linii subțiri, verticale, migălite fin la intervale egale. Zîmbea ostenit, puțin sfios și puțin trist, era un zîmbet ciudat, ca al oamenilor care au muncit îndelung la o treabă grea. numai de ei cunoscută.

— Mă plictiseam, a spus fata, nimeni n-a intrat în compartimentul ăsta, vocea ei era puțin răgușită și dacă n-ar fi fost dinții aceia de reclamă, aș fi putut crede că fumează.

— Merg la București, am explicat sec, n-am știut niciodată să agăț fete în tren, nici nu voiam să învăț, iar fata asta nu era genul de pipiță care se lasă agățată prin trenuri.

— Te duci la prietena ta, a continuat fata ca o discuție de mult începută, nu mai zîmbea, acum era serioasă

și gravă, de parcă i-aș fi povestit că merg la înmormîntarea Lenei, dar era ceva care mă făcea să am încredere în felul ei ciudat de a fi.

— Dumnezeule, am oftat, ce roman. Noi da, papà nu, are și un frățior, tot nu, două voturi pentru, două contra. Papà găsește un june pe placul lui, studinte, obține astfel majoritatea, iar eu mă duc acum să văd ce-i de făcut.

— De ce s-a băgat papà între voi ?

— O poveste întreagă, am spus. Ceva cu jurăminte și cu promisiuni ținute timp de 17 ani. În fond, din punctul lui de vedere, are dreptate.

— Crezi ? Ochii fetei au lucit scurt : să nu te lași. Pentru că într-un fel, tipul ăla e un *out-law*.

— Un ce ?

— În afara legii. Un proscris.

Mă mira îndîrjirea bruscă și limpede din ochii fetei, o clipă am văzut-o săltînd lîngă mine în șaua înaltă, munții din marginea pustiului erau albaștri și depărtați, ne pregăteam de popas și tocmai mă întrebam dacă merită să fie dormită o noapte ca aceea.

— Care lege ? Nici o lege nu oprește părintele...

Fata m-a privit lung, o spaimă plină de nedumerire :

— Legea firească... a fiecăruia dintre noi. Nu cumva îi știi partea lui papà ?

S-a oprit o clipă și a continuat greu, parcă ducea cine știe ce povară în spate, scuipa cuvintele ca și cum n-ar fi vrut să-și murdărească gura cu ele : „Tipii ăștia, care văd fericirea copiilor prin fericirea lor, puah !“

Mi-era rușine, și am lovit cu muchea palmei în vinilinul canapelei :

— Nu știu cum... m-am pomenit dincolo. Încerc să-l înțeleg.

— Așa n-o dobîndești niciodată, a spus fata încet, ca pentru ea. Trebuie — dacă trebuie, și ești convins — să lupți. Aviatorule... Și-a trecut palma peste frunte, prelung, ca și cum discuția ar fi obosit-o.

— Astaaa... căuta cuvîntul, a pocnit din degete — cum se spune la voi în aviație, atacul ăla primejdios, din care nu scapă decît unul...

Eram curios să știu ce urmează :

— Atac frontal.

— Așa, a zîmbit din nou fata, s-a clătinat pe canapeaua ei cînd vagonul s-a zguduit din încheieturi trecînd peste macazuri, atac frontal. Să ataci frontal. Sau nu te simți destul de... Trenul se oprise, habar n-aveam ce gară era, chiar în dreptul ferestrei noastre lumina un felinar cu neon, fata își dăduse jos picioarele de pe banchetă, se aplecase spre mine, ținea genunchii depărtați băiețește, a repetat : „să ataci cinstit". Lumina puternică a neonului intra brutal în compartiment și abia atunci am văzut ridurile fine din colțul gurii și creturile mărunte pe care le făceau pleoapele, clipind. Fata asta ciudată putea avea orice vîrstă, între 18 și 30 de ani. S-a ridicat în picioare, s-a apropiat de geam, își lipise fruntea de sticla rece, trupul subțire, puțin uscat — cît să amintească soarele și gerul pustiului. Nu se cunoștea mare lucru sub puloverul ăla lăbărțat, gros, doar gîtul ieșindu-i puternic și mlădios din gulerul rulat, prea larg, și mîinile, dar erau mîini agile, fine, de fată. Am mai pălăvrăgit, nimic despre ea, am coborît amîndoi în Gara de Nord, nu avea nici un bagaj, mergea cu mîinile înfundate pînă la coate în buzunarele șubei îmblănite ; la ieșirea din gară, sub coloanele acelea rotunde, uriașe, a scos brusc mîna dreaptă din buzunar întinzînd-o cu palma în sus, cînd am strîns-o, am simțit pielea uscată și caldă :

— Numai bine.

A dispărut printre mașini și autobuze, traversînd piața gării spre Calea Griviței, și am rămas cu ochii după ea, pînă ce troleibuzul a oprit în stație. Am urcat, mi-am lipit nasul de geamul din spate, stema de pe căciulă zgîria sticla, mă simțeam ca și cum aș fi pierdut, brusc, ceva drag, și fierbinte, și foarte apropiat.

*

Am atacat frontal : m-am dus acasă la Lena. Am rînjit cînd am împins cu spatele strîns în manta ușa masivă de la intrare ; pentru mine blocul ăsta nu mai avea secrete, îl cunoșteam ca pe buzunarul meu, de sus în jos

și de jos în sus, aș fi pătruns în el chiar dacă l-ar fi înconjurat cu un zid înalt de aramă. Liftul STIGLER, tenacitatea omului care freca, zi de zi, inscripția din metal galben. La etajul șase am ieșit din lift și am sunat. Mi-a deschis Gigi, repede, ca și cum ar fi așteptat în spatele ușii, nu părea prea surprins văzîndu-mă. Purta haina de catifea cu revere late, era într-adevăr o haină de atmosferă, părea proaspăt coborît de pe scenă, cu reverele late și pulpanele lungi, neobișnuit de lungi și m-a ajutat să-mi scot mantaua, agățînd-o apoi în cuier. În camera aceea mare pe care o știam pustie l-am văzut pe tatăl Lenei, aduseseră mobilă, citea cufundat într-un fotoliu, și picioarele strînse în pantaloni înguști de stofă groasă, cenușie, se odihneau pe tăblia lustruită a unei măsuțe scunde. N-a scos pistolul să mă împuște, mi-a întins mîna, am strîns-o, și m-a poftit amabil :

— Ia loc.

...fotoliul celălalt, pe care era un vraf măricel de ziare și reviste.

— Mă scuzați, am spus, nu am timp.

Credeam că o să sară la mine, dar s-a mulțumit să ridice din umeri și s-o cheme pe Ileana. A apărut din odaia ei, prin ușa rămasă deschisă vedeam coada unui pian mătăhălos, negru.

— Salut, am făcut pe un ton neutru, și Lena a fluturat mîna, mușcîndu-și buzele :

— Hello.

Gigi trecuse lîngă fotoliul lui taică-său, păreau foarte fericiți așa cum stăteau unul lîngă altul, poză de familie, de parcă mîine era ziua lor, nu a fetei ; simțeam clar un val de ostilitate rece plutind dinspre fotoliul ăla nenorocit.

— Vino, m-a chemat Lena ; am intrat la ea. În timp ce închideam ușa, simțeam patru găuri adînci și fierbinți în spate, ochii tatălui și fratelui, parcă mirosea ușor a stofă arsă ? M-am rezemat cu spatele de ușa închisă, oftînd ușurat, atunci am văzut tipul subțirel, mai înalt ca mine, palid, cu părul lung, negru. Era un tip drăguț, ochii îi ardeau într-o flacără calmă pe fața prelungă, fruntea

înaltă și mîinile, mîinile mari, cu degete lungi, fine, ieșind din mîneca hainei ca mîinile unui adolescent. Nu era nici o pată de vopsea pe pielea smeadă sau pe unghiile îngrijite, totuși erau, incontestabil, mîini de pictor.

— Dînsa e profesoara de pian între două vîrste, am arătat cu capul spre mîinile de pictor. Iar eu sînt acordorul. Mi-am băgat mîna pînă la cot sub capacul deschis al pianului și am trecut degetele peste coardele întinse : do-mi-sol-do. Bună seara, doamnă.

— Termină, a mîrîit Lena, și mi-a plăcut glasul nerăbdător, ușor enervat, mîrîise pe tonul cu care-ți permiți să te adresezi doar unui om foarte apropiat. Lucian, el e Doru.

— Ba nu, am insistat. Sînt Anaximandru din Efes și să mă ia dracu dacă știu ce caut aici.

— Să nu pleci !

Lena, i se deschiseseră mari ochii, rotunzi, colțurile buzelor se albiseră pe fața arămie, cum reușea să rămînă bronzată în plină iarnă ? M-am așezat pe canapeaua îngustă de piele, se năruise totul în mine, nu mai simțeam decît o oboseală rea, cu gust de metal coclit.

— Nu plec, am spus. Numai că e neplăcut să vin la tine, și să-l găsesc pe Lucian. M-am răsucit spre pictor, iartă-mă, dacă ne întîlneam în altă parte, puteam deveni prieteni pe viață...

Pictorul se rezemase de pian, își încrucișase brațele pe piept, încheieturile mari îi atîrnau stinghere din mînecile hainei. O clipă mi-a părut rău că venisem : marginea orizontului legănîndu-se pe botul rotund, ronrăitul liniștitor al motorului, roțile groase lăsînd o urmă fermă în zăpada spulberată de elice. Mă gîndeam că, așa cum stă rezemat de pian, dacă s-ar lăsa puțin pe spate și capacul acela căscat ca o gură de rechin s-ar închide peste el, n-ar mai rămîne afară decît pantofii cu vîrf retezat.

— Îți place Ileana ? a întrebat Lucian, și el ataca frontal, am ridicat din umeri, am răspuns folosind un cuvînt pe care nu-mi plăcea să-l rostesc în casa aia, dar era singurul cuvînt valabil, mă simțeam atît de nenorocit

încît eram dispus să mă las înghiţit de pianul-rechin împreună cu Lucian :

— O iubesc.

Atunci am auzit pocnind capacul pianului, nu cel mare, capacul mic, de la claviatură, şi clapele izbite cu furie, şi notele izbucnind aiurea, umplînd camera, ricoşînd de pereţi şi asurzindu-ne ; uşa s-a dat de perete şi în încăpere au năvălit Gigi şi tatăl fetei ; credeam că o să-mi plesnească timpanele în torentul dureros de sunete, şi glasul Lenei înălţîndu-se mînios peste tot vacarmul acela, şi mîinile izbind claviatura cu pumnii încleştaţi :

— Nu vă permit să mă negociaţi, masculilor ! Nu vă permit !

*

— Nu ştiu dacă am făcut bine lăsînd-o cu taică-său, am spus, şi Lucian a rîs scurt :

— In orice caz, mai bine decît dacă am fi rămas şi noi acolo.

Mergeam unul lîngă altul atingîndu-ne umerii în mers, făceam un contrast caraghios, Lucian cu paltonul lui de boem şi cu fularul fluturînd, eu cu mantaua mea strînsă pe talie, încheiată regulamentar la toţi nasturii.

— N-am bănuit că e un aranjament, a reluat pictorul, m-am dus într-o seară la mătuşă-mea...

— Aşa încep chestiile astea, l-am întrerupt, cu vizite întîmplătoare, seara, pe la mătuşi bătrîne. Numai că întîmplările sînt amănunţit aranjate dinainte...

M-am oprit, simţeam că Lucian nu ascultă ; îşi întindea gîtul spre o reclamă luminoasă, ca hipnotizat :

— Uite...

Era o reclamă obişnuită, ţipătoare, tuburi roşii împletind tuburi verzi şi alcătuind împreună o inscripţie idioată.

— Nu asta. Lucian se frămînta pe picioare şi auzeam scîrţîitul tălpilor îngheţate pe asfalt. Ceaţa.

...se ridicau de-a lungul tuburilor de sticlă lungi fîşii de abur străveziu în care culoarea se filtra, rămînînd nu-

mai ceva abia bănuit, sus, în bezna cenușie de sub acoperișuri.

— În regulă, am spus, să mergem.

Am intrat la Tic-Tac ; era aproape ora închiderii, piccolo se uita ciudat la uniforma mea, n-ar fi trebuit să intru acolo îmbrăcat așa, ne-a servit cu două Dubonet-uri rubinii.

— Îmi pare rău de Ileana. De ce-i spui Lena ?

Mi-am plimbat prin gură lichidul dulce, cu aromă vagă de migdale : fără „de ce". Pictorul se rezemase cu coatele de masă, își sprijinise bărbia în pumni, privea prin mine, gînditor.

— Cam ce-ar fi de făcut ?

Lăsase paharul chiar lîngă marginea mesei și mi-am spus că la primul gest neatent zboară jos ; nu s-ar fi spart, podeaua barului era acoperită cu o mochetă cenușie ; dar, oricum, un pahar răsturnat într-un local, și băutura vîscoasă înfiltrîndu-se în materialul gros...

— Tu — am întins mîna și am tras paharul cu picior spre mijlocul măsuței scunde — tu, mă rog... ai ceva pentru... adică, vreau să spun...

— Nu, a zîmbit Lucian, zîmbea cu adevărat, simțeam că mă pot încrede în zîmbetul ăla și, fără să vreau, nu știu cum, mi s-a năzărit lumina chioară din compartiment, și am văzut-o pe fata din tren. Nu. O prietenă sensibilă, și atît. Dumnezeule, Lena, o prietenă sensibilă ! Îmi venea să urlu așezat pe taburetul caraghios, de bar.

— Retrage-te, am spus cu voce gîtuită, și pictorul a încuviințat din cap :

— M-am retras deja.

— Nu încă, m-am repezit, și am explicat : vreau să te rog ceva. S-o scoți mîine pe Lena din casă — știi, îi spui lui taică-su că ai luat bilete la film, sau cam așa ceva.

— Omul are încredere în mine, a mormăit Lucian.

Era, într-adevăr un lucru peste care se trece greu : mi-am amintit din nou fata-femeie din tren, zîmbetul ei sfios și trist. Am încercat să-l conving :

— E un om în afara legii.

— Ce lege ? a vrut Lucian să știe, și l-am lămurit : cea mai elementară. Cea care dă dreptul fiecăruia să fie el însuși. Pictorul s-a foit încurcat pe scăunelul lui, „să vezi", atunci am întins mîna peste masă răsturnînd paharul și mi-am înfipt degetele în brațul lui, prin stofa groasă a paltonului :

— Ascultă, scutește-mă de predici cavalerești. Tipul n-are nici un drept, înțelegi... creștea în mine o furie rea, greu reținută, adunam atîtea lucruri care mi se puseseră de-a curmezișul, se urca de undeva, habar n-am de unde, un venin verde și dens ca o mlaștină de pădure, vedeam ochii pictorului, scormonindu-mă, ca printr-o negură vînătă. Te porți ca un om — onoare și restul — cu oamenii.

Dîra de Dubonnet ajunsese la marginea mesei, boabele de lichid vîscos se rostogoleau și picurau cu zgomot înfundat, pătînd mocheta cenușie întinsă pe jos.

*

Dimineața m-a trezit soră-mea ; mi se urcase cu genunchii pe burtă și se sălta, chiuind ca indienii. Am măturat-o jos, Liliana a făcut o tumbă și s-a băgat lîngă mine, sub pătură ; am deschis ochii, afară era încă întuneric.

— Dumnezeule, am spus; ești nebună de legat. Nu puteai să mă lași să dorm ?

— Îmi dai șapca Bob-O-Link ? a întrebat Liliana, cu nasul în pernă ; îi tresăltau de rîs umerii ascuțiți sub pijama, o pijama nostimă, un fel de trening gros și pufos.

— Ascultă, ce-ai tu cu șapca aia ?

— Mă face nevăzută. Liliana s-a răsucit și mi-a clipit șmecherește din ochi. Nici una dintre colegele mele n-are așa ceva, și dacă apar cu ea la școală... îți dai seama ?

M-am uitat la mutrișoara smeadă, înfundată în pernă, la părul lung, negru, care nu mai era păr de copil ; îmi dădeam seama, și încă foarte bine.

— Ce nevoie ai să te faci nevăzută ?

— Vai, s-a mirat Liliana de neştiinţa mea, îţi foloseşte la o mie de lucruri. De pildă, poţi asculta discuţiile telefonice ale părinţilor... şi încă multe altele.

Am devenit dintr-o dată atent.

— Copil pervers. Ce discuţii telefonice ?

În casa noastră erau două telefoane, unul în dormitorul părinţilor şi celălalt în biroul tatii ; dacă manevrai cu atenţie, ca să nu simtă cei care conversau, puteai asculta de la receptorul unuia ce se vorbea la al doilea.

— Aseară, tîrziu. A telefonat un nene furios, eu am răspuns din birou şi tata a vorbit cu el din dormitor. Spunea că face scandal...

— Tata ?

— Nu, individul ăla. Spunea că ai sucit capul fiică-si, că n-o laşi să trăiască, iar ea trebuie să se dedice artei, şi te ţii de coada ei, şi că te dă în judecată dacă nu-i laşi fata în pace.

Şi-a dat părul la o parte din ochi cu un gest pe care nu-l cunoşteam, şi m-a cutremurat gestul acela nou, rotunjit.

— Tu chiar cunoşti o balerină ?

— Mai bine n-aş cunoaşte-o. Taică-tu ce-a spus ?

Liliana s-a strîmbat :

— Că va discuta cu tine. Ştii... în sfîrşit, ca între bărbaţi.

Nu prea discutasem cu tata ca între bărbaţi, era mai mult plecat iar la întoarcere îmi aducea tot felul de lucruri interesante din călătoriile lui. Eram nerăbdător să stăm de vorbă ca între bărbaţi. N-am aşteptat mult, după dejun am rămas singuri în toată casa şi m-a chemat în biroul lui ; m-a poftit în fotoliu, nu-mi plăcea şi mă nedumerea tonul rece, superior.

— Mi-a telefonat aseară tatăl... prietenei tale. Mi-a spus că te-ai dus la ei, că ai făcut scandal, şi că a fost nevoit să te dea afară din casă.

— Nu-i adev...

— Mi-a mai spus — s-a încruntat tata, ridicînd vocea — că ai purtat un fel de corespondență cu fata lui, dar în mod rușinos, folosind intermediari...

— Dacă i-aș fi scris acasă, n-ar fi primit...

— Nu mă întrerupe. M-a avertizat foarte serios că e dispus să te dea în judecată ; fata e încă minoră.

— La fete nu e așa...

— Ți-am spus să nu mă întrerupi ! Pe fruntea tatii începuse să pulseze o vînă, și-mi aminteam bine ce înseamnă asta. Fata trebuie să-și vadă de treaba ei, și tu de a ta !

Acopeream cu pantoful desenele covorului, pe rînd, încercînd să obțin un model nou ; în birou se făcuse liniște, o liniște din aia cu nori joși, arămii, îngrămădiți la orizont, cu bolta neagră a cerului arcuită dușmănos deasupra, și cu oceanul fremătînd de toate furtunile lumii dedesubt.

— Aș vrea să știu părerea ta.

M-am lăsat pe spate, cufundîndu-mă în brațele fotoliului ca într-un colac de salvare.

— Tată, tu ce i-ai spus individului ? L-ai lăsat să vorbească, să înșire totul, fără să-i spui nimic ?

— Ce mai era de spus ? Pentru mine totul e clar !

— Și NU MI-AI LUAT APĂRAREA ? NICI UN PIC ?

Taică-meu mă privea, încercînd să înțeleagă ; s-a întins peste tăblia nenorocitului ăluia de birou lustruit, a pus mîna pe mîna mea, și zău dacă nu mă liniștea atingerea degetelor sale uscate.

— Tu ești băiatul meu ; dar trebuie să fim atenți și n-avem nevoie de scandal. Am o poziție care obligă. Pe lîngă asta, tu te-ai depărtat de noi, și fata aceea...

Chestia asta, cu poziția care obligă, m-a dat gata :

— Fata aceea ar putea deveni într-o zi soția fiului tău. Și povestea cu depărtatul, eu aș spune-o așa : voi n-ați știut să vă apropiați de mine. Știi, asta e mai mult treaba părinților.

Tata se uita la mine, de parcă mă vedea pentru prima oară și cred chiar că, într-un fel...

— Mama și tu, nu v-ați dat încă seama...

Juca din nou pe fruntea tatii, primejdios, vîna aceea :

— Deci, după tine, ar fi trebuit să-l reped pe omul acela, și să încuviințez destrăbălarea...

Mă săltasem pe jumătate din fotoliul adînc :

— Ascultă, sînt fiul tău ; am crescut cum m-ai educat, mai mult sau mai puțin sub ochii tăi ; și acum, primul venit e capabil să răstoarne strălucita impresie... Sau n-ai încredere în roadele propriei tale educații ?

N-ar fi trebuit să spun asta, simțeam.

— Destul ! Tata a bătut cu palma în birou, și lemnul lustruit a plesnit sec, ca împușcătura unei arme cu amortizor de zgomot. Cînd pleci ?

— Mîine dimineață trebuie să fiu la unitate.

— Pînă mîine stai în casă. Nu te mai vezi cu fata aceea. Du-te la tine !

M-am dus în camera mea și m-am așezat pe divanul scund. Camera mea de care eram atît de mîndru, plină cu tot felul de ciudățenii, aduse de tata... Am privit în jur, arcul cu săgeți otrăvite, lănciile africane, scutul pictat, pătura Navajo care-mi acoperea divanul, machetele de avioane, farfuriile de Horezu de pe raftul din lemn negru și dens de abanos. M-am întins pe pătura Navajo, am rămas așa, cu ochii în tavan, eram incapabil să înțeleg și refuzam să trag vreo concluzie.

*

Am împins ușa cu arc, clopoțelul a sunat și am intrat în tutungerie ; tutungiul cu mănușă neagră de piele stătea în dosul tejghelei, flancat de pachetele mari cu tutun, purta același halat cu o mulțime de nasturi-ochi, și, în general, arăta atît de el-însuși, încît o clipă mi-a fost milă.

În raftul de lîngă telefonul agățat pe perete erau cîteva reviste noi, am luat una, am răsfoit-o, nimic interesant, și am pus-o la locul ei.

— Domnu' aviator dorește ceva ? Nu, nu dorea nimic. Era prima oară cînd mi se spunea „domnu' aviator",

și încă într-un fel absolut deosebit, așa că am ciulit urechile.

— Știți, a reluat invalidul, ochii i se agățaseră de păsările mele măiestre de pe epoleți, și în fiecare dintre pupilele lui vagi plutea o pereche de aripi de alamă larg desfăcute, știți, aș vrea să vă...

Atunci am văzut-o pe Lena intrînd, și l-am lăsat în plata domnului ; m-am îndreptat spre fată cu mîinile întinse, i-am cuprins umerii, zburaseră urgent în lături pereții cu rafturi ticsite de reviste și pachete cu tutun.

— La mulți ani, Lena.

Am scos din buzunar o cutiuță de pluș roșu, din cele în care se țin bijuteriile, și am deschis-o. Înăuntru, un fel de piatră neagră plată și șlefuită, prinsă într-o montură subțire de aur. În partea de sus, rama de aur avea un inel prin care trecea un lănțug, tot de aur, și negrul pietrei aceleia ciudate făcea un contrast plăcut și cald cu metalul scump. Lena a privit doar în treacăt bijuteria și m-a tras de mînă afară din tutungerie.

— Ai văzut ce ochi avea ?

Nu înțelegeam : cine ?

— Tutungiul.

Am rîs.

— Lena, nu te văd decît pe tine.

Lena a zîmbit scurt și m-a sărutat pe buze. Purta cizme cu toc înalt, nu trebuia decît să-și lungească puțin gîtul ca să ajungă la gura mea, avea un fel de a săruta, parcă erupea brusc acolo, între buzele mele, un vulcan dintre cei mari și fierbinți.

— Ce-ai în cutie ?

Sub un felinar i-am înmînat solemn cutiuța roșie ; Lena a cercetat atentă piatra neagră, ca o picătură aplatisată, lumina viorie a neonului juca scînteind în cristalele minuscule, și cînd pleoapele fetei s-au ridicat întrebătoare, am spus :

— Oțel. Oțel de mitralieră.

...mitralieră de aviație. Numai eu știam cît mă milogisem de armurieri să obțin o bucățică din închizătorul

spart al mitralierei de pe avion, și cît mă chinuisem cu polizorul și cu șmirghelul să aduc oțelul dur la forma aceea caldă pe care montura de aur o apropia de desăvîrșire, dar lucrurile astea nu se spun. Am desfăcut încuietoarea lănțișorului de aur, am cuprins gîtul fetei și am încheiat lanțul la loc acolo, în bezna dintre gîtul fierbinte și părul greu, mirosind — și acum — a vară încinsă. M-am clătinat pe picioare, amețit, m-am lipit de față :

— Lena, Lena mea...

Am făcut un gest cu mîna, și m-am desprins ; mă acrea ideea de a sărbători cei 17 ani ai... ai iubitei mele, în cine știe ce restaurant afurisit de cea mai înaltă categorie ; dar Lena era așa de fermă, și fierbinte, și zîmbea puțin nedumerită, bijuteria neagră din oțel de mitralieră îi lucea stins peste palton, încît deodată toate mi s-au părut limpezi, și ușoare, și nespus de curate. Parcă pluteam în ceața trandafirie pînă la genunchi. Am cuprins umerii Lenei :

— Știi ceva ? Haidem la mine !

— De ce ? a întrebat fata, zvîcnea ceva în glasul ei, se duseseră naibii toți, taică-meu, taică-su, Gigi, într-un vîrtej incert, avioanele mele dormitînd sub huse de dermatină groasă.

— Vreau să te sărut, am spus. Vreau să te simt frîngîndu-te sub mine, vreau să-ți văd părul răvășit pe pernă, să-mi îngrop fața în el și să văd lumea doar prin filtrul lui auriu. Vreau să te strîng în brațe și să stăm așa, înlănțuiți, pe o pătură indiană Navajo, care habar n-are ce cinste i se va face. Vreau să mă lipesc de tine, să te strîng tare-tare, să-ți simt gura astupîndu-mi gura și să respirăm aceleași gînduri, și, dacă se poate, să nu mai gîndim deloc. Vreau să fiu una cu tine, să nu mai știm clar care-s eu și care ești tu, și cînd miști să mi se pară că eu m-am mișcat, și viceversa. De asta să vii la mine.

M-a cutremurat flacăra galbenă izbucnită în ochii fetei : luminoasă, fierbinte, tandră, simțeam cum mă dizolv în privirea aceea care mă învăluia năucă, puțin voa-

lată și — încercam să sper — cu un licăr de fericire. Dar FERICIRE, cu picioarele literelor adînc împlîntate în betonul cel mai dur. Și se revărsa în mine ceva incandescent cînd Lena mi-a spus cu glas ciudat, tărăgănînd puțin cuvintele, era un glas nou, înăbușind sunetele, și fiecare sunet înăbușit era o chemare :

— Să mergem.

*

Mi-a trebuit ceva timp să nimeresc broasca ușii ; cheia îmi tremura în mînă, Lena se rezemase de mine cu un aer pierdut... Simțeam în corpul ei fierbinte și moleșit aceeași vibrație potolită, dar pornită din cele mai nebănuite adîncuri. Am deschis ușa, vedeam toate ca printr-o ceață care dădea un aer incert contururilor și atenua zgomotele ; chipul maică-mi, puțin speriat, și vocea Lenei, din piept, așa cum nu i-o cunoșteam :

— Bună seara, doamnă.

Dumnezeule, cîtă tărie ! Am intrat în camera mea, am închis ușa răsucind cheia, și în clipa aceea un cuțit imens de ghilotină a căzut, tăind sec orice mă lega de cei de dincolo : chipuri, umbre, șoapte, prieteni, tîlhari, regi, avioane, palmieri și cîini lățoși. Am bîjbîit cu mîinile întinse, am simțit corpul fetei lipindu-se docil de al meu și ne-am prăbușit pe țesătura păturii Navajo.

— Lena mea...

Simțeam ca printr-o beznă caldă buzele fetei căutîndu-mă, și-mi blestemam degetele încurcate în fermoarul rochiei. Pe urmă s-au modelat sub palmele în care sîngele pulsa nebunește umerii Lenei, gîtul, descopeream uluit o lume tainică și incandescentă, și nu mai era timp să mă întreb dacă am dreptul să pătrund în lumea aia ; mîinile mele rotunjeau sînii fetei sub materialul subțire, mă clătinam în neștire pe marginea unei prăpăstii clocotinde. Am încercat să desfac medalionul, mi se părea nepotrivit oțelul acela negru, și cuvintele Lenei au pătruns greu pînă la mine :

— Nu... să nu-l scoți... niciodată. Și... lasă-mă.

Am mormăit ceva, înăbușit, sau mi s-a părut mie că mormăi ; am simțit mîinile Lenei apucîndu-mi încheieturile, și vocea ei nu mai era atît de toropită.

— Nu. Nu acum.

M-am scuturat și mi-am lăsat fața pe pătura Navajo ; mîinile mele mîngîiau mai departe gîtul fetei, dar altfel.

— Bine. Mi-am frecat fruntea și nasul de umărul ei dezgolit și am repetat : „bine". Se netezise clocotul fierbinte din mine, am simțit răsuflarea fetei pe față, i-am simțit buzele... Sărutul a ținut un sfert de oră și, după ce m-am dezmeticit, m-am răsucit cu fața spre tavanul întunecat :

— Vreau să-ți spun niște versuri...

— Proaste.

— Proaste, evident. Dar o să-ți placă.

— O să-mi placă.

În cameră era atît de întuneric, încît pata aceea de pe tavan, cu contur de pinguin, nici nu se putea bănui.

— Ridicăm bărbia spre cer
Într-un gest încăpățînat și stingher
Ca noi înșine — singuri — nci în noi
Nu-ncăpem într-o piele amîndoi...

— Nu-s așa proaste.

Simțeam zîmbetul mic din glasul fetei. „Nici adevărate", am vrut să adaug.

Atunci a bătut cineva în ușă, întîi încet, apoi tare, din ce în ce mai tare, și am încremenit așa, cu mîna pe pieptul Lenei, și toată lava aceea din mine s-a scurs lăsîndu-mă gol și vlăguit, simțeam cum îmi îngheață și se strînge în pumn palma făcută căuș pe sînul fetei :

— Deschide. Deschideți, n-auziți ?

Se rotea Pămîntul cu mine, vijelios, prinzîndu-mă într-un vîrtej de negură înghețată și rea : ăsta nu putea fi glasul tatălui meu.

— Deschide imediat !

Am simțit-o pe Lena strîngîndu-și rochia la piept, și am aprins veioza de lîngă pat ; fața fetei era îngrozitor

de albă, pînă și perna părea mai închisă la culoare, numai ochii negri, sleiți, puneau o pată pe chipul acela supt, chinuit de ceva mai presus decît înțelegerea mea de elev-aviator.

— De ce, iubitul meu ?

— Deschideți !

Pumnii bubuiau în tăblia ușii, coji de ipsos cădeau pe parchet foșnind uscat ; adică, îmi închipuiam eu că trebuie să foșnească, nu auzeam decît pumnii aceia izbind ușa :

— Imediat să deschideți !

— Îmbracă-te, Lena.

Urca în mine o ură rece amestecată cu neputință, cu jale, îmi strîngeam pumnii, convulsiv, îmi mușcam la sînge buzele încercînd să mă stăpînesc, și de unde naiba, amestecîndu-se, mila asta imensă pentru cel care-și zdrobea pumnii în lemnul ușii și răgușise deja de atîta urlet ? ! Lena își punea paltonul, dinții lăsaseră dîre roșii pe buzele golite de sînge, mîinile neputincioase tremurau încercînd să lege cordonul. M-am ridicat, m-am dus și am descuiat ușa ; am așteptat o clipă, apoi am deschis-o larg. Tata, cu fața vînătă de furie, descompusă, cu gura crispată, cu ochii ieșiți din orbite, a rămas cu pumnii ridicați ; aproape aș fi vrut să cadă peste mine pumnii ăia, să mă stîlcească puțin tatăl meu, și așa, așteptînd lovitura, mi-am spus că cel mai important lucru acum este ca Liliana să nu fie acasă.

— Afară !

Mi se părea mie, sau chiar șovăia ceva în vocea aceea ? Pumnii coborîți au căzut pe lîngă corp, fără să se desfacă ; am întins mîna spre fata oprită în pragul camerei.

— Să mergem, Lena.

A trecut cu ochii în pămînt pe lîngă taică-meu, umerii căzuți sub gulerul de blană bogată, de ce, iubitul meu, la mulți ani, aș fi preferat să zac pe un catafalc, acoperit cu drapelul de luptă al unității, și camarazi de-ai mei, cu arma la picior, să facă de gardă într-o tăcere pioasă.

— Tu rămîi !

N-aș fi crezut că tata e atît de sprinten : din doi pași mă ajunsese, și mă apucase de braț : nu pleci nicăieri ! Am văzut luciul opac al ochilor fetei, apoi părul lung fluturînd la cotul scării : la mulți ani, Lena ! Pe mine mă ținea taică-meu, strîns, îi simțeam răsuflarea gîfîită și mă împroșcau stropi mărunți de salivă :

— N-ai să pleci cu tîrfa aia !

Mi-am smucit mîneca, și o bucată măricică de stofă cazonă a rămas între degetele bătrînului ; am coborît scara în trombă, săream cîte două etaje deodată, am țîșnit în stradă așa, cu vestonul rupt și cu capul dezgolit. Vizavi de intrarea blocului nostru era un felinar vechi, unul dintre acelea cu gaz aerian, rămăsese înfipt în asfalt prin cine știe ce minune mă amuza silueta ancestrală, înzorzonată cu tot felul de ghirlande. Acolo, lipită de felinar, parcă turnată în aceeași bucată de fontă, aștepta Lena. Am traversat, m-am apropiat de ea cu mișcări șovăielnice, nu știam ce să fac, era nespus de tristă fata blondă, lipită de felinarul acela stins. Am deschis gura să spun ceva, habar n-aveam ce, am simțit palma fetei acoperindu-mi buzele și am sărutat, recunoscător, pielea rece și subțire. Nu știu cît am rămas așa, lîngă stîlpul de fontă ; nu îndrăzneam să mă apropii mai mult de Lena, începuse să-mi fie frig. M-am gîndit iar la IAK-ul meu botos și albastru, și am spus, încet :

— Lena, poți să aștepți o clipă ? Pînă-mi iau mantaua și căciula ?

...și cuțitul finlandez, atîrnat deasupra patului, într-o teacă de piele groasă. Era cadoul lui Dan, și am rînjit gîndindu-mă la vărul meu miop. Mi-am luat mantaua, m-am întors din drum, am scotocit prin dulap și am scos șapca Bob-O-Link. Am traversat cu pași mari sufrageria, tata stătea prăbușit într-un fotoliu, cu fața prinsă în palme, am intrat în camera soră-mi. Nu era acasă, și am oftat ușurat ; am aruncat pe pernă, lîngă urs, șapca albastră cu cozoroc lung și cu emblema mare, brodată cu fir : „Bob-O-Link“ — sub două bastoane de criket încru-

cișate ; puștoaica era deșteaptă, avea să priceapă ușor. Am traversat din nou sufrageria, bătrînul vroia parcă să-mi spună ceva, ridicase capul, dar nu-și luase palmele de la ochi ; în antreu am scos din buzunar cheia și am agățat-o în cui, apoi am închis ușa după mine, încet, și broasca yale a lunecat uns, țăcănind din clicheți.

*

— De ce ? a întrebat Lena, și era toată jalea pămîntului în întrebarea aia chinuită. Stăteam rezemați de parapetul lat al podului de peste Dîmbovița, prin spatele nostru treceau tramvaie scîrțîind pe șine, din apă se ridica greu o ceață gălbuie, felinarele de pe mal se vedeau ca niște globuri fosforescente prin pîcla deasă. Era prima oară cînd Lena rupea tăcerea. Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Cred că de frică.

— De ce, frică ?

Am rînjit : „Taică-meu are imaginație, cred că se vedea deja la tribunal cu fiu-su în boxă, pentru corupere de minore. Îți închipui, fiul lui ! Și toți, dar absolut toți prietenii și cunoscuții, telefonînd și interesîndu-se din sfert în sfert de ceas de mersul procesului. E o chestie în stare să-ți ia mințile, nu-i așa ?“

Lena a ridicat din umeri și gulerul de blană a fîlfîit stins, încercînd să-și agite șuvițele lungi, lipite de umezeală.

— Nu făceam nimic rău.

— Spuneam versuri. I-am acoperit mîna cu plama mea : „asta-i foarte grav.“

— Nu întrebam de astă seară... a spus fata, ridicînd ochii. Întrebam așa, în general... pentru că toți ne stau în drum...

Era rîndul meu să ridic din umeri :

— Așa o fi normal... știi, toți se împotrivesc, dar pînă la urmă ei doi...

Am simțit-o pe Lena zgribulindu-se :

— Nu cred că așa e normal. A desenat ceva cu degetul în picăturile minuscule care abureau piatra parapetului : ar fi nedrept.

Era, într-adevăr, tare nedrept și, brusc, mi se făcuse cumplit de frică, și cînd am vorbit iar, greu, abia mișcîndu-mi buzele, am făcut-o pentru că nu mai suportam întrebarea alergînd înnebunită prin mine :

— Lena, noi... ?

Era așa caldă și încrezătoare mișcarea fetei sprijinindu-se de mine, mi s-a făcut rușine, am încercat să zîmbesc cînd am răspuns amîndoi, degetele noastre se căutau și se încleștau acolo, pe piatra rece a cheiului :

— Noi rămînem !

Am plecat unul lîngă celălalt, mi-am petrecut brațul după mijlocul Lenei, și cum mergeam de-a lungul rîului slinos, prăpădit, mi-ar fi plăcut ca fata din tren să ne însoțească, îmbrăcată cu scurta ei onestă de postav CFR.

*

Abia coborîsem din avion și mergeam spre vestiar să fac duș, cînd un soldat a venit în fugă și mi-a spus că mă caută cineva la poartă. „Bine", am spus, am grăbit pasul spre duș, pe urmă m-am oprit la jumătatea drumului gîndindu-mă că Lenei, oricum, îi place să mă vadă în combinezonul de zbor. Am fugit spre poartă. Mai erau cîteva zile pînă la vacanța de primăvară, „concediul mic", îi spuneam noi, asta s-a întîmplat într-o sîmbătă, eram sigur că Lena venise să mă vadă și să punem la punct amănuntele excursiei în munți. M-am apropiat de postul de control, clădirea cenușie părea pustie, zăpada se topea și icicolo începuseră să apară insulițe de iarbă crudă ; dincolo de gard, o formație de tractoare pufăia trăgînd niște utilaje agricole, cu gheare și colți. Pe banca de lîngă poartă se odihnea, întinzîndu-și cu voluptate picioarele și întorcînd fața spre soarele încă chior, unchiul meu Dan ; purta obișnuitul lui costum din foaie de cort și avea o sacoșă mare, umflată, în care ar fi încăput velatura completă a unei corăbii de linie cu cinci punți și șase catarge.

— Ahoi, am spus, și Dan și-a sclipit fericit sticlele bombate ale ochelarilor :

— Ahoi !

M-am așezat lîngă el pe bancă, Dan îmi cerceta cu un aer de cunoscător costumul de zbor și am așteptat îngăduitor, întorcîndu-mă pe o parte și pe cealaltă ca să nu las vreun buzunar sau vreun fermoar neexpuse ochelarilor lui, pînă m-a terminat de trecut în revistă, împreună cu toate accesoriile.

— Pistol ai ?

— Două, am spus plin de importanță. Unul pentru rachete, și celălalt... am făcut o pauză semnificativă.

— Unde-s ?

— La hangar. L-am privit, superior : ce, crezi că ne jucăm cu armamentul ?

S-a aplecat și mi-a tras din cizma îmblănită cuțitul de vînătoare ; i-a încercat tăișul cu degetul mare, l-a ținut în palmă cîntărindu-l, pe urmă l-a aruncat cu o mișcare bruscă, și lama groasă a sclipit în soare și s-a înfipt, vibrînd reținut, în scîndura înnegrită a băncii.

— Bun oțel.

Am scos cuțitul din lemn și l-am pus la loc în cizmă. Dan a oftat, apoi a arătat din ochi sacoșa cu velatură de corabie :

— Unchiul Petre te roagă să vii acasă, dar dacă nu vrei, ți-a trimis toată grămada asta de țoale, să ai ce îmbrăca în vacanță.

Mi-am amintit de scrisoarea-declarație trimisă părinților mei și de invitația lui Mihai de a-mi petrece vacanța la Galați, într-un loc care se numea misterios „Mazepa". Unchiul Petre era taică-meu pentru Dan, dar eu n-aveam de gînd să prind pește la „Mazepa", în timp ce Lena ar fi colindat munții împreună cu colegele ei balerine.

— Cît ? am întrebat, și Dan a ridicat din umeri :

— După ultimele evenimente, 95, sau chiar sută la sută.

— Ia zepelinul ăsta înapoi — am arătat cu bărbia, acuzator, spre sacoșa care părea teribil de grea, mă feream

s-o încerc ca nu cumva să mă înduioşez, şi m-am făcut că nu observ strîmbătura acră a lui Dan — dar nu o duci la ai mei. O bagi la tine în cameră, şi peste o săptămînă apar şi eu. Să-i spui patroanei că i-am făcut rost de un cartuş de KENT.

Patroana era bunică-mea, şi pentru un cartuş de KENT ar fi rezistat la orice tortură, fără să divulge nimic din planurile nepotului iubit.

Am adăugat :

— Dacă ai fi atît de drăguţ să-mi împrumuţi echipamentul tău de munte — bocanci, schiuri, o funie...

— Coardă nu-ţi mai dau, a rînjit răutăcios Dan. S-a ridicat de pe bancă şi, deodată, toate lucrurile din jur au devenit cu cîţiva centimetri mai scunde ; chiar cerul senin atîrna mai aproape.

— Ascultă, m-a somat Dan — sticlele ochelarilor reflectau insuliţele verzi de iarbă, bariera vărgată şi cerul albastru, îmi era imposibil să-i văd ochii şi asta mă deranja — ce-ai avut cu taică-tu ?

— Cu unchiul Petre ? am zis. Un meci principial de catch, dar totul s-a consumat în familie, nu e cazul să te agiţi.

— Dar fata...

— O cheamă Lena, am spus. Încearcă să-i reţii numele şi să-l foloseşti.

— Bine, Lena...

Voiam să-i prind privirea, dar era imposibil să ghicesc vreo nuanţă sub lentilele alea de far.

— Pentru mine, Lena face parte din familie.

Dan a înghiţit în sec :

— Atunci, e mai serios decît mi s-a părut.

— Asta mi-ar fi plăcut s-o aud din gura tatii, am mîrîit. Dar unde am ajunge, dacă ni s-ar îndeplini toate dorinţele ?... Mi-am muşcat buzele, chiar, unde am ajunge? Nu strică din cînd în cînd cîte-un buştean de-a curmezişul pistei, să încercăm să-l dăm deoparte sau să sărim peste el, iar dacă nu reuşim...

— S-ar putea să-l pun în fața faptului împlinit, am gîndit cu glas tare, și deodată am simțit că mă fac roșu la față, și tricoul de sub salopetă s-a lipit într-o clipă de mine, leoarcă de năduşeală ; pînă acum, soluția asta îmi scăpase din vedere.

— Cam devreme, a făcut Dan, sceptic. A dat din mînă, era clar că nu-l convinsesem. M-am uitat la el de jos în sus, era ceva în glasul meu care l-a făcut să se așeze și să mă privească plin de interes.

— Ascultă, purtător de cuvînt al familiei mele : spune grozavilor care te-au trimis aici, că pentru Lena sînt gata să fac orice ; dar înțelege bine, ORICE. Și sînteți mici și meschini, și nu-i ajungeți nici la degetul mic, și aș da o duzină din voi, legați ca spicele, pentru un singur gest de-al ei. Sînteți atît de închistați, încît nici nu încercați s-o cunoașteți, asta pentru că vă temeți că v-ar face mai buni numai venind în mijlocul vostru ; vă e frică de orice schimbare, și vă apărați cu autoritatea voastră de adulți îmbîcsiți. M-am oprit o clipă, subofițerul de serviciu ieșise pe peronul de ciment și ciulea urechile, încercînd să priceapă. Am tras aer în piept și am continuat pe un ton mai scăzut ; scăpărau, ațîțați și curioși, ochelarii unchiului meu : Plîngeți la filme, întreab-o pe soră-ta cîte batiste a stors după Love-Story, și dați cu satîrul în viață. Boșorogi amăriți, am spus, nu puteți pricepe că nu mai sînt același ! Gata, s-a terminat, Doruleț cu picioruşe groase și cu poponeț pe care-l ștergeați în adorație ; s-a terminat ! Stau pe picioarele mele, uite ! am izbit cu tălpile cizmelor de zbor în pămînt și stropi groși de noroi au sărit în toate părțile. Nu puteți pricepe că am și eu creierul meu, cu care judec — fără să mai am nevoie de sprijinul vostru, adică de ceea ce înțelegeți voi că ar fi sprijin. Vă e greu, știu, dar asta este ; și cînd o să am și eu, la rîndu-mi, plozi, o să fac astfel încît să vină ei singuri să-mi ceară sprijin și să-mi prezinte fetele lor, și dacă n-o să reușesc... m-am oprit. Chiar, dacă nu reușeam ? Cu atît mai rău, am spus. Dacă n-o să reușesc, va însemna că n-am știut să-mi cresc copiii și să mi-i apropii. O chestie crudă,

unchiule, o lecție pe care n-ai cum s-o cercetezi și s-o mai repeți o dată, și de aceea trebuie să fii foarte atent de la bun început. Cîți părinți își iau în serios plozii, de la bun început? adică să-i considere oameni, persoane, de-sine-stătătoare, dar pentru asta trebuie să te sfîșii puțin în bucăți și nu-i prea plăcut, și nici prea comod. Babaci ignoranți, am strigat, Dan se întorsese cu totul spre mine, îmi pusese o labă pe genunchi și strîngea, și simțeam strînsoarea aia prin materialul gros al costumului de zbor, — babaci ignoranți, cîți dintre voi sînteți copleșiți de răspunderea pe care o datorați copiilor voștri? Dar înțelegi, să fie în fiecare gest, în fiecare cuvînt, să fie etalonul purtării voastre de-o viață, și numai așa vă puteți păstra copiii pînă la sfîrșit.

— Altfel? a întrebat Dan, sec.

— Altfel? am lovit ușor, cu botul cizmei, sacoșa umflată. Altfel ajungi să le trimiți haine prin intermediul rudelor, pentru că nu-i mai prinzi pe-acasă. Casa copilăriei, știi, cu camera copiilor și restul.

Mi se părea că n-am fost destul de convingător, și am continuat: tipul ăla, Alain Delon, nu-mi dădeam seama ce e în capul lui, uneori aveam impresia că e tîmpit, alteori că e geniu. E geniu, ascultă-mă pe mine, a spus într-un interviu că nimic nu-i mai frumos decît un tată tînăr, cu un fiu mare. Și tu, cu o mamă-bunică, știi asta mai bine decît mine.

Dan a oftat, și-a luat mîna de pe genunchiul meu, părea dintr-odată ostenit:

— Liniștete-te...

Am sărit în picioare și mi-am apropiat fața de a lui, mult, îi vedeam acum ochii, mirați dureros sub sticlele ochelarilor, dar nu mai era loc de milă:

— Asta-i, că n-am de gînd să mă liniștesc... niciodată. Și cînd o să mă liniștesc, totuși, o să fiu bun de băgat în sicriu și de dus la groapă.

*

Lena purta o strălucitoare salopetă de schi, una dintre salopetele alea matlasate fin în romburi mititele, cu

multe fermoare late și strălucitoare, și am clătinat sceptic din cap cînd am observat benzile alb-roșii străbătînd ca un fulger materialul albastru închis. Țîșneau de sub părul fetei, mulîndu-se de-a lungul mînecilor și terminîndu-se chiar deasupra fermoarelor care cuprindeau strîns încheietura. Mai văzusem echipamente din astea strălucitoare împrăștiindu-se penibil pe zăpada pîrtiei, adunîndu-se cu greu, ridicîndu-se șovăielnic și risipindu-se la loc de îndată ce vîrful schiului luneca doi centimetri ; asta în ciuda bocancilor cu clape și a schiurilor ultramoderne, din fibră de sticlă și metal elastic. Am ridicat din umeri, parcă înadins Lena avea ghete americane înalte pînă aproape sub genunchi, din acelea turnate, lucioase și împodobite cu inscripții, o pereche de schiuri cum nu văzusem nici în filme, legături japoneze nichelate, tranzistorizate și micrometrice, iar părul îi era strîns pe tîmple de elasticul lat, negru, străbătut și el de o dungă roșie, al ochelarilor cu fantă. Am șuierat ușor printre dinți și m-am retras după colțul de piatră galbenă al chioșcului de informații ; elevele clasei a XI-a B făcuseră cerc strîns în jurul profesoarei, nu îndrăzneam să apar tocmai acum. Mi-am trecut în revistă rucsacul, schiurile rezemate de perete, cu bocanii prinși în legături, aveam în picioare espadrile ușoare, simțeam răceala peronului prin tălpile subțiri de cauciuc. Am lungit iar gîtul spre grupul gălăgios de balerine, am surprins privirea Lenei și am zîmbit liniștitor ; fata s-a strîmbat arătînd din ochi profesoara, am simțit că-mi tremură genunchii și sînt galben ca înaintea saltului cu parașuta. Era o femeie între două vîrste, rece și inflexibilă ca o lamă de oțel dur, cu trup de adolescentă întîrziată — cît se putea ghici sub pantalonii și puloverul gros — și avea o față aidoma celor de indieni bătrîni : îngustă, osoasă și brăzdată din toate părțile de riduri mai mult sau mai puțin pronunțate, cutuliță lîngă cutuliță, iar toate ridurile astea convergeau spre ochii cenușii și scormonitori. Nu-mi făceam deloc iluzii, dar era tîrziu ca să mai dau înapoi. Pe urmă am văzut un tip scund, mai mult umeri și brațe, apropiindu-se de grup,

și balerinele s-au dat la o parte ; parcă mergea în mîini, ca maimuțele, îi dispăruseră picioarele scurte sub hanoracul negru, cu glugă și buzunar pe piept, iar pe hanorac, lîngă buzunarul imens, lucea stins și albastru insigna de ghid BTT. Ghidul a întins o labă nemăsurat de lungă și păroasă, se vedeau smocurile negre, învîrtejite, chiar de la distanța asta, a apucat mîna profesoarei și s-a aplecat pentru a depune un sărut respectuos ; atunci am sărit de după colțul „Informațiilor", mi-am compus un aer important și m-am oprit din doi pași, cu schiuri și rucsac, în mijlocul grupului. Am înregistrat cîteva priviri mirate, ochii Lenei cumva veseli și îngrijorați în același timp, mi-am lăsat schiurile jos, ghidul tocmai își dezdoia spinarea, adică își înălța capul, era atît de scund că nu se aplecase aproape de loc sărutînd mîna profesoarei, și m-a trecut un fior cînd i-am văzut buzele groase, roșii. Am apucat, la rîndul meu, mîna profesoarei, și mi-am depus ofranda ferindu-mă să ating cu buzele cerculețul întunecat și lucind umed pe pielea care începea să fie pergamentoasă :

— Sînt încîntat, am spus grăbit și neadresîndu-mă nimănui, dădusem capul pe spate și priveam acoperișul de sticlă al gării, sînt încîntat că voi colinda alături de dumneavoastră munții noștri în veșmînt de iarnă. Balerinele chicoteau în spate, una a rîs de-a binelea. M-am uitat în ochii ghidului, apoi am întors capul, prudent, spre profesoară : „pîrtiile de schi sînt admirabile, m-am informat, vremea e minunată, vom petrece o vacanță de neuitat. Îmi pare bine că sîntem împreună."

Toate astea le-am debitat încercînd totuși să mă uit în ochii profesoarei, profesoara dădea din cap, la sfîrșit am întins mîna spre ghid, și ghidul mi-a apucat palma cu laba lui păroasă, scuturînd-o puternic. Am oftat stins, se părea că reușisem. M-am aplecat să-mi iau rucsacul și așa, aplecat, am întors fața spre Lena, privind-o de jos în sus ; își sugea liniștită o șuviță de păr blond, în ochi îi jucau, nebune, scîntei galbene, și nu pricepeam nimic din jocul lor. Am văzut pe buzele cojite urma dinților strînși. Mi-am

luat rucsacul, schiurile, am pornit spre tren; mergeam chiar în spatele profesoarei, cînd o rafală de vînt rece măturînd peronul a fluturat părul lung, care începuse să încărunţească, m-am cutremurat: avea un gît înalt, zvelt, alb, cu pielea fină bine întinsă, şi ceafa subţire şi scobită, de adolescent.

*

Am avut grijă să nu nimeresc cu ghidul în compartiment, şi după ce m-am dezbrăcat m-am aşezat lîngă Lena, umflîndu-mi pieptul sub cămaşa groasă, cadrilată, pe care era prinsă insigna albastră de ghid BTT; insigna lui Dan. Simţeam fata lipită de mine, ne legăna ameţitor mersul trenului în aceleaşi valuri, şi numai ochii cenuşii ai profesoarei aşezată în faţa noastră mă împiedicau s-o strîng în braţe. Am oftat adînc, schiurile erau aşezate pe jos şi-mi prinsesem glezna sub cantul tăios al unei perechi de „Attache"; m-am aplecat să-mi eliberez piciorul, am simţit mîna Lenei lăsîndu-mi-se pe spate şi mîngîindu-mă aşa, ca din întîmplare. Eram dispus să rămîn aplecat pînă la Sinaia, dar fata şi-a lunecat palma molatic spre genunchi, apoi s-a aplecat lîngă mine, părul blond mîngîia curele, şi canturi, şi legături nichelate. Mi-a făcut cu ochiul, degetele noastre s-au atins şi s-au despărţit pe cerolitul tălpilor de schi. M-am îndreptat rezemîndu-mă cu spatele de canapea, stînci negre acoperite cu zăpadă zburau vijelios prin faţa geamului larg, îndreptîndu-se spre Bucureşti. Am văzut o gară mică, clădirea de piatră brună, am citit în goană literele albe pe firma albastră: „BREAZA", m-am simţit dator să anunţ: „Am trecut prin Breaza!" Pe urmă ochii mi s-au agăţat iar de chipul acela cioplit în riduri mărunte de gresie aspră, gîtul alb şi neted pornind de sub bărbia uscată, cenuşie, şi pierzîndu-se ameţitor în răscroiala largă a unei cămăşi de cow-boy cu buzunare mari pe piept. Mi-a trecut prin minte titlul unei povestiri, „Capul profesorului Dowell", dar pe gîtul lung şi zvelt nu se vedea urmă de tăietură sîngerie, şi, în ge-

neral, oricît ar fi de ciudat, pe măsură ce priveam mai mult, mi se părea tot mai la locul lui capul bătrîn pe trupul tînăr și subțire, cu picioare lungi. Am oftat, fiecare cu tainele lui, nu știam cît o să mai fiu luat drept ghid de către cei din grup, și drept membru marcant al grupului de către ghid. Trebuia să manevrez mai abil ca un agent dublu. M-am ridicat, am făcut echilibristică pe schiurile de pe jos și am ieșit pe coridor ; din ușă m-am întors și am rugat-o pe Lena, întinzînd mîna spre puloverul agățat în cuier, deasupra locului pe care stătusem :

— Dacă sînteți amabilă...

Lena a luat puloverul și a parcurs podeaua mișcătoare de schiuri, ținîndu-se de mîna mea întinsă galant ; mi-am tras tricoul gros peste cap și abia apoi am închis ușa de la compartiment. Ne-am instalat la geam, coridorul era pustiu și rece, am început să vorbesc gesticulînd larg spre culmile acoperite cu zăpadă :

— Munții Bucegi, în mijlocul cărora veți petrece o neuitată vacanță...

— Sper că va fi neuitată, a strecurat Lena printre buze, și banda galbenă care-i licărea uniform în ochii de culoare închisă a făcut un salt brusc, trasînd o linie frîntă în unghiuri ascuțite, ca o misterioasă encefalogramă. I-am acoperit mîna care se ținea de bară cu mîna mea, stăteam cu umerii lipiți, cei din compartiment nu puteau vedea că ne ținem de mînă. Priveam cu coada ochiului profilul fetei, trăsăturile mici dar precis conturate, fruntea acoperită cu valul de metal topit al părului, ochii îngustați, nasul drept, ușor întors la vîrf, cu nările palpitînd, adulmecînd parcă nemaipomenite întîmplări, gura cu buzele îndărătnic strînse — și parcă se ascundea un zîmbet maliții în cutele din colțul gurii ? — bărbia încăpățînată, aruncată înainte, și mă simțeam ca un vapor cu ancora solidă. Mi-am lipit fruntea de geam apăsînd pe sticla rece și udă, Dumnezeule, ce făcusem ca să merit fata de lîngă mine ?

— Cum se cheamă muntele ăla ?

...Vîrful alb, străpungînd cerul albastru, dar nu era nici pe departe albastrul cerului văzut din avion ; mi-am mușcat buzele cînd am răspuns :

— Lena.

— Și celălalt ?

Am ridicat din umeri :

— Lena. În general, toți munții ăștia se numesc Lena. Și sînt acoperiți cu păduri întinse, veșnic verzi, de arbori Lena, cu lemn auriu și prețios. Pe urmă vom vizita cabanele Lena, vom consuma băuturi răcoritoare Lena, și promit că ne vom simți foarte Lena.

Ochii fetei ardeau în flăcări galbene ; împinsese și mai mult bărbia înainte, cînd a răspuns :

— Cam monoton. Ca ghid, puteai aranja un program mai variat.

— Ca ghid, am subliniat, și nici nu bănuiam ce program variat ni se pregătește. Lena și-a culcat capul pe brațul rezemat de bară, m-a privit lung de jos în sus, fără să răspundă. Își desfăcuse fermoarul salopetei și ieșise din materialul matlasat pînă la brîu, înnodîndu-și mînecile în jurul mijlocului ; dedesubt purta veșnicul ei tricou de bumbac, inscripția „make love, not war" se spălăcise de tot, iar în mijlocul cercului de un roșu șters, agățat de lanțul subțire de aur, se legăna ușor medalionul negru primit de la mine. Cineva lăsase deschisă ușa vagonului, perdelele fluturau în curent, fata a ridicat brațul, dîndu-și pe spate părul care se răvășise, acoperindu-i fața. A fost o mișcare repezită, fibre tari s-au conturat și s-au întins sub pielea arămie a brațului subțire, și cum stătea așa, cu capul puțin răsucit, privindu-mă, îmi spuneam că, într-adevăr, nimic nu i s-ar potrivi ca bijuteria aceea plată legănîndu-se pe piept — oțel negru de mitralieră, în montura fină de aur.

*

Am ieșit din gară și am escaladat scările înguste, lunecoase, care urcă spre oraș. În frunte mergea ghidul BTT, cu umerii încovoiați și cu coatele mult îndoite, ca să nu-și murdărească mănușile de blană cu noroiul de pe trepte ; apoi profesoara, cu o scurtă de fîș aruncată peste

cămașa de cow-boy, și, după ea, grupul de balerine. Rămăsesem ultimul, vedeam în fața mea numai șolduri înguste și dosuri rotunde, mulate de pantaloni strîmți. Nu era frig, mirosea potolit a zăpadă tîrzie, a primăvara ce avea să vină și doar sus, pe creste, bănuiam o undă tăioasă de iarnă încă în putere. Lena urca undeva în mijlocul grupului, dar o simțeam în preajmă, așa cum pășeam privind treptele acoperite cu gheața cenușie, eram liniștit și-mi era bine știind-o acolo, la cîțiva metri. Am traversat șoseaua, parcul Cazinoului, cînd am ajuns pe platoul din fața micului Cimitir al Eroilor am văzut că profesoara discuta agitată, gesticulînd, cu ghidul BTT. Mă dureau umerii de muchile schiurilor. Mi-am făcut loc printre balerine, am surprins în treacăt privirea mirată a Lenei și m-am apropiat de cei doi, deși n-aveam nici un chef. Am lăsat schiurile jos și m-am rezemat în ele, ascultînd. Ghidul apela la instrucțiuni, „să vizităm orașul", stătea cu spatele sprijinit de parapet, chiar sub unul dintre tunurile acela vechi, avea o înfățișare foarte bătăioasă. Atunci am oftat, mi-am strecurat mîna sub pulover, am desfăcut și scos insigna de ghid BTT și mi-am prins-o cu grijă deasupra, cît mai la vedere ; m-am lipit cu pieptul de schiuri, astfel ca profesoara să vadă plăcuța de plastic și metal, iar ghidul oficial, speram — nu. Am oftat din nou și am ridicat mîna, ca la școală.

— Haidem pe pîrtie, am spus.

Simțeam privirea profesoarei pe emailul insignei și mi-am presat mai tare pieptul de schiuri :

— Mai bine să mergem la Cotă...

...și de acolo la Vîrful cu Dor, apoi mai departe, pe platou, aventură. Pînă la urmă ne-am despărțit în două, adică ceea ce n-ar fi trebuit să facem, dar am făcut-o. Ghidul, aducînd mai mult ca oricînd cu Omul Zăpezilor, așa înconjurat de balerine cum era, a pornit-o pe drumul ales de el, iar eu cu profesora și cu cinci fete am rămas pe loc, sub protecția tunurilor vechi, așteptînd autobuzul. Lena stătea la doi-trei pași de mine, strîngea curelele care țineau schiurile lipite talpă-n talpă, părea complet absor-

bită de treaba asta. Am fluierat ușor cînd Yetti cu ceata lui de admiratoare au dispărut după colțul aleii. Lena a întors capul, i-am surprins privirea, rîdea ceva în adîncul ochilor întunecați, scîntei aurii fugărindu-se și lovindu-se moale una de alta, și încă, mi se părea, un tainic început de îngrijorare. Pe urmă a apărut, învăluit într-un nor de fum, autobuzul roșu și galben care urca la Cota 1400, și ne-am înghesuit înăuntru. Am stat lîngă Lena tot drumul, mașina greoaie se cățăra pe serpentine derapînd cu roțile groase înfășurate în lanțuri, cred că am făcut o oră pînă sus, puțin, aș fi vrut ca drumul să mai dureze o sută de ani. Umărul meu era lipit de umărul matlasat al fetei, uneori o șuviță umedă de păr îmi atingea obrazul, simțeam că mă înroșesc, nu știu ce slăbiciune fierbinte îmi trecea prin pumnii înmănușați, încleștați de bara scaunelor din față. Autobuzul sforăia ca un urs de timpuriu trezit, în pădure crengi încărcate de zăpadă se loveau și se scuturau pe geamurile mașinii, lăsînd dîre pufoase peste dîrele de gheață lipite pe sticla incasabilă — probabil, de dimineață, spălaseră caroseria afumată cu furtunul. Sus era mult soare, o groază de mașini umpleau parcajul, volantul schi-liftului se învîrtea imens, lucindu-și cablul de oțel răsucit în soarele puternic. Ne-am lăsat rucsacurile grămadă, și ne-am pus schiurile. Două fete s-au dus la braseria hotelului și s-au întors cu cîteva sticle de Pepsi, am băut, nu era Pepsi, era altceva, semăna numai la culoare, am golit jumătate din sticlă și m-am agățat de mînerul teleschiului. Știam că Lena e în spate, am încercat să plec cît mai elegant, nu mai văzusem o pîrtie de doi ani, m-am poticnit gata să cad. Cineva a rîs, idiot, avea un rîs ca un croncănit de cioară rebegită, cînd schiurile au început în sfîrșit să lunece ușor prin șanțurile scobite în zăpada înghețată de sub stîlpi, mi-am îndreptat spatele, plin de demnitate. Am întors capul privind prudent peste umăr, Lena plutea pe tălpile ei japoneze, vîrîtă pînă la genunchi în bocancii înalți ; mi-a făcut un semn discret cu bățul nichelat. N-am așteptat-o în capul pistei, am frecat tălpicile de cerolit pe zăpada bătătorită

și mi-am dat drumul la vale. Primii metri au fost greoi și stîngaci, mă lăsam prea mult pe spate, schiurile plecau de sub mine, căutam sprijin în bețe, alunecam de-a latul pe zăpada bătătorită și înghețată, gleznele nu mă ascultau, înțepenite. Dar asta a fost numai cîțiva metri, două-trei cristiane chinuite, simțeam ochii Lenei în spate, îi simțeam rîzînd, am prins viteză, am înfipt vîrful bățului într-un petec de gheață cenușie, chiar lîngă cant, am ocolit strîns petecul acela de gheață, lentilă imensă prin care vedeam iarba arămie, uscată, strivită, fărîmicioasă, dintr-odată m-am simțit grozav de sigur pe mine și pe picioarele mele.

Pîrtia era aglomerată, și trebuia să fiu atent ; coboram în cristiane strînse, ocolind pietrele apărute sub zăpadă și costume multicolore de schi ; pe urmă am găsit un culoar liber, ochii Lenei înfipți în spatele meu, nu m-am întors nici acum, am calculat rapid : acolo, și dincolo — o întoarcere rapidă, mă duceam prea aproape de marginea rîpei, cu puțin noroc puteam trece. Începuse să-mi cînte aerul în urechi, altfel decît în avion, mă lăsam de pe un picior pe altul cu genunchii îndoiți, accelerînd, am depășit fulgerător un tricou roșu și încă unul, albastru, am înregistrat privirea mirată a tricoului albastru, am ridicat un evantai de zăpadă evitînd în ultimul moment doi sportsmeni angajați într-o discuție aprinsă, se apropia marginea rîpei, am punctat în zăpadă, tare, mă durea brațul din umăr, am sărit răsucind cozile schiurilor și am glisat lung, ridicînd un nor de zăpadă spulberată. Greutatea pe piciorul din vale, vedeam vîrfurile brazilor de sub mine, simțeam așchiile albe, mirosind a rășina crengilor frînte, înfigîndu-mi-se în stomac ; am forțat din glezne, am auzit canturile scrîșnind pe crusta înghețată...

...izbitura scurtă sub genunchi, secerîndu-mă și aruncîndu-mă pe o coastă. Cînd m-am oprit, vîrfurile schiurilor atîrnau în gol ; apoi am văzut-o pe Lena aplecîndu-se deasupra mea, își ridicase ochelarii cu voleți și în ochii ei era multă spaimă și încă ceva, agitîndu-se ca un fir de

veselie nebună. Mi-a întins mîna înmănușată, m-am răsucit cu latul schiurilor în josul pantei, m-am ridicat sprijinit de mîna ei.

— Nu știu ce cretin mi-a pus piedică...

— Eu, a spus Lena. Te duceai drept acolo — a descris cu bățul de aluminiu un arc de cerc peste brazii de sub noi. M-am uitat la ea, apoi în susul pantei, venise cel puțin cu 80 de km pe oră ca să mă ajungă. Și să pună piedică, fără să-mi rupă picioarele, și să oprească lîngă mine. Și să ocolească toate puloverele răsărind neașteptat drept în față.

— Tu, am mormăit. Nu cred.

Lena a făcut o întoarcere nemaipomenită pe vîrful unuia din schiuri, cu celălalt ridicat mult în aer ; și-a coborît ochelarii de pe frunte, apoi a pornit la vale, fără să se uite înapoi. Aluneca lent și cumva solemn, cu picioarele lipite, aplecîndu-se numai din glezne, cînd ocolea vreun obstacol ; parcă auzeam scîrțîitul ghetelor turnate, în aerul care începea să fie rece și să miroasă a zăpadă proaspătă. Părul îi juca pe spate, dar nu răsfirat ci masiv, ca un caier de bronz greu pe umerii albaștrii. Nici vorbă de echipament strălucitor împrăștiat penibil pe zăpadă, de ridicări șovăielnice, de mîna mea întinsă protector. Am pornit după ea alunecînd cu pași mari, de vals. Am ajuns-o ușor, am întrecut-o, „pîrtie, pîrtie !", se deschidea înainte o fîșie de zăpadă liberă, mă legănam pe genunchii îndoiți... Atunci m-a depășit, a fost un vîrtej de aer alb fluturîndu-și părul blond și lucindu-și scurt fulgerele roșii ale salopetei. A încremenit o clipă răsucindu-se pe canturi, îi vedeam obrajii încinși, îi vedeam pieptul ridicîndu-se și coborînd, o șuviță de abur juca în dreptul buzelor cojite, așa cum mă apropiam uluit de ea. Am oprit alături, penibil, se încrucișaseră schiurile mele lungi de slalom, fata nici măcar nu zîmbea sub ochelarii ăia nemaipomeniți. A pornit iar și am rămas uitîndu-mă lung după ea, nu numai eu, vedeam capete întorcîndu-se lent, ca filmate cu încetinitorul, unii se opriseră de-a binelea privind unduirile scurte, elegante, șerpuirea schiurilor prin

zăpadă, aplecarea corpului, zvîcnitura unei cristiane grăbite. Lena schia ca o zeiță, dacă zeițele și-au pus vreodată schiuri japoneze în picioare, ținîndu-și drept capul, cu părul greu fluturînd în curentul de aer, punctînd parcă în treacăt zăpada înghețată cu bețele neobișnuit de subțiri. N-am îndrăznit să pornesc după ea decît cînd s-a întors, făcînd un semn nerăbdător : „hai, vino". Am făcut cîteva coborîri împreună, țin minte că, stînd la coadă la teleschi, Lena mi-a ciocănit insigna de pe pulover cu vîrful îmbrăcat în piele al bastonului, spunînd : „așa ceva obligă", banda aceea de metal scump se frîngea în unghiuri misterioase în ochii ei, înconjurîndu-mi fruntea și tîmplele cu un cerc galben și fierbinte.

*

Pe urmă am făcut a doua prostie : am încercat și am reușit s-o conving pe profesoară să plecăm spre Vîrful cu Dor. Drumul de vară era închis, telecabină nu exista atunci, am luat-o de-a dreptul pe coasta golașă a muntelui, avînd nu departe, în dreapta, linia telefericului. Soarele se acoperise cu un văl subțire de nori, treceau prin aer unde prelungi de frig uscat, și mi-am bombat pieptul sub insigna lui Dan. Urcam în frunte, schiurile pe umăr, rucsacul în spate, mă dureau surd gleznele dezvățate cu muntele, cu rigidele legături „TUREX-SUPER", cu bocancii țepeni. Tocmai mă gîndeam să-mi pun la loc espadrilele ușoare, cînd Lena, care urca după mine, a strigat să mă opresc. Am lăsat schiurile jos și m-am răsucit. Grupul nostru se împrăștiase pe o sută de metri de versant abrupt, piatră acoperită cu mușchi și iarbă înghețată ; urcam prea repede. Am lăsat-o pe Lena în frunte, avea bocancii grei, cu clape, prinși de schiuri, i-am privit în treacăt picioarele încălțate în niște ghetuțe grozave, cu talpa puternic zimțată ; mă mira această abundență de echipament, și priceperea fetei în a-l folosi. Eu am rămas pe loc, profesoara și fetele au trecut pe lîngă mine, săreau peste pietre cu gesturi arcuite, parcă rămîneau suspen-

date în aer, apoi aterizau lin, mi-era clar că mișcările bine dozate sînt firești pentru dansatoare, dar ce vedeam eu aici, pe coasta golașă a muntelui urcînd spre Vîrful cu Dor, era balet, balet adevărat.

Apoi am pornit din nou, se făcuse frig de-a binelea chiar așa, urcînd, soarele dispăruse în cîteva minute sub o perdea cenușie ; am auzit-o pe Lena strigîndu-mi ceva, grupul nostru mergea acum compact, dar trebuia să strige pentru că începuse să bată vîntul. Arăta ceva cu degetul dincolo de o spinare scundă de piatră, eu nu vedeam, eram mai jos, îmi închidea orizontul spinarea aceea de piatră, era ceva în glasul Lenei care m-a făcut să arunc sacul din spate și schiurile, și să fiu într-o clipă lîngă ea.

— Uite !

Mi-am întins gîtul, mă dureau umerii din cauza schiurilor, m-am uitat și n-am văzut nimic. Adică Valea Prahovei, albă și sură sub cerul acum jos și mohorît, nu mai era. Spre noi venea un zid opac, cenușiu, străbătut de vîrtejuri. Un zid masiv, puțin aplecat și concav, ca o creastă de talaz privită de jos, chiar de la bază, atunci cînd călărești o scîndură de surfing și aștepți ca valul să te arunce la rădăcina palmierilor crescuți pe plaja cu nisip coraligen. Un zid imens, obtuz, multă gheață, multă furie, fire de blană de urs polar, înainta tăcut alunecînd oblic pe coasta muntelui, și în fața lui însuși muntele se dădea supus la o parte. Venea cu viteza unui tren accelerat, nu mai văzusem așa ceva niciodată, dar știam de la Dan. Mai erau doar stîlpii portocalii de la linia telefericului, proiectați pe zidul acela mișcător, cablurile negre și subțiri coborînd pînă aproape de coasta muntelui și urcînd iar în apropierea scripeților fixați pe stîlpii cu traverse scurte, în cruce. În vale, cablurile se pierdeau într-o răbufnire de zăpadă răscolită ; sus, duceau spre o îngrămădire de stînci proiectate haotic pe norii joși și tulburi, și știam că numai între stîncile alea ne puteam adăposti — dacă ne puteam adăposti undeva. M-am întors, am coborît de pe ridicătura de piatră, după șapte luni de școală militară știam cum procedează un aviator într-o asemenea împrejurare.

Am privit sceptic în lungul ieșindului de piatră. Ne-ar fi adăpostit dacă ne așezam cu spatele lipit de el, dar cît se poate sta cu spatele lipit de o creastă scundă, pe coasta golașă a muntelui ?

— Ce facem ? a întrebat Lena și mi-am dat seama că știa de viscol încă de cînd mă strigase. Stătea în fața mea dreaptă, liniștită, numai degetele ținînd curelele rucsacului erau albe de strînsoare. Atunci mi-am spus, a nu știu cîta oară, că am un noroc grozav ; mi-am scos mănușa, mă usturau degetele de frigul aspru, am întins mîna și am tras pînă sus fermoarul nichelat al salopetei matlasate ;

— Sînteți o, o mont... o montaniardă desăvîrșită, domnișoară. Cine v-a înv... în clipa aceea am ghicit răspunsul și mi-a părut rău de întrebare, dar vorba pornită e ca săgeata scăpată din arc, vechi proverb chinez — nimic n-o mai poate întoarce, și mai erau ochii scormonitori ai profesoarei și fețele acelea de balerine privind încrezătoare și liniștite, fără să aibă habar de ce avea să fie peste cîteva minute. Așa că am tras aer în piept și am continuat:

— Cine v-a învățat muntele, domnișoară ?

Lena nu s-a uitat la mine cînd a răspuns, se frîngeau undeva, dureros, niște amintiri :

— Tatăl meu.

— Bine. Trebuie să ajungem acolo — am spus. Am arătat spre stîncile de deasupra, abia se zăreau prin ninsoare, erau mai departe decît crezusem și am repetat : trebuie.

Lena și-a mușcat buzele și a încuviințat, tăcută.

— De ce ?... a început profesoara.

— Viscol, am explicat. I-am privit schiurile, niște „Zakopane" negre cu dungi roșii și cu cerolitul tălpilor galben, mă dureau ochii de culorile vii, stridente în cenușiul tulbure din jur. Două fete fără schiuri, astea ar fi coborît cu mine și cu Lena, dar în vale fierbea și spumega un cazan plin cu zăpadă clocotită. Am privit în ochii profesoarei, mari, dilatați, negrul pupilelor acoperea retina cenușie, și am zîmbit cît de liniștitor am putut :

— Am mai trecut prin asta...

...dar acasă, în fotoliu, cu o carte pe genunchi. M-am înălțat și am privit iar spre stîlpii telefericului : se distingeau două-trei fantome portocalii, cu brațele patetic întinse în lături :

— Eu merg primul. Nu pierdeți din vedere pe cel din față. M-am uitat la Lena, nu știam să citesc flacăra mocnind potolită în ochii întunecați ; mă strîngea pe dinăuntru, dureros, o gheară fierbinte și lucidă : răspundere. Dar nu cuvîntul, ci aici, pe muntele pustiu, în viscolul care se apropia. Mă simțeam, eram răspunzător față de insigna albastră de pe puloverul meu, față de Dan, față de restul pînă la trei miliarde jumătate — pentru cele cinci balerine, cu profesoara șase, și o clipă am fost mulțumit că toată lumea e cu bocanci ; deveniseră, dintr-o dată, foarte importanți bocancii ăștia. I-am spus Lenei să rămînă în urmă, să nu se piardă cineva, și abia apoi, punîndu-mi schiurile pe umăr, am întrebat :

— Ce facem cu astea ?

— Le luăm, a răspuns Lena. Cine știe...

Am făcut un pas, m-am oprit, simțea nevoia unor cuvinte solemne cabotinul din mine, prea nu-și dădeau seama fetele alea de ce se întîmpla ; am întors capul și am vorbit peste umăr :

— Putem rămîne pe loc înghesuiți unul în altul, și avem toate șansele să ne găsească așa peste cinci zile, înghesuiți unul în altul.

Nu era discursul cel mai potrivit, recunosc. Am escaladat bariera scundă de piatră și din clipa aceea m-a luat în primire vîntul : înghețat, uscat, netezindu-mi pe față trăsăturile știute și adîncind altele noi. M-am aplecat, se strecurau, se încolăceau printre genunchii noștri, șuierînd și zvîrcolindu-se, șerpi subțiri de zăpadă aspră, foșnitoare. Pe urmă am pătruns în zidul compact de aer alb și brutal, frigea lemnul lăcuit al schiurilor lipite o clipă de obraz, nimerisem într-un cuptor încins, iar cînd am privit înapoi abia am reușit să văd fața roșie ca un felinar de tren a balerinei din spatele meu. Patru metri, cel mult, era vizibilitatea în vîrtejul ăsta ; pînă la teleferic socotisem

cam o sută de paşi, am ridicat fruntea, nu aveam voie să greşesc, mergeam cu gîtul dezgolit, îmi tăiau beregata întinsă zeci de brice ascuţite, în fiecare secundă ; ochii lăcrimau, îngheţase mîna făcînd corp comun cu schiurile dintr-odată grele şi diforme, simţeam în ele propagîndu-se surd loviturile ritmice ale unui baston din fibră de sticlă, parcă bătea în spate, liniştitor, o inimă imensă. La fiecare pas mă uitam întîi jos, să văd unde pun piciorul, curgea pe coasta povîrnită o pînză rapidă de apă densă, cenuşie, sfîşiată de bolovani şi tufe scunde, arcuite în vînt ; apoi priveam în sus, căutînd, am mers mult aşa, se clătinau toţi anii mei în mersul acela greoi, şi am văzut cablurile negre atîrnînd prin viscol atunci cînd reuşisem să mă conving că trecusem de mult pe sub ele. Atîrnau în gol suspendate de nimic, două cabluri negre apărînd din nori, din vînt, din zăpadă spulberată, arcuindu-se în jos şi dispărînd iar. Două burţi din fire împletite de oţel, grele, nici nu mişcau în văzduhul colcăitor, şi am pornit după ele mergînd cu capul dat pe spate, alunecînd, poticnindu-mă şi ridicîndu-mă la fiecare pas. Vîntul mă lovea acum din dreapta, nu-mi dădeam seama dacă e mai bine aşa. M-am oprit, aşteptînd, una, două... cinci mogîldeţe albe, cocoşate, cu schiurile ridicate oblic, asemenea unor antene bizare. Ultima era Lena, atîrna într-un bloc greu, galben-auriu sub crusta de gheaţă, celebrul ei păr ; mi-am schimonosit faţa într-un rînjet voios mă ustura obrazul drept, am pornit iar. Cablul dispăruse, am făcut cîţiva paşi, orbeşte, am distins prin peretele alb stîlpul portocaliu, ce idee vopseaua asta fistichie, se vedea ca un far cu halogeni prin ceaţă ; şi din nou, stîlp, paşi orbi, burta cablului, iar stîlp, pînă am ajuns la un zid vertical de piatră. Sîrmele de oţel dispăreau deasupra într-o pantă abruptă, m-am gîndit că ăsta e locul în care toţi călătorii cu telefericul spun „oh !“ M-am oprit aşteptînd balerinele, nu-mi simţeam partea dreaptă a feţei, urechile din porţelan fin, translucid, înfundate cu aisberguri masive ; umerii îmi amorţiseră, şi mi-a trebuit un efort serios ca să-mi pot scoate rucsacul. Stînca era alb-cenuşie în cenuşiul din

jur, cu pete galbene de licheni uscați, cu fărîme de cernoziom negru în crăpăturile adînci și cu capete verzi de iarbă răsărind imprudente din cernoziomul acela negru. Și încă, gămăliile minuscule de mică sclipind în piatra aspră, pe care nici vîntul nu reușea s-o netezească.

*

Ne-am cățărat pe stînci căutînd un loc adăpostit ; așa am găsit ghereta aceea de beton, nu mai mare decît o cabină de toaletă, dar cînd am intrat mi s-a părut că am nimerit locul tainic în care e păstrată peste iarnă căldura verii. Ușa de scîndură groasă, nedată la rîndea, despărțea net două tărîmuri : al frigului, vîntului, viscolului, de o pală caldă și liniștită, în care m-am afundat ca într-o cadă pregătită cu grijă pentru cineva drag și îndelung așteptat. Erau acolo două bănci și o masă, nefurniruite, neplacate, nelustruite, nu era deloc stil mobila aceea din scîndură goală, ca și ușa. În stînga se lăfăia o sobă, o sobă groasă, afumată, pîntecoasă, regina sobelor de tuci, cu burlan de tablă ruginită și cu o grămadă de lemne tăiate și așezate gospodărește de-a lungul peretelui. Și deasupra, pe o policioară verde — singurul obiect vopsit din încăperea aceea vrăjită — un telefon. Un telefon mare, dreptunghiular, de campanie, una dintre fosilele alea cu manivelă și pîlnie nichelată în loc de receptor, și mai tîrziu, cînd Lena a presupus că venerabilul zăcea pe polița verde din ultimele zile ale primului război mondial, am fost de acord cu ea. Se dusese nichelul de pe pîlniile răsucite, mînerul manivelei era plesnit, firul împletit avea o izolație nemaipomenită, de mătase prăfuită și sfărîmicioasă. Dar asta a fost mai tîrziu, după ce ne-am instalat, am făcut focul și am mîncat serios ; atunci, în prima clipă, mi-am plesnit cu putere obrajii amorțiți, așteptînd ca toate minunile alea să dispară vîjîind, și să mă trezesc iar în vifor. N-au dispărut, erau acolo, m-am apropiat neîncrezător de sobă, i-am ars un șut, durerea surdă din vîrful degetelor înghețate m-a convins că am în față o sobă adevărată, per-

fectă, pe lîngă care cel mai modern reactor nuclear era un vax cu V mare.

*

— Ai văzut grupul ăla de suedezi pe pîrtie ?

— Suedezi și suedeze. Veniți tocmai din țara lor depărtată să facă parada modei la Cota 1400. I-am văzut.

— Vorbește mai încet, că se trezește profa.

— Să se trezească. Eu sînt ghidul vostru cel desăvîrșit, de la care o adoratoare a muntelui ca tine n-are decît de învățat.

— Ți-au plăcut suedezele ?

— Cum schiau. Exact ca niște suedeze.

— Numai cum schiau ?

— În rest nu aduceau deloc a suedeze : înalte, suple, cu plete blonde — pai fîlfîind pe umeri — căzînd drept și retezate într-un breton jos pe frunte. Erau cîteva scunde, cîteva grase, ba am văzut și una brunetă. Numai vreo două erau suedeze din astea, convenționale. Nici nu schiau ca suedezele, blondele alea supraturate.

— Te-ai uitat atent la ele.

— Foarte. Ca și tine la suedezi. Ce marcă aveau bocancii vikingilor ?

— Pionier. Cu fața dublă, și...

— Ăștia-s ai mei.

— Ăștia-i avea vikingul la care m-am uitat eu. Și schia teribil de prost pentru un suedez născut cu schiurile în picioare.

— Lena, lasă. Am o grămadă de lucruri să-ți spun.

— O grămadă mare ?

— Enormă. Și mai trebuie să și dormim în noaptea asta.

— Vreau și eu să-ți spun ceva. La urmă.

— Nu. Acum.

— Ba la urmă.

— Bine. Lena, să nu rîzi : sînt mîndru de tine. Așa... simplu. Cum m-ai chemat să-mi arăți viscolul. Cum mer-

geai prin zăpadă. Cum te-am lăsat la urmă. Cum îți luceau ochii cînd am făcut focul și cum stăteai lîngă mine, și-mi dădeai lemnele alea tăiate, și Dumnezeule, ce era în ochii tăi ! Acum zîmbești, nu-i așa ?

— Da. De unde știi ?

— Știu. Din cum taci. Din cum respiri. Din cum te lipești de mine. Abia am așteptat să adoarmă cvintetul.

— Și eu. Ce faci mai departe ?

— Habar n-am. Nu pot merge pe soluții dinainte stabilite. Nu știu ce idei clocește pitecantropul ăla de ghid.

— Admiră peisajul.

— Sugîndu-și degetele lungi și strîmbe. De la picioare.

— Ce-ai cu el ?

— Nu l-ai văzut cum se uita la tine, în gară. Acum zîmbești iar.

— Da. Ce mai vroiai să spui ?

— ...nu merge. Nu aici. Sîntem prea mulți, înțelegi ?

— Să ieșim.

— Lena, eu... bine. Dar spune-mi și tu, dacă poți.

— Pot. Știai că ultimul din șir... mă rog... că îi este cel mai greu ?

— Știam.

— Bine. Vezi cum te miști, să nu scoli pe careva.

*

Am închis teribil de grijuliu ușa din scînduri nedate la rindea și am simțit mîinile matlasate ale Lenei căutîndu-mă și înconjurîndu-mi gîtul. Romburile mititele fosneau aspru și neplăcut pe obraji, în clipa următoare au lucit scurt în beznă, aproape de ochii mei, două benzi galbene, fosforescente, pulsînd rapid în amplitudini bruște, frîngîndu-se, curgînd lin și unduios, ridicîndu-se iar într-un spasm și căzînd din nou line, neputincioase, și tot muntele acela imens și sumbru s-a răsucit domol în lumina difuză, liliachie, izvorîtă din cerul jos — și s-a ridicat blînd și copleșitor, rezemîndu-mi-se de umeri. Buzele Lenei, uscate, umplîndu-mă de o fierbințeală mo-

leşitoare, bună, parcă-mi trăgeam puterile răcoroase din coasta muntelui aşa cum eram culcat pe zăpadă, părul blond, greu, filtra şi îndulcea lumina aceea liliachie, învăluitoare. Numai ochii larg deschişi erau negri, două fîntîni de întuneric prin norii spălăciţi, în adîncul cărora se bănuiau stele. Am stat mult în zăpadă, sărutînd-o, sărutîndu-mă, mă cuprindea încet, umedă şi îngheţată, răceala pietrei, Lena, Lena, fierbinte, fierbinte, se desfăceau undeva nişte legături ce păreau a fi veşnice, se legau altele noi, mîinile cu degete lungi şi puternice strîngîndu-mi tîmplele, salopeta matlasată pe obrajii mei, mă zgîria dureros fermoarul lat, scobitura arcuită a gîtului, pulsul fetei sub buzele mele, bărbia netedă, buzele cojite, care mă făceau să uit, mă sorbeau tot, cu cască şi cu ghete de zbor, bîjbîiam ca un căţel nou-născut, Lena, dragostea mea, tu, cuvinte, muntele, şi valea, şi norii, femeia mea, nu, încă nu, dragostea mea. De ce nu eşti eu, ca să mă iubeşti aşa deplin, de ce nu sînt tu, ca să aflu precis ce e sub coama aspră şi umedă de atîta zăpadă, dar este, simţeam asta cu un rest de luciditate, era acolo ceva strîns, contorsionat dureros, mereu la pîndă... Am ridicat mîna, mă furnica amorţit gerul în vîrful degetelor, am dat părul greu la o parte, vibrau stins nişte amintiri, cu sunet de bronz în ochi ; i-am netezit sprîncenele, i-am conturat cu degetul nasul drept, buzele, linia gîtului ; m-am oprit la fermoarul salopetei, şi abia atunci mi-am dat seama că vîntul scăzuse şi ninsoarea încetase. Ne-am ridicat, sub picioarele noastre vedeam hotelul de la Cotă, dedesubt Sinaia, gămălii de neon marcau străzile, cubul fluorescent al Uzinei Mecanice, toate limpezi şi precis conturate în aerul acela încremenit.

Spre sud, jocuri de lumină desenau, pe norii sfîşiindu-şi burta de creste, oraşe : Cîmpina, Ploieştiul — o boltă de ceaţă alburie, şi mai departe, acolo unde cerul rece cobora pe pămînt, abia zărindu-se, dunga argintie a unui oraş întins. Ne-am adăpostit după peretele gheretei de beton, era bine, vîntul nu bătea deloc, am stat

mult timp uitîndu-ne în jos, era aproape la fel ca din avion. Lena se lipise strîns de mine, o simţeam caldă şi vibrînd înăbuşit, mai simplă şi mai apropiată decît atunci cînd ne sărutasem în zăpadă ; şi brusc mi-am amintit de tata, dar aşa cum îl văzusem ultima oară, congestionat, şi alb, şi vînăt de o furie rea şi neputincioasă. Şi mi s-a făcut din nou milă. Habar n-aveam de amorul lui cu maică-mea, dar dintr-o dată îmi dădeam seama că fusese ceva liniştit şi gîndit, şi corect — una din chestiile alea atît de corecte, încît devin goale, albe, fade — ca un animal de peşteră...

— La ce te gîndeşti ?

Am tresărit, nu mă gîndeam la lucrul cel mai potrivit.

— Aşaa... aiurea. Tu ?

— Şi mai aiurea.

Era ceva amar în răspunsul Lenei ; mi-am băgat nasul în coama blondă, mirosind umed ca atunci, pe malul lacului, se făcuse cald, soarele ardea pe cer, mergeam desculţ prin iarbă după o siluetă deşirată şi anacronică, vedeam clar literele ştanţate roşu pe portiera din spate a stationului : „CHEVROLET". Era foarte bine.

— Ştii cum se întîmplă, a spus Lena pe un ton alb, lucruri aiurea, fără nici o legătură, cu toate că, pe undeva... undeva toate lucrurile se leagă, nebănuit, între ele. Foarte departe, în noi. Am fost cu... — vocea fetei s-a poticnit, stăteam cu nasul în părul ei jilav, dar o vedeam muşcîndu-şi buzele, şi dîrele albe lăsate de dinţi se ştergeau pe pielita cojită — cu taică-meu, la Poiana Braşov, anul trecut, am stat la nişte cunoscuţi, chiar sub pîrtia de slalom, mă rog, era vară, dar dacă săream gardul şi coboram puţin nimeream drept la teleschi. Reparau ceva la motor, treceam pe-acolo în fiecare zi, pentru că mîncam la restaurantul de la Sport şi ăsta era drumul cel mai scurt, altfel ocoleam trei sferturi din Poiană. Aveam o masă lîngă uşile alea mari de sticlă care dau pe terasă, geamurile erau ridicate, parcă mîncam afară. Ne-a servit aproape mereu aceeaşi ospătăriţă, picoliţă, ce era — una tînără, ceva mai bătrînă ca mine, 20—22 de

ani, nu știu să apreciez vîrsta femeilor — avea fason domestic, am întîlnit-o o dată prin Brașov, ne-am privit în ochi, papà a salutat-o, și ea a întors capul în altă parte, să admire schelele din jurul Bisericii Negre. Era elegantă, lăsa mult în urmă blugii mei cu pantalonașii ei plisați mărunt și cu pantofii cumpărați de la turiști, avea o bluză care mi-ar plăcea grozav să fie a mea, asta-i. admira renovarea Bisericii Negre frămîntîndu-și în mîini poșeta asortată cu pantofii, iar cînd tata a salutat-o din nou... Nici măcar nu se uita la noi, n-am înțeles chestia asta, dacă e ceva de înțeles, și a doua zi ne-a servit iarăși — foarte drăguță, amabilă...

Lena a tăcut, zgribulindu-se ; mă minunam de cuvîntarea asta lungă și am întrebat :

— Acum înțelegi ?

— E jalnic, a spus Lena încet, abia am auzit-o, și am simțit că ridica din umeri. Ce înțeleg eu e ceva jalnic, care ar apela la cuvinte mari, dar asta din punctul meu de vedere. Adică habar n-am ce era în capul ei — dacă era ceva. Avea părul blond, ca mine...

Era rîndul meu să ridic din umeri : ciudată iubita mea, cu amintirile ei neașteptate și aparent fără nici o legătură.

— Poți s-o uiți ? Măcar zece minute ?

— Una din uitările alea totale, de zece minute ? Îi tresăreau umerii de rîs, și-a dat capul pe spate, brusc, sclipindu-și dinții în lumina viorie izvorîtă din nori. Pot. Cu o condiție.

M-am scuturat :

— Spune !

— Să-mi povestești primul tău zbor singur.

*

Primul zbor în simplă e una dintre chestiile alea care nu se povestesc, adînc săpate, atît de adînc săpate, încît dacă le-aș scoate la iveală, m-aș simți ca o lipitoare trasă prin ea însăși pe un băț și expusă cu viscerele la soare.

M-am rezemat cu bărbia de genunchi, privind întunericul de dincolo de vîrfurile bocancilor.

— Dă-mi mîna.

Am strîns tare palma îngustă și puternică. Mi-am spus că a fost un sfîrșit de noiembrie, blînd, albastru, lumina se isca în valuri potolite, curgea învăluitoare și se lovea moale de portierele hangarului. Săreau stropi aurii, nu sus, nu departe, cădeau pe traiectorii abia arcuite, unde atingeau betonul, se rotunjeau peste vii, tremurătoare, calde. Priveam avionul din fața mea, gros, înfipt, botul rotund, nichelul jaluzelelor mă reflecta schimonosit, nasul elicei se înfigea, siniliu, în cer. Am făcut un pas, am mai făcut unul, greutatea parașutei mă trăgea de umeri, mă lovea surd sub genunchi, împiedicîndu-mă să pășesc. M-am agățat cu degete de vată de marginea cabinei, tehnicul mi-a întins mîna, mirosea a ulei pielea bătrînă, lucioasă, întinsă, cozorocul caschetei, înfundată peste urechi, era decolorat — maro — și plesnit. Undeva, lîngă hangar, era instructorul, mă copleșise cu sfaturi, am ridicat din umeri, nu voiam să mă gîndesc la instructor, cît îi datorez și așa mai departe. Am pus genunchiul pe marginea cabinei, m-am săltat, picioarele în paloniere, m-am foit așezînd parașuta în scaun. Se făcuse liniște sau mi se părea mie ? Am șters, cu degetul înmănușat, un fir de praf de pe sticla rotundă a giroorizontului.

— Am pus plăcuțe noi la frîne...

...dar bodogănit, pe un ton înfundat și neprietenos. Sub cozorocul decolorat și plesnit mă priveau, îngrijorați, neîncrezători, prinși în plasa cutelor dese, ochi albaștri. Albaștri, nedecolorați de vîrstă. Am cuplat acumulatorul, cabina s-a umplut de lumini verzi, roșii, galbene ; am întins mîna spre contactul radioului, era pus ; am apăsat emisia și am cerut pornirea.

— Pornește !

A bocănit înfundat și a fîsîit grav aerul comprimat în cilindri ; pe urmă a bubuit prima explozie, sec, avionul s-a cutremurat pe roțile groase, curgea pe eșapamentele negre un fum des, cu miros înțepător.

— Acum !

A tușit, a fîlfîit elicea, pocnetele rare s-au îndesit în cilindri și s-au liniștit topindu-se într-un ronrăit puternic, uniform, abia stăpînit în steaua de oțel. Acul termometrului de ulei a început să se tîrască, alb și leneș, spre reperul roșu. Am ridicat mîna spre rampa de contacte și le-am găsit aliniate, țepene, gata cuplate printr-o vrajă a mîinilor cu miros de ulei. A uruit cupola pe șinele unse, au clănțănit scurt zăvoarele, siguranțîndu-se ; am dat capul pe spate, privirea îngrijorată a tehnicului se străduia să pară zîmbet — cum dracu' nu se obișnuise încă ? — și abia jos, mai tîrziu, mult mai tirziu, era aproape seară, abia atunci mi-am spus că sînt lucruri cu care nu te obișnuiești niciodată. IAK-ul a ieșit din linie, clătinîndu-se ca o rață pe jambele solide, rulam în zigzaguri strînse, moviliță de iarbă uscată și prăfuită săltau avionul, era vînt lateral, coada ușoară trăgea pe dreapta, abia stăpînită în curentul de aer al elicei. M-am aliniat greu între balizele vărgate alb-roșu, am dat drumul la frînă. IAK-ul a alergat greoi intrînd în viteză... A fost cea mai perfectă decolare din viața mea de aviator, ca și aterizarea dealtfel, dar am aterizat abia după zece minute nesfîrșite de zbor, primul tur de pistă în simplă comandă. Au mai fost decolări, pentru prima oară, cu tot felul de avioane, pînă la supersonic, dar niciodată n-am simțit desprinderea așa — ca o rupere definitivă — niciodată n-am fost atît de puternic și singur. Cumplit' de singur. Așa mi-a rămas mie primul zbor, puternic și stingher, și împlinit în singurătatea aceea. Legat de un metal vibrînd reținut, cu mîna-ghearâ încatifelată — abia atingînd manșa, supraveghind dintotdeauna, cu ochi de stăpîn, bordul și clătinarea lentă a botului gros pe orizont, și încă, toate firele acelea rupte, rămase într-o depărtare la care nu m-am întors niciodată. Era ca și cum m-aș fi întîlnit pentru prima oară, și mă măsuram cu ochii neîncrezători ai tehnicului rămas jos să aștepte. Am băgat trenul, am înclinat manșa,

avionul a virat docil, mai docil ca înainte. Cercul fumuriu al elicei toca dealurile galben-vineții ; aerul era nespus de limpede, avea forma unei cupole, se destrăma în fîșii străvezii biciuind aripile scurte și ampenajul. Dincolo de dealuri, amenințători și pătați cu zăpadă murdară, se ghiceau munții. Am auzit vocea Piratului în căști, eterul trosnea și suspina, foșneau cuvinte nespuse ; mi-am înghițit nodul din gît și am raportat, clar și răspicat. Travers, am scos trenul, motor, virajul trei și toată siguranța aceea țeapănă s-a năruit mută în mine, lăsîndu-mă asudat, spînzurînd în chingi cu gura uscată și cu inima în fundul gîtului — aterizarea. Dar asta a durat numai o clipă, adică exact ca să-mi dau seama cît de gol e avionul — locul liber din spate, chingile inutile ciocnindu-și cu un clinchet batjocoritor cataramele înnodate de speteaza metalică. Am vrut să spun ceva, am apăsat emisia, n-am spus nimic. Virajul patru, am scos flapsul, am redus motorul, avionul albastru își legăna aripile boante pe valurile de lumină moale, cădea înfundat, am înjurat, am pus motor, am simțit fuselajul bondoc încordîndu-se și întinzîndu-se pe o traiectorie firească. Pămîntul se apropia cu poticneli scurte, orizontul se ridica în jur, am redresat, simțeam fire de iarbă săracă mîngîind cauciucurile roase...

M-am oprit acolo unde trebuia, adică am ocolit toată linia de avioane și am tăiat magnetourile în spatele ultimului IAK, dincolo de fanionul roșu. M-am dezlegat și am ieșit din cabină lăsînd parașuta în scaun, peste cîmp alergau cinci-șase siluete gesticulînd agitate, am privit superior vrăbiile care țopăiau ciugulind semințe uscate, erau semințe lungi, alb-gălbui, aproape seci, de ovăz sălbatic.

*

Dimineața a nins iar, apoi s-a înseninat, dar asta ne-a spus-o cabanierul pentru că noi am dormit pe priciul lung pînă aproape de prînz, și cînd am ieșit afară, clătinîndu-ne și strîngînd ochii de atîta soare, pîrtiile erau pline de

lume, iar volanta teleschiului de sub cabană se rotea, aruncînd în capul pantei schiori cu benzi și cerbi stilizați pe pieptul puloverelor groase.

— Lotul, a arătat cabanierul cu mîndrie.

Cerbii aceia stilizați, era fatal, în fiecare iarnă, oriunde m-aș fi dus, întîlneam un lot antrenîndu-se exact cînd aveam chef să schiez, ocupînd cele mai bune locuri la masă cînd mie îmi sticleau ochii de foame sau umplînd pînă la refuz cabana cînd ajungeam acolo seara, după un marș de treizeci de kilometri cu schiurile în picioare. Am ridicat din umeri, am șters cu mîneca insigna de ghid BTT, am mișcat plăcuța de plastic, trimițînd o rază albastră de soare în ochii profei, apoi am intrat înapoi în cabană. Aveam în rucsac ceară de schi suedeză, roșie, verde, neagră, albastră ; dacă mă luam după indicațiile termometrului agățat de ușa cabanei și după prospectul de pe capacul cutiei, schiurile mele trebuiau să fie unse cu ceară verde. Am scotocit prin raniță, cutia cu ceară se pierduse printre șosete, cămăși și prosoape ; am răsturnat toate boarfele pe prici, și abia atunci am văzut cartonul lucios, pe care un ins cu umeri lați se străduia să treacă printr-o poartă de slalom, ridicînd de sub schiuri un evantai de zăpadă încremenită. Am scos batonul de ceară verde, m-am apucat să lovesc mărunt, ritmînd pe melodia „noi sîntem în-drăz-neți, în-drăz-neți", talpa lungă de plastic. În dormitor era cald, gazul metan fîsîind galben-albastru în sobă, aproape nu-mi venea să cred că...

— Ce-i aia ?

Lena, îmbujorată, cu clăparii grei desfăcuți ; arăta cu degetul pătura flocoasă pe care împrăștiasem lucrurile din rucsac. A întins mîna spre un pachet învelit în hîrtie cerată. Am desfăcut pachetul, erau acolo patru tuburi de carton, groase, cu mîner de metal. Mînerul avea un căpăcel care se deșuruba și în scobitura mînerului lucea un inel nichelat.

— Rachete de semnalizare, am spus. În caz de pericol tragi de inel, pe cer apar trei steluțe roșii, și atunci toată lumea vine într-un suflet să te salveze. Vrei să-ți arăt ?

Lena a zîmbit sticlindu-şi dinţii în flacăra gazului metan, mă credea pe cuvînt.

— Mai bine hai afară să schiem.

Am scos din hîrtia cerată două rachete, i le-am întins :

— Ia-le. Poate o să ai nevoie.

— Mai degrabă tu, a răspuns Lena, era ceva special în glasul ei şi am ridicat capul, privind-o atent.

— Ce s-a mai întîmplat ?

Fata a înghesuit tuburile de carton într-unul din buzunarele rucsacului ei plin de fermoare late :

— A vorbit profa cu Sinaia. Cu ghidul. Mîine vine restul grupului.

Începeam iar jocul de-a v-aţi ascunselea ; l-am văzut pe ghidul BTT măturînd cu mănuşile îmblănite scările din faţa gării, şi am rînjit :

— Să poftească ! Cred că i s-a acrit de drumeţie.

— Nu ştiu păcălo să mai fii aşa vesel mîine. Lena s-a aplecat să-şi încheie bocancii, clapele nichelate pocneau scurt şi sonor : Cît crezi că o să-l mai păcăleşti ?

Fruntea joasă, ochii înguşti, capul montat de-a dreptul pe umerii laţi. Mă simţeam în stare să lupt cu tot BTT-ul.

— Pe ăla ? Fata mea, o sută de ani, şi tot...

— Cred că ştie, m-a întrerupt Lena. Şi i-a spus profei, şi profa l-a rugat să telefoneze la Bucureşti ca să se convingă.

Am mîngîiat cu palma scîndura lustruită a priciului :

— De unde să ştie ?

— Toate fetele ţi-au văzut asta — Lena a bătut cu unghia insigna de pe puloverul meu. Aşa că mîine...

Am îngenuncheat pe podea, în faţa Lenei : ochii întunecaţi în care zvîcnea îngrijorată banda ştiută de metal auriu, părul greu, strîns la spate, pometii obrajilor ieşiţi în afară, deja bronzaţi de soare sau de vîntul aspru, buzele veşnic cojite tremurînd uşor.

— Lena, tu ştii ce mult e pînă mîine ?

Nu era adevărat, mai aveam foarte puţin timp pînă mîine şi auzeam deja secundele foşnind, adunîndu-se şi înghesuindu-se să iasă prin uşa întredeschisă.

...Am schiat toată ziua, seara s-au jucat jocuri în cabană, balerinele se amestecaseră cu lotul sub ochii profei, urla un casetofon, niciodată n-am crezut că un aparat atît de mic poate urla atît de tare ; cineva tocmai intrase în sufragerie, i-am făcut Lenei un semn discret, „hai afară", am pilotat spre ieşire, cerbii dansau cu balerinele, era foarte plăcut să-i vezi aşa, pierduţi.

Am ocolit cabana, am coborît în goană, alunecînd, căzînd şi ridicîndu-mă iar, poteca bătătorită în zăpadă şi nu m-am oprit decît în dreptul gheretei şindriluite care adăpostea motorul teleschiului. Acolo, în întunericul mirosind slab a ulei şi metal, lipită de peretele îngheţat...

Sărutul acela a fost de departe cel mai lung din istoria planetei, pentru că în timp ce buzele noastre se căutau, se găseau, fierbinţi, se pierdeau ostenite şi se regăseau iar, cel puţin cinci constelaţii au răsărit după umerii Lenei, întreaga boltă s-a rotit scîrţîind şi s-a deplasat cîteva zeci bune de grade mai spre vest, şi asta încă după ce am deschis ochii, la început mă dizolvasem într-o beznă moleşitoare, în care erau numai două braţe de fată cuprinzîndu-mă şi strîngîndu-mă. Apoi ne-am rezemat amîndoi cu spatele de perete, simţeam umărul Lenei prin puloverul gros, braţul matlasat al salopetei coborînd alături de braţul meu, şi jos, făcut ghem în mănuşa de zbor, pumnul mic, îngheţat.

Deasupra noastră s-a trîntit uşa cabanei şi cineva a rîs. Fata m-a apucat de cot şi m-a tras spre o îngrămădire neclară de pietre mari, ieşind din zăpadă la cîţiva metri în stînga ; acolo stînca se plia într-un fald îngust, ca o cortină adăpostind o lume tainică ; vedeam sclipirea ochilor întunecaţi voalaţi de o ceaţă aurie, tremurătoare, vedeam pieptul fetei ridicîndu-se şi coborînd rapid, îi simţeam respiraţia scurtă şi freamătul degetelor prin mîneca puloverului. M-am înecat, picioarele mi se făcuseră moi ca vata, am deschis gura să spun ceva, n-am reuşit să scot decît un hîrîit penibil ; am înghiţit un nod incandescent, vîscos, de fontă topită, şi cuvintele mi-au ieşit greu din gîtlej, înghesuindu-se şi lungindu-se. Nu puteam să tac :

— Lena... tu... n-ai împlinit încă... optsprezece ani.

— Gentleman idiot — a suspinat fata, dar pe un ton moleşit, neputincios şi fierbinte, şi am urmat-o. A găsit o adîncitură în care greu ar fi încăput, zdrelindu-şi furnirul lustruit şi frîngîndu-şi coastele de stejar, un caiac din cele mai înguste ; acolo ne-am băgat, îmbrăţişaţi, era cald, întunericul mirosea a muşchi şi licheni uscaţi, părul Lenei îmi gîdila faţa.

*

— Spune-mi ceva.

— Ce ?

— Cum vezi stînca asta. Cum mă simţi lîngă tine. Dacă se schimbă ceva cînd afară plouă.

— Lena, asta nu e grozav de...

— Tocmai asta e grozav de... Ce se întîmplă în tine, acolo unde nu se intră cu bocancii de schi.

— Există o anumită discreţie...

— Pe dracu. Te temi. Şi faci pe grozavul.

— De ce ?

— Nu ştiu. Îţi închipui tot felul de prostii, şi te temi. Credem despre alţii ce ne place nouă să credem, şi reacţionăm după cum bănuim noi că ar fi făcuţi, nu după cum sînt ei de fapt. Asta doare şi îndepărtează. Şi se întîmplă ce n-ar trebui să se întîmple.

— Ce ?

— Neîncredere. Dar cu o mie de dedesubturi, şi la nivel de principiu.

— Fată, eu am crezut întotdeauna în tine. De cînd te-am văzut ridicîndu-te în picioare din spatele tufişurilor.

— Care tufişuri ?

— De la Bragadiru...

— Mda... Cum a fost ?

— Bine. Pluteam în certitudine. Sus, jos, dreapta, stînga — certitudine. Era foarte plăcut să mă simt în atîta siguranţă.

— Şi dacă eu n-aş fi... în sfîrşit, dacă nu s-ar fi întîmplat ? Să fi avut pe cineva...

— N-avea importanţă. Iartă-mă, dar în clipa aia n-avea importanţă. Mă simţeam nespus de bine, şi atît. Abia după vreo cinci minute mi s-a făcut frică. Dar frică, înţelegi ?

— Înţeleg. Şi mie mi-a fost frică. Tremur şi acum.

— De ce ?

— De ce o să fie mîine. Ştii, vine ghidul...

— Voi fi excomunicat cu gesturi solemne. Lena, îţi promit că am să fiu demn.

— Ţi-e frig ?

— Nu. Ştiai că, uneori, noaptea, stîncile sînt calde ?

— Aflu acum. E bine ?

— Ca marea.

— Marea ?

— Învăluitor, şi insinuant, şi complet. Mai ales complet.

— Valuri ?

— Talazuri. Talazuri bune, moi, cu spumă albă deasupra.

— Dumnezeule mare !

— Amin. Ce-ai păţit ?

— Cît o să mai ţină asta ?... Senzaţia că sîntem tot. Începutul şi sfîrşitul.

— Sîntem. Începutul. Şi... restul.

— De unde ştii ?

— Ştiu. Şi mai ştiu că, în general, noaptea asta e cea mai nemaipomenită noapte din ultimele decenii — la nivelul întregii noastre planete zbuciumate, înţelegi. Avioanele de luptă dormitează sub huse, şi balenele se leagănă pe valurile Oceanului Pacific. Aşa te simt eu lîngă mine.

— Nu schimbă lumea ce facem noi.

— Lena, ascultă : lumea se schimbă exact cu ce facem noi.

— Sigur ?

— Sigur. Saltă-te puţin, am o piatră sub umăr.

— Acum e bine ?

— Bine. Vino la loc.

— Îmi place.

— Ce ?

— Puloverul ăsta al tău. E moale. Tu simți tot ce spui ?

— Nici măcar nu ți-am spus tot ce simt. Ca și cum aș privi în același timp cu două perechi de ochi, aș gîndi cu două capete din care măcar unul e deștept, și mîine voi ului toată pîrtia cu stilul meu de a schia, apropiat de perfecțiune.

— Asta e bine ?

— Foarte bine.

— Să vezi dublu ? !

— Toată șmecheria e că privești mai adînc. Lena, nu mă gîdila !

— Bine. Spune ceva — pentru mine.

— Uite. Aș vrea să schiez la fel de bine...

— De perfect.

— ...de perfect ca tine. Și să coborîm amîndoi, unul lîngă altul, în cristiane șerpuite, tu în stînga, mereu în stînga mea, să-i lăsăm pe toți la margine cu gura căscată și să coborîm așa, în cristiane șerpuite, pe o pantă nesfîrșită mărginită de brazi drepți, să coborîm spre locul unde muntele se întîlnește cu cîmpia, și cîmpia cu marea, și marea cu cerul, și cerul se sprijină de munți.

*

Dimineața era senină, mă usturau ochii de atîta lumină și prin aer pluteau funigei argintii, închegați din albastrul sticlos ; departe, spre stația telefericului, scaunele minuscule stăteau imobile, agățate de un fir caraghios de subțire. Mă simțeam sigur de mine, ca o statuie turnată în bronz masiv. Am urcat cu teleschiul, am coborît, ceara verde făcea minuni sub tălpile mele. Pe urmă, la a treia sau la a patra urcare, în timp ce îmi așteptam rîndul, Lena m-a atins pe umăr cu bastonul de schi și mi-a arătat ceva înapoi. M-am uitat, scaunele mititele se mișcau alu-

necînd domol, și un șirag de puncte negre se rostogolea prin zăpadă, spre cabană.

M-am agățat de mîner, schiurile fîșîiau în șanțurile înguste, bătătorite în zăpadă, și-mi părea rău că teleschiul nu e din acelea cu două locuri ; aș fi urcat cu Lena, încă cinci-șase minute împreună, adică foarte mult, i-aș fi simțit umărul lîngă umărul meu.

...Pe ghid l-am văzut de sus, din capul pantei ; se apropiase de profesoară, stăteau de vorbă, l-am recunoscut după labele lungi care lăsau dîre pe lîngă schiuri. Nici n-avea nevoie de bețe. Am scos insigna de ghid BTT, am șters-o de mîneca puloverului, și am băgat-o în buzunarul de la spate al pantalonilor. M-am uitat după Lena, stătea la cîțiva metri în spate, am oftat, mi-am dat drumul la vale. Am coborît drept, fără nici un ocol, cred că prinsesem două sute de kilometri pe oră, simțeam aerul dur, împănat cu așchii ascuțite care-mi pișcau usturător mîinile, fruntea, ochii întredeschiși. Vedeam printr-o pîclă tulbure de lacrimi un vîrf de piatră ieșind din zăpadă, stîlpii galbeni pe care se tîra cablul unsuros, silueta ghidului lîngă a profesoarei, apropiindu-se din ce în ce. Am făcut o cristiană artistică și am oprit lîngă ei, împroșcîndu-i cu zăpada stîrnită de canturile ascuțite.

— Salut, am spus, am trecut bățul drept în mîna stîngă și am întins palma ghidului.

— Te rog să pleci, a vorbit profesoara, dar cu vocea aia a ei, înghețată. Nu vreau scandal.

Ghidul a lăsat să-i atîrne la loc, în zăpadă, mîna pe jumătate ridicată.

— Mai cobor o dată — am făcut un gest cu bețele spre pîrtie. O singură dată.

— Pleci chiar acum, a rînjit ghidul. A întins spre mine o mînă uriașă, înmănușată, și mănușa era plină de zăpadă : insigna mi-o dai mie.

M-am felicitat pentru gîndul cel bun.

— Nu.

— Bine, a rînjit din nou, și semăna mai mult ca oricînd cu o gorilă bine dispusă. Oricum, ți-am luat numărul.

Era o chestie la care nu mă gîndisem, dar mințea : nu avusese cînd să ia numărul de pe tăblița de plastic. Iar în privința fetelor și a profei, eram liniștit : balerinele nu memorează cifre.

— Cară-te ! a mîrîit gorila, atunci am văzut că avea și bețe de schi, niște bețe scurte, nichelate, cu mînerele îmbrăcate în plastic roșu. Nu-mi plăcea tonul pe care vorbise ; mi-au fulgerat prin cap cîteva procedee de atac, îndelung exersate pe salteaua din sala de sport, dar m-am potolit : nici eu nu voiam scandal. Am ridicat mîna stîngă în sus, dezgolindu-mi încheietura :

— Încă trei minute. După ceas.

...Ceasul meu Citizen, masiv, din STAINLESS STEEL — 100%, cu cadran negru și arătătoare de fosfor alb. M-am uitat cu coada ochiului, se formase un cerc întrebător de balerine tăcute în jurul nostru, nimeni nu le gonea de-acolo. Au fost cele mai chinuite trei minute din viața mea ; niciodată n-am crezut că timpul se poate lungi atîta, tîrîndu-se printr-o gaură îngustă. Îmi priveam Citizen-ul, cristalul zgîriat, ecranele minuscule pe care — prin nu știu ce miracol de orlogerie — apăreau înscrise ziua, data, luna și anul, ghidul și profesoara stăteau lîngă mine atenți și gravi, ca niște idoli, și încercam să mă conving că e absolut necesar să vopsesc portocaliu acul cronometrului. Pentru contrast.

— Gata.

Am ridicat din umeri, am înfipt bețele în zăpadă și am urcat spre cabană, să-mi iau rucsacul. Abia cînd am coborît iar trecînd pe lîngă teleschi, am văzut-o pe Lena : stătea chiar sub volanta aceea uriașă, cu mîinile în buzunare, cu bețele atîrnînd în curelele prinse de încheietură, și se uita după mine. Am făcut un semn scurt, care ar fi putut însemna orice, și mi-am continuat drumul.

...Pe urmă am auzit în spate un trosnet ușor urmat de fîșîitul aerului despicat, o creangă ruptă de pe care zăpada cade, de unde crengi rupte pe coasta asta golașă ? Am oprit scurt, aproape frîngîndu-mi gleznele din cauza zăpezii afînate : cunoșteam zgomotul, se amesteca cu vuietul

motoarelor, cu comenzi urlate în microfoane, confirmări înăbuşite din difuzoarele staţiilor de radio, mirosul de pulbere arsă stăruind între pereţii de sticlă ai zebrei. Am dat capul pe spate şi am văzut sus de tot, agăţat de cerul albastru, un ghem de lumină aurie. S-a mai ridicat puţin, şovăielnic, s-a oprit, şi cînd a început să coboare s-au desfăcut din el trei steluţe roşii, strălucitoare, care au dispărut după creasta pustie a muntelui înainte de a se stinge.

M-am zbătut, încercînd să-mi scot cît mai repede raniţa din spate. Mi se încurcau degetele în cataramele îngheţate, mi-am aruncat mănuşile în zăpadă, şnurul petrecut prin copci, căldura moale a hainelor făcute ghem, am scotocit prin hîrtia cerată şi am scos o rachetă. Am deşurubat căpăcelul de metal, am ridicat tubul bont spre cer şi am tras inelul nichelat, dar asta cu mişcări automate, deja intrate în sînge, şi de aceea am căzut rostogolindu-mă în zăpadă cînd, în loc să se înalţe în albastru, racheta mi-a explodat în mînă, împroşcîndu-mă cu bucăţele de carton sfîşiat şi grăunţe arzînde de termit.

*

Mîna arsă m-a usturat cumplit în tren, se înroşise, se băşicase, şi bunică-mea a înţepat băşicile alea cu un ac trecut de trei ori prin flacără, lăsînd să se scurgă un lichid limpede, unsuros, ca glicerina. Pe urmă m-a uns cu Jecolan şi m-a pansat; răbdam stoic toată doftoriceala, îmi spuneam că Lena o fi acum la Piatra Arsă cu colegele ei şi cu minunea aia de gorilă, care le serveşte drept ghid. Am încercat să-mi amintesc sufrageria stil de la Piatra, mobilă albă cu huse de creton înflorat, m-am strîmbat, bunică-mea exagera în zelul ei de infirmieră, am temperat-o cu un pachet de Kent cumpărat în grabă de la barul hotelului Cota 1400.

Bunică-mea mă unsese cu Jecolan pînă aproape de cot, miroseam ca o hală de pescador, acolo unde din ficatul unor peşti misterioşi se extrage untura de peşte.

M-am dus în camera lui Dan, am scos insigna de ghid din buzunar şi am pus-o la loc, în sertarul din stînga al

biroului vechi, cu placă de marmură neagră. Vacanța mea se încheiase, nu chiar cum aș fi dorit, dar în aviație am învățat că, oricum, nu poți avea prea multe deodată. În privința Lenei eram liniștit : chiar dacă vreuna dintre colegele ei mirosise ceva, iar în chestiuni delicate e imposibil să te ferești de fete între 16 și 18 ani, bănuiam existența unui spirit de echipă, care ar fi închis și cea mai flecară gură de balerină.

Am dat un telefon acasă, mi-a răspuns mama, am închis, am telefonat din nou peste un sfert de oră și am vorbit cu Liliana. Ne-am dat întîlnire în oraș, puștoaica mi-a cerut să vin în uniformă.

— Le spun că merg la o colegă ?

Nu-mi făceam iluzii că soră-mea ar fi limpede ca cristalul, dar era încă prea mică pentru lucruri care, oricum, avea să le facă mai tîrziu. Deși eu preferam să n-aibă niciodată nevoie de ele.

— Le spui că te întîlnești cu mine.

— Și dacă n-or să mă lase să vin ?

— Or să te lase.

...dar n-au lăsat-o. Cred că mama n-a fost de acord, în ultimul moment ; am așteptat mult în cofetăria micuță, am mîncat trei prăjituri, am băut trei sticle de Pepsi, fata grasă de la tejghea se uita lung la mine, la nasturii sclipitori ai uniformei, la cucii de pe epoleți, îi lucea nasul în lumina de neon. Am stat aproape o oră, apoi m-am ridicat să plec, am făcut loc unui căpitan venit să mănînce savarine cu nevastă-sa, și mi-a răspuns binevoitor cînd l-am salutat cu un ciocănit de călcîie care a dat-o gata pe grăsuna vînzătoare.

A doua zi am plecat la școală, deși mai aveam o săptămînă de concediu.

*

...Erau dimineți în care mă trezeam călcînd cerul cu tălpile încă moi de căldura patului, frunzele prunilor de lîngă platou erau ude, picături străvezii se rostogoleau, se amestecau cu sudoarea somnului, orizontul se legăna

leneș pe marginea unor valuri de ceață străvezie, neprimejdioasă pentru ceea ce avea să urmeze. Umblam buimac, cu ochii căscați, ochi care nu vedeau, mă ciocneam de colegi, scăpam pe jos peria de dinți, săpunul, prosopul, odată mi-am pus salopeta lui Chioru, nu vedeam mînecile lungi astupîndu-mi degetele, nu simțeam sub tălpi pînza de doc tîrîtă pe ciment, Chioru înjura, cu milă, avea și el dimineții lui oarbe, toți le aveam. O luam razna printre copaci, acolo unde se arcuiau negre spinările rotunde ale hangarelor, se strecurau poteci de nisip umed pe lîngă contraforții de beton mîncat de umezeală, totul lucea, totul era viu și lăcuit, picături mici de apă tiveau cu o coroană pietre negre și pietrele luceau roșu-oranj-galben-verde-albastru-indigo-violet, cînd razele de soare treceau prin ceață și cădeau pieziș atingînd pînza de rouă subțire. Portierele hangarului glisau solemne și tăcute, alunecau porți masive ca într-un vis, undeva, sub arce de beton, scheuna timidă vreo rolă neunsă. Se întîmpla ceva sub salopeta de doc cu buzunare pe genunchi, minunea parbrizelor clipind de lumină, hangarele se deschideau spre răsărit, bineînțeles, nu se putea altfel, se deschideau spre răsărit porțile acelea imense, nituite, pe lîngă grosimea lor de tablă obtuză avioanele erau zvelte și fragile. Aerul din hangar era cald de căldura motoarelor încă nu de tot răcite, mirosea a ulei, a benzină, a cauciuc ținut în întuneric. Nasurile rotunde adulmecau ziua, clipeau cu maliție înțelepciune parbrizele, cabinele bombate, trecea printre palele elicelor un fior scurt, prevestirea viforului de aer tocat, spiralat, învîrtejit, trimis înapoi sub aripi, sub ampenajele scurte și elegant rotunjite. Atunci mă dezmeticeam, plimbîndu-mi degetele pe vreun bord de atac nituit în dural albastru, dar asta era ceva care se petrecea atît de scurt, numai între mine și avion, era ca atunci cînd zburam, poate mai mult decît atunci cînd zburam, eram la fel. Eram, simplu, aceiași. Sus nu. Sus nu se întîmpla ca în filme, ca în cărțile trecute din mînă în mînă, soioase, cu marginile rotunjite, mîncate de degetele nerăbdătoare ale elevilor-piloți. Sus, se alegea unul

singur care hotăra. Erau și momente de uitare, beție scurtă, primejdioasă, alungată cu un cuvînt repezit printre buze sau cu o palmă plesnită cu sete peste cască — dar asta rar și nu în zilele urmînd acelor dimineți buimace. Rînjeam în cabină cu gîndul la tipii aceia din cărți care simțeau aripile în prelungirea mîinilor, picioarele în prelungirea palonierelor, îmi apropiam palma înmănușată de ochi, răschiram degetele, pielea neagră, fină, se întindea trosnind în solzi minusculi de vopsea irizată. Se întîmplau o mulțime de lucruri pe care le-am înțeles abia mai tîrziu, lucrurile alea pe care, dacă nu le pricepi singur, înseamnă că nu merită să le înțelegi. Dar pentru asta trebuie să zbori puțin — 9-10-11-12 ani, întîi un avion bondoc și albastru, apoi un MIG cu aripi în săgeată, pe urmă supersonicul cu planuri delta repezite înapoi — ca să poți înțelege. Încet, venind de la zborul de noapte, cu luna legănîndu-mi umbra, aceeași lună care se strecura învăluitoare sus, în cabina cea roșie, încercînd să înșele — atunci se insinuează tăcut sub kapronul costumului de suprasarcină fiorul blînd, aproape uitat, care ridică de nu știu unde un nod fierbinte în cerul gurii și simt sub degete duralul albastru, rotunjit blînd, al avioanelor obosite și afumate din școala militară. Așa înțeleg lucrurile de atunci, calde, puțin triste, puțin încețoșate, lucruri esențiale pe care nu merită să le pricep dacă am nevoie de explicații, întîmplate în școala militară, altundeva nu se puteau întîmpla, și însoțindu-mă tăcute, credincioase, puțin nedumerite de rarele răstimpuri cînd sînt scoase la iveală, lucrurile care mă alcătuiesc. Erau hotărîtoare diminețile acelea buimace, zburam lăsîndu-mi instructorii cu gura căscată, și încă nu mi se părea de ajuns. Aș fi vrut să fiu, pe rînd și deodată, fiecare din oamenii aceia care își arseseră măcar un minut din viață ținînd o mansă în mînă și legănîndu-și botul avionului pe un orizont moale, rotunjit de cețuri neprimejdioase.

*

Următorul eveniment a fost vizita tatii la școala militară de aviație. A venit într-o bună zi caldă, a parcat

mașina lîngă gardul de sîrmă ghimpată, și a telefonat de la poartă, cerînd să fie primit în audiență la comandant. Pe mine m-a anunțat prin interfon Ștefan, care în ziua aceea era ajutorul ofițerului de serviciu :

— Află că acum două minute taică-tu a intrat în biroul șefului.

— Dumnezeule, care tată ?

— Tatăl tău bun, bănuiesc. Dacă vrei, îți citesc seria buletinului.

Habar n-aveam ce serie are buletinul tatii. Am apăsat mușcîndu-mi buzele clapa interfonului din hangar, m-am dus spre vestiar ; mă gîndeam că Marele Boss n-are prea multe impresii de schimbat cu bătrînul, și n-o să întîrzie să mă cheme pentru o discuție destul de neplăcută. Dar m-am înșelat ; singurul lucru care l-a spus colonelul după ce mă prezentasem în biroul lui cu machete de avioane a fost :

— Arată-i tatălui dumitale școala ; ceea ce ai dreptul să-i arăți.

Am ieșit, m-am oprit în ușă, am salutat, Raabe mi-a făcut cu ochiul, tata și-a luat biletul de intrare de la ofițerul de serviciu, am pornit amîndoi pe aleea betonată care duce la pistă. Știam că pe bătrîn nu-l interesează dormitorul cu paturi suprapuse, sala de mese sau tunelul aerodinamic ; l-am dus de-a dreptul la hangare. Pe același drum pe care alergasem beat, nu de alcool, în noaptea de Anul nou. Mergeam alături de tata, din cînd în cînd ridicam ochii și-l priveam, costumul impecabil, croit în linii care aveau să facă vogă abia sezonul viitor, mersul elastic, capul ținut drept, elegant ; eu eram cel cu ochii în pămînt. M-au salutat niște soldați, am răspuns la salut, am mers mai departe cu ghetele mele, făcîndu-mă că nu observ zîmbetul mic...

— Unde mă duci ?

Mi-am amintit de cabina camionului hurducîndu-se pe drumul înghețat :

— La muzeu. Tată, ce-ai tu cu Le... cu prietena mea ?

— Uite, a început bătrînul, și eu am fost ca tine...

...dar asta mai de mult, aspru, ca în fotografia aceea galbenă, grupul de tineri îndîrjiți lîngă zidul lepros...

— ...cu mama. Iar tatăl ei o ține din scurt, și-l înțeleg. Ce-ai fi vrut să fac ?

Asta era o întrebare.

— Să mă ajuți.

— Ce spui ! a exclamat bătrînul. Nu pot să te las, cu atît mai mult cu cît... tu știi ce răspundere are un părinte ? Evident, nu. Și nu-i vorba numai de prietena ta ; încă nu știi ce vrei. Eu, la vîrsta ta...

— Știu, am spus, cunosc din fotografie : adolescentul cu ochi neînduplecați. Ce s-a întîmplat cu ochii neînduplecați, și, în general, ce se întîmplă cu ochii noștri cînd creștem ? Cîți oameni mari cu ochi neînduplecați ai văzut în ultima săptămînă ?

Tata s-a gîndit puțin, dar a făcut-o în felul lui, solemn, încrețind fruntea cea brăzdată de griji și răspunderi :

— Părerea mea este că...

— Asta-i, că nu mă interesează părerea ta. Am strîns o experiență, puțină și jalnică, dar care-mi permite să nu mă intereseze părerea ta.

— Așa nu se poate discuta, și-a desfăcut tata brațele, dar a spus-o pe un ton nou, în care se simțea o undă de interes ; unda aia de interes care, cu puțină grijă, crește, se lățește, ajunge treptat să ne cuprindă. Numai că mai erau niște lucruri de lămurit cu tăticul meu.

— ...nu se poate discuta.

Eram de acord.

— Mă mir — am răspuns — că nu-ți recunoști stilul. Ții minte discuțiile noastre cînd aveam 15, 16, 17 ani ? Începute cu argumente grave, raționale, și terminate cu „tata are întotdeauna dreptate", nu pentru că ar fi avut, sau, mai bine, nu pentru că n-ar fi avut, dar pentru că nu mă lăsa și pe mine să am dreptatea mea ? Asta se învață, pentru că, în afară de Marile Adevăruri Simple, gen „apa udă" și „focul arde", sînt altele, mai greu de extras, și, aș îndrăzni să spun, există situații limită în care fiecare e cu adevărul său. Și fiecare are, omenește,

dreptate. Dar ce nu-ți pot eu ierta, pentru că e chestie de iertat aici, este faptul că a trebuit să-mi dau singur seama de asta. Și m-a costat foarte mult.

— Dumnezeule, a făcut tata, și era chiar îngrijorare în tonul lui — poți să-mi dai măcar un exemplu ?

— Exemplu ! — am spus, am subliniat cuvîntul în aer cu o linie groasă, roșie. Singura dată cînd mi-ai dat dreptate, acum vreo trei ani, era să mor de emoție. Cînd ai pus două kile de mere într-un lighean, ai turnat apă cu hipermanganat deasupra, merele pluteau și tu tot turnai... Ți-am spus că degeaba torni, merele vor pluti oricum, iar apa va curge pe jos, dar reacția ta a fost absolut entuziastă : „Bravo, flăcăule, așa-i, vezi ce bine e cînd JUDECI ? Numai că eu nu judecasem deloc, era o evidență, altele erau lucrurile pe care le judecam și în care n-aveam cuvînt. Pentru că, aprioric, „tata are întotdeauna dreptate".

— Te repeți.

— Nu mă repet, fierb.

— Ei, a spus tata, dar pe un ton mai blînd parcă, puțin mirat — deci, tot ce-am făcut noi...

Era ceva ca o scuză tîrzie în glasul lui, și n-am răspuns ; am făcut cîțiva pași apăsați, înfundîndu-mi neregulamentar mîinile în buzunare. Vedeam vînăt înaintea ochilor.

Pe urmă mi-am revenit, treceam printre hangarele 2 și 3, în față, aliniate pe bretea, se vedeau IAK-urile escadrilei, nimeream bine, peste cîteva minute se porneau motoarele.

— O să vezi o minune.

Cînd am ajuns lîngă aripa primului avion, undeva, spre celălalt capăt al șirului, cîteva motoare porniseră deja. Am mîngîiat capătul aripii, lacul albastru sub degete, răceala metalului amorțit, tehnicul se foia în cabină, s-a uitat mirat la tata apoi la mine, am zîmbit liniștitor, s-a auzit un declic, aripa fremăta slab sub degetele mele, avionul a icnit, s-a clătinat pe jambe, se încovoiau undeva, răspunzînd unor chemări abia auzite, nervurile,

lisele, longeroanele prelungi, acoperite cu plăci de dural. Am auzit fîsîitul aerului comprimat în cilindri, elicea a fîlfîit stîngace de cîteva ori... Atunci a tunat, a fost un tunet plin şi adînc, de metal sănătos, un nor de fum negru a ţîşnit prin eşapamente străpuns de flăcări scurte, roşietice ; fuselajul IAK-ului a vibrat surd şi elicea a început să se rotească uniform, spulberînd fumul negru, şi fire subţiri, albăstrii, s-au prelins prin ţevile de eşapament de sub burtă. Motorul ronrăia mersul lui de trezire, cu scurte poticneli punctate de flăcări violete, din ce în ce mai străvezii... Simţeam tot avionul trepidînd uşor sub palma mea, se transmitea vibraţia metalului încălzindu-se în mine, mă cuprindea ca o apă bună, urcau de sub cămaşa mea cu epoleţi şi cu păsări de metal pe epoleţi încrîncenări neştiute, se întindeau braţe fierbinţi, încordate, îmi venea să lipesc obrazul de maşina asta albastră, şi deşteaptă, şi perfectă, care toca aerul balansîndu-şi mărunt comenzile, ca o prevestire. Se roteau elici spiralînd lumina în felii subţiri, care înconjurau fuselajele şi se lipeau de aripi în raze lucioase, de argint azuriu. Am ridicat ochii, cred că se înghesuiau acolo, arzîndu-mi rădăcina nasului, lacrimi răvăşite de elev de şcoală militară...

Tata mă privea astupîndu-şi urechile cu palmele, îi vedeam ochii întrebători, aştepta să-i arăt minunea, aşa am priceput că, simplu, tăticul meu nu putea înţelege. Aşa era el făcut.

Am dat din mînă a renunţare. Păcat.

Şi atunci am văzut-o pe Lena, subţire, dreaptă, cu salopeta puţin desfăcută la gît, cît să se vadă gulerul rotund al tricoului de bumbac, i-am văzut buzele strîngîndu-se încăpăţînate, ochii în care benzi de lumină galbenă mistuiau domol flăcările întunecate şi mi-am spus că merită să încerc. Există lucruri grele, care nu se iartă, totuşi omul ăsta cu urechi astupate, pierdut între avioane, era tatăl meu.

— Lasă mîinile jos ! am ţipat, inutil, nu mă putea auzi în vuietul acela ; atunci i-am prins încheieturile şi am început să-i depărtez palmele de urechi. S-a opus o

clipă, nu înţelegea, îi simţeam muşchii încordîndu-se sub mîneca hainei, mi-am amintit că taică-meu făcuse ceva sport în tinereţe, gimnastică sau înot. Pe urmă a lăsat palmele jos, se uita la încheieturile pe care degetele mele lăsaseră urme roşii şi albe, hei, erau o revoluţie urmele alea ! şi habar n-avea ce să facă. Cred că îl zăpăcea uruitul motoarelor. Era stingher lîngă IAK-urile cu roţi groase şi jambe nichelate, îl ameţea curentul de aer stîrnit de elici ; şi iar, a cîta oară în ultima vreme, mi s-a făcut milă de tatăl meu cel puternic şi atît de slab. El nu trăise lucruri cărora nu li se poate pune punct, nici nu bănuia că există.

I-am luat mîna, am pus palma cu degetele desfăcute pe tabla albastră a aripii, am apăsat-o de metalul acum cald şi viu.

— Trepidează ! a strigat tata, i se mişcau caraghios buzele vibrînd de forţa celor o mie de cai putere dezlănţuiţi în steaua cilindrilor, îi flutura elicea părul, gulerul cămăşii ieşit de sub reverele late, şi mi-am spus că, vezi, de aia merită să încerci. A stat aşa, cu mîna pe aripă, pînă motoarele s-au oprit, unul cîte unul. I-am arătat avionul, îşi lărgise nodul cravatei, a sărit pe aripă, l-am urcat în cabină. Îi luceau ochii sau mi se părea mie că lucesc, se reflectau în pupilele umede parbrizul, marginea nituită a cabinei, tabloul de bord, toate ciudat distorsionate, ca în obiectivul mult bombat al unui ultramodern aparat de fotografiat ; nu m-aş fi mirat mult dacă primul drum după sosirea în Bucureşti ar fi fost la sediul Aeroclubului Central. Mă gîndeam să-l rog pe Pirat să fac un zbor cu bătrînul, nu se putea, mă refuza, dar aşa, să ştiu că am dus lucrurile pînă la sfîrşit. Ne-am dus spre zebră, dincolo, pe pista de beton, decolau primele MIG-uri, înaltă clasă, abia la anul aveam să zbor şi eu pe reacţie. Tata a răsucit capul, am auzit trosnetul uşor urmat de fîşîitul aerului despicat, şi aşa, în ochii lui, am văzut racheta spărgîndu-se într-o floare verde : începea zborul.

— Ei, am întrebat, îmi bătea inima tare, aşteptam răspunsul, mă ameţeau muşchii încă elastici jucînd sub haină în tecile lor de piele albă şi curată.

— Frumos, a spus tata, și impresionant. Unui avion puternic îi simți puterea numai cînd îl vezi. Păcat însă că face atîta zgomot.

...Avea dreptate.

*

Lena mi-a scris în șase luni doar două scrisori, dar asta nu m-a îngrijorat prea mult ; oricum, ea scria rar. A doua scrisoare însă a fost ciudată, obosită, cumva contorsionată, confuză, ca și cum ar fi smuls dureros unele cuvinte puse pe hîrtie.

„Fără titlu.

Te-am așteptat, dar nu ne vedem din cauza IAK-urilor tale cu motor de șapte sau opt cilindri în stea ; aș risca să vin pînă la tine, dar nu cred că merită.

Am reușit să mă conving că nu mai sînt singură.

Adică fotografia aia a ta a umplut și a golit camera.

Am pus-o pe pian (locul clasic), și taică-meu nici măcar nu mi-a spus s-o arunc. S-a mulțumit să zîmbească sarcastic și a plecat fredonînd o melodie. E plin de căi întortocheate, pe care numai el le cunoaște.

Nu mai pot să fac un pas singură ; sînt păzită ca Beguma, sau de el, sau de Gigi, sau de o mătușă acră, special dezgropată din provincie și adusă în Capitală. Tata a început să mă ia în vizite pe la prietenii lui care au băieți. Se mănîncă sanvișuri cu șuncă sau cu ceafă afumată, se bea vișinată și vin adus în mare taină cu mașina de la „am eu pe cineva la țară, nu-ți spun unde...“ Pe urmă băiatul și cu mine ne așezăm la televizor, iar cei mari discută politică externă : ce s-ar fi întîmplat dacă lucrurile nu s-ar fi petrecut cum s-au petrecut. Foarte instructiv. Sărmanii. Băiatul încearcă să mă ia de mînă, dar eu îl ciupesc.

Acum, bomba : mătușa cea acră ține cu mine. Cu noi, dacă vrei. Îi place fotografia ta, o șterge de praf în fiecare zi. Iar liberalismul ei merge pînă la a-mi duce scrisorile la cutie ; și pe asta tot ea o s-o ducă, apoi o să mă

scarpine în cap și o să spună : „biata fetiță orfană". Și mîine o să facă de caraulă la poarta școlii.

Asta e și bine, e și rău.

Bine, pentru că golanii nu mă mai acostează pe stradă, iar colegii care îmi făceau curte au renunțat, unul cîte unul (mătușă-mea e grozavă).

Rău, pentru că toată povestea a început să mă oboseaască.

Cînd nu e nici o mînă prin preajmă, rămîn pereții — pentru cap. M-ai făcut să cred că sînt puternică, dar nu fac altceva decît să mă agăț de tine. Știi, atunci cînd toată puterea se duce dracului — șuierînd — și rămîn singură, și nedumerită, și cumplit de dezbrăcată, pentru că sînt momente cînd rămîn așa, și întind mîna să mă agăț de mine, și mîna trece prin mine ca printr-un stîlp de abur — stîlpul ăla de putere care ne alcătuiește, și de care simțim nevoia să ne agățăm uneori. Atunci cobori tu de pe pian, cu ghetele tale de zbor și cu salopeta aia nu prea curată, iar toate devin deodată neașteptat de limpezi. Și mă agăț cu nerușinare. Atît doar, că NU MAI VREAU SĂ MĂ AGĂȚ DE TINE. Nu trebuie. Vreau să fiu eu. Simplu, fără majuscule. Să mă cunosc, să știu cine sînt, ce pot ; după aceea, o să-mi permit luxul să mă împart cu tine.

S-ar putea ca după terminarea școlii să primesc o bursă la Paris, sînt în mare concurență cu Silvia, dar asta n-are nici o legătură cu ce ți-am scris înainte. Oricum, într-un an, cît ar dura toată povestea, aș veni în țară de șase ori — nici nu mi-ai simți lipsa. Sînt curioasă dacă tata mi-ar da voie să plec fără neprețuita mătușă.

Lena,
cum îmi spui tu".

— Poți să-i pui cruce, a declarat Pisi, după ce mi-a citit scrisoarea. Am ridicat din umeri, am băgat plicul în buzunarul salopetei și am încercat să nu mă mai gîndesc la fată. Uneori chiar reușeam. Dar seara, cînd cădeam în pat sfîrșit de oboseală, îmi ardeau încheieturile și-mi sim-

ţeam corpul de plumb, greu de atîta zbor, rămînèau apăsările difuze ale suprasarcinilor în mușchii tescuiți, în tendoanele zbîrnîind, în oasele comprimate, fărîmate și întinse la loc — atunci îmi aminteam cabana. Zăpada scîrțîia sub tălpi, bolta era generoasă, stelele înțepau ochii ; mă ghemuiam cu Lena în crăpătura aceea în care greu ar fi încăput un caiac de concurs, și rămîneam așa, strînși unul în celălalt, pînă adormeam. Somn agitat de elev-aviator, visam avionul agăţat de elice într-o șandelă oprindu-se drept în soare, acele albe săreau bezmetice pe cadranele negre și părul lung, mirosind fierbinte a vară, se agăța de mînerul zimțat al manșei. Oftaturile mele se amestecau cu suspinele languroase ale celorlalți, aerul dormitorului se încingea pînă la incandescenţă, gata să explodeze, iar prin fluidul acela încins circulau cu viteză ameţitoare, lăsînd lungi dîre roșii, povești pe lîngă care „Love Story“ devenea, simplu, un moft. Dimineața ne scula plantonul, întotdeauna prea devreme, „Deșteptarea !“, dar cu o bucurie răutăcioasă care mă făcea să-i descarc în piept toate gloanţele din butoiul Coltului greu strecurat sub pernă seara, la culcare. Terminam înviorarea încă nedezmeticiți, ne trezeam de tot abia sub duș. Trăgeam salopetele pe corpurile ude și plecam la hangar, zgribulindu-ne în aerul dimineții. Împingeam avioanele afară, aliniindu-le pe marginea bretelei cu betonul ros de cauciucurile atîtor generații de avioane : IAR, SET, Fleet, Potez, PZL, Savoia, Messerschmidt, apoi iar IAR, IL, LA, IAK. Se porneau motoarele, vibra scurt aerul în trîmbe de fum negru-cenușiu, și îmi aminteam de tata. Pe urmă urcarea în cabină, parașuta, chingile strînse, așteptam racheta verde, rulajul spre start în zig-zag-uri derapate, decolarea. O dată am uitat să pun elicea pe „pas mic“, IAK-ul gonea cu coada ridicată spre marginea aerodromului, se clătina orizontul pe marginea botului rotund, manșa, motorul urla în draci, avionul bontisa pe pămîntul uscat fără să se desprindă. În situația asta era periculos să forțez avionul, șiruri lungi de MIG-uri argintii îmi năvăleau în cabină, vedeam apropiindu-se biuta și depozitul de combus-

tibil, am ridicat clapeta forţajului şi am trecut maneta boost-ului dincolo de prag. A fost o manevră disperată, ultima : parcă m-a proiectat în cer o catapultă brutală, motorul trepida, mugind cu elicea în soare, gata să-şi smulgă cele opt buloane care-l fixau pe fuselaj ; am băgat trenul, abia atunci am observat maneta pasului, cu bilă albă în vîrf, şi încă, în poziţie de croazieră. M-am înjurat scurt, uite-aşa se rup avioanele. Şi am mai avut un zbor din care reţin doar tremurul spasmodic al pămîntului în jurul cabinei, planeta noastră masivă şi rotundă sărind înnebunită dintr-un colţ în celălalt al parbrizului, IAK-ul se prăvălea tocînd cu elicea piscuri negre de munte, simţeam comenzile întinzîndu-se la maximum, apoi lăsîndu-se moi şi fără putere în mîna mea, parcă se desfăceau, deodată, din toate punctele de sprijin tocite cu atîta sîrg pentru examen...

...Aterizam, uneori izbeam cu sete avionul albastru de pămînt, atunci Piratul ne chema în zebra lui pe roţi şi ne făcea cuvenita morală, peste umărul lui vedeam MIG-urile rulînd şi decolînd, departe, tocmai la pista de beton. Reacţie, clasă înaltă, un fel de vis umbrit numai de gîndul că nu vom putea zbura pe minunea aia de avion. Elevii din anii mari erau un fel de zei binevoitori, şi ne dădeam tăcuţi la o parte din faţa lor. Îmi băgasem odată capul în cabina unui MIG, plecasem ameţit de ce văzusem acolo.

...Apoi spălam avioanele pe burtă, ieşea uleiul, ieşea vaselina neagră, grafitată, în lungi dîre lipicioase, din motoarele chinuite de elevii-aviatori. Frecam tabla întinşi pe spate, picături usturătoare de benzină intrau în ochi, dar asta face parte din meserie, frecam pînă rămînea vopseaua curată. Avioanele în hangar, husarea, somnul scurt de după-amiază, cursul de trageri, roata acrobatică, lecţia de paraşutism, bufnetul saltelei sub corpurile elegant azvîrlite peste umăr de un judoka cu centură neagră şi cu nu mai ştiu cîţi „dani" agăţaţi de centura aceea neagră ; masa de seară, mai mult lăsată în farfurii, şi aşternutul patului... Era un ritm fierbinte, căruia habar n-am

cum am reușit să-i fac față ; cei care nu țineau pasul erau zburați, fără multe menajamente. Cu toate astea, într-o dimineață de duminică, după ce am recitit scrisoarea Lenei, am cerut o scurtă permisie și am plecat la București : epistola aceea era exact genul de scrisoare care-i face pe elevii școlilor militare să uite de ei și s-o ia razna.

Am ajuns în oraș transpirat, lipicios ca o prăjitură uitată la soare ; am scos-o pe Silvia de sub duș și am trimis-o după Lena, în timp ce eu așteptam într-un scuar prăfuit, sub zidurile Bisericii Armenești. Lena era la ștrand cu familia, troleibuzul ticsit, coadă la bilete, gîfîiam în bluza de uniformă lîngă o salcie, Silvia se strecura ca o șopîrlă aurie printre cearceafuri, sacoșe cu roșii și bucureșteni care-și luau baia săptămînală de soare. Au apărut într-un tîrziu, Lena părea plictisită și străină, ricoșau cuvintele pe pielea ei bronzată, ca niște mingi de cauciuc. Purta un deux-pièces alb, care-o segmenta amețitor în trei sectoare precise, perfecte, întregindu-se și adăugîndu-se într-un chip desăvîrșit ; numai că minunea asta nu era Lena mea. Nu era fata cu care fusesem gata-gata să mă înec într-un lac de la marginea orașului. Mă măsura tăcută, cu ochi pe care nu-i cunoșteam, sugîndu-și o șuviță de păr în colțul buzelor cojite. Și buzele erau mai altfel — aspre. După vreo douăzeci de minute de uitat unul la altul, mi-a prezentat grațios dosul ei de dansatoare și a dispărut, dreaptă și tăcută, după un buchet de umbrele vărgate. Silvia a zîmbit, o amuzase teribil povestea asta, mi-a spus „la revedere", a plecat după Lena : îl bănuiam aproape pe Gigi.

Am ridicat din umeri călcînd prin nisipul fierbinte, pe mine mă așteptau IAK-urile în penumbra răcoroasă a hangarului, boturile rotunde, plexiglasul cabinei, manșa grea, tabloul sclipitor de bord pe care ardeau cu luciri rubinii becurile de avertizare.

La sfîrșitul lui august am brevetat, am fost avansat elev-caporal, am defilat împreună cu ceilalți colegi-caporali, apoi m-am repezit la gară.

Bucureștiul m-a întîmpinat torid, ca un oraș de la ecuator, dar în concediul acela am umblat îmbrăcat numai

cu uniforma mea de elev-caporal și cu brevetul de pilot în buzunar. Așa am sunat la ușa Lenei, am bătut, am sunat iar, cu riscul să mi se deschidă și să am un meci cu părintele cel dur și neînțelegător, sau cu viitoarea speranță a artei cinematografice naționale ; nu mi-a răspuns nimeni. Am coborît cu liftul STIGLER, literele de alamă erau lustruite cu patimă de maniac, mă privea din oglindă o față amărîtă, deloc potrivită cu șapca de aviator. Hoinăream aiurea pe străzi, Dan făcea ascensiuni în Himalaia, fără glumă, îl invitaseră niște colegi nepalezi, șerpași ursuzi îi cărau echipamentul, „Petre, Otto și cu Feri s-au găsit în pragul verii"... stăteam mai mult în biroul tatii, boțindu-mi pantalonii cu vipușcă azurie.

O dată n-am mai răbdat, rătăceam printr-un păienjeniș de străduțe, am văzut literele mari : INSTITUTUL DE TEATRU ȘI CINEMATOGRAFIE, am deschis o ușă, am urcat o scară, marmura pereților lucea stins, „ce doriți" distona țeasta cheală, ochii de șarpe sub pleoapele grele, cu tăcerea răcoroasă, întreruptă vag de zgomote înfundate și replici pierdute pînă la șoaptă. Am mîrîit numele lui Gigi, „pe acolo", în fundul unui coridor scurt erau două uși, una înaltă, galbenă, cu ochiuri asimetrice de geam, cealaltă joasă, îngustă, mohorîtă, sclipindu-și neprietenos tăblița de sticlă roșie : „Intrarea actorilor".

Zăboveam cu mîna pe clanță, replicile se auzeau clar din spatele lemnului băițuit : „O, Epaminonda, niciodată...". Am simțit în spate răsuflarea grea, fierbinte, a paznicului chel :

— Nu ! Acolo e *scena !*

Era ceva în glasul lui care m-a făcut să mă întorc ; îi ardeau ochii în penumbră, nu înțelegeam, mîna zbîrcită tremura cînd mi-a dat jos mîna de pe clanță :

— Acolo e scena !

M-am șters pe pantaloni de atingerea lui și am deschis țeapăn ușa cea galbenă ; cîțiva juni cu cămăși pastelate se învîrteau în jurul unui aparat de proiecție. Nu, Gigi nu era în institut. Nu era nici în București, i se pierduse urma de tot, dar toate lămuririle astea mi-au fost date pe un ton superior și ironic, am spus „pa", și m-am retras.

Într-o seară, după scurta plimbare solitară în care m-am chinuit să-mi amintesc numărul Silviei, am intrat în tutungerie să-i telefonez. Vînzătorul mă privea cu ochi morți, răceala lipicioasă a metalului verzui, fisa dispărînd în orificiul nichelat, la celălalt capăt suna, suna, așa cum sună telefoanele într-o casă pustie...

— Alo !

— Cu Silvia, am spus. Vă rog frumos, vreau să vorbesc cu... Era plecată la Brăila. De ce Brăila, de ce nu Brăila ? Dar poate stimata doamnă, mama Silviei, știe să-mi spună unde e Lena ? A rîs gutural și plăcut receptorul de ebonită, un rîs sănătos, din adîncul pieptului : de unde să știe ? Am închis, m-am rezemat de perete, mîngîiam cu degetele coperta lucioasă a revistei atîrnată într-un stativ de sîrmă urmărind literele mari, albe, pe banderola roșie : U..N..I..U..N..

— Vreau să vă rog ceva...

Era în vocea aceea încordarea unui om care s-a hotărît, în sfîrșit, să facă un lucru dorit de mult, înăbușit cu grijă, ieșit din nou la suprafață, îndepărtat, ascuns, revenit iar și iar. Mă priveau, neînduplecați, ochișorii negri de pe halatul tutungiului. S-a întins între noi o mînă cu degete uscate, tremurătoare :

— Pot să-mi pun o clipă cascheta dumneavoastră ?

...cu panglica de mușama dinăuntru transpirată, pusă automat pe tejghea. I-am privit fața îngustă, părul încert lipit de craniul mic, pergamentos, uscat pe dinăuntru cu nisip fin de indienii din Matto-Grosso. Dumnezeule, cascheta mea eroică cu cuc de aur pe capul ăsta, dar era o formă de nebunie blîndă, și am spus : „da". A apucat-o cu mîna teafără, a trecut dreapta înmănușată peste cucul ștanțat, ușor, ca o amintire, și dacă privirea de aviator brevetat nu mă înșela, degetele strînse în piele neagră tremurau pe metalul auriu. Abia apoi și-a pus-o, șapca mea se clătina și oscila pe creștetul țuguiat, ca roza vînturilor în acul unui compas de navă.

— Vă mulțumesc mult. Aveți cîteva minute libere ?

Aveam mai multe decît mi-ar fi trebuit. Atunci am fost poftit și trecut cu toată solemnitatea în dosul tejghe-

lei, și de acolo în spatele perdelei de stambă spălăcită care atîrna pe o sîrmă, între raft și perete. Am dat cu genunchiul de un pat de fier, ca cele din dormitorul școlii militare de aviație ; dacă întindeam o mînă loveam peretele gol, dacă o ridicam pe cealaltă — atingeam dulapul de placaj galben și umflat. Într-un loc foile placajului se dezlipiseră și se văluriseră, ca tabla unui matusalemic Junkers-53.

Am fost invitat să iau loc pe pat, s-a pus de cafea pe un primus scos de sub pat, mirosind cumplit a gaz, dar toate astea cu gesturi moi și măsurate, parcă s-ar fi oficiat cine știe ce slujbă păgînă. Primusul fîsîia puternic, flăcări galbene jucau potolit după crăpăturile înguste. Mă stingherea privirea fixă a ochilor apoși de bătrîn, privirea ageră a nenumăraților ochișori iscoditori — nasturii de pe halatul spălăcit, mîna înmănușată și țeapănă lovindu-se înăbușit cînd de pat, cînd de dulapul prăpădit, ca și cum tutungiul nu s-ar fi obișnuit cu imobilitatea ei nici după ani mulți... Eu așa mi-l aminteam de cînd mă înălțam pe vîrfuri în fața tejghelei ca să-i cumpăr tatii „Informația", cu mîna aceea lipită stîngaci de piept. În prăvălie intrase cineva, bătrînul s-a scuzat din ochi, a dispărut, nu muream de curiozitate să știu de ce mă chemase, calculam tocmai cît mai era pînă începea filmul de la TV, cînd a apărut iar și a turnat cafeaua în cești. Dar cești fine din porțelan subțire, chinezesc, translucid, care distonau și accentuau mizeria potolită din jur. S-a așezat lîngă mine pe marginea patului, în altă parte n-ar fi avut unde să se așeze, a înălțat bărbia privindu-mă de sus în jos, a tras aer în piept, ca pregătindu-se pentru un logos nesfîrșit și înțelept. Un sfert de oră, mi-am spus, atît eram dispus să-l ascult, un sfert de oră ; apoi cinci minute pînă acasă, cinci minute dat drumul și instalat în fața televizorului, filmul. În seara aceea s-a dat „Cei șapte samurai", cu Akiro Kurosawa, dar n-am mai văzut filmul...

— Vă mulțumesc pentru caschetă, a oftat tutungiul și a mîngîiat cozorocul de plastic al șepcii. Spunea „caschetă", așa cum spun numai militarii, dar eu mi-am dat

seama de asta abia mai tîrziu. Atunci, mi-am stăpînit greu un gest de nerăbdare, şi am sorbit cafea din ceşcuţa chinezească. Porţelanul fin se lipea, se modela pe buze.

— V-am invitat ca să...

Cafeaua tutungiului avea un evident gust de gaz. Bătrînul mă urmărea atent, m-am strîmbat, cred că asta a fost hotărîtor, a tăcut privindu-mă stăruitor, nu credeam că pot fi atît de stăruitori ochii aceia uscaţi ; s-a uitat lung, ca atunci cînd cîntăreşti atent pe cineva şi ai puse deoparte, de mult, toate greutăţile cu care poţi cîntări pe cineva. I se luminase albastru retina spălăcită, mă apăsa privirea albastră între zidurile strîmte, lîngă dulapul ăla. Era prea albastră.

— O să mă ierţi — trecuse la „tu", dar tot în modul acela ceremonios, de ambasadă orientală, care nu îngăduia nici o apropiere, începuse să mă furnice sub piele — mă ierţi, însă înainte de a continua, să-ţi arăt ceva. Poate n-o să mai crezi că sînt atît de scrîntit, cît par. Şi o să ai puţină încredere în mine.

A pus ceaşca de porţelan pe capacul primusului, s-a ridicat, îndreptîndu-se spre dulapul de placaj, l-am auzit mormăind, acompaniat de fîsîitul flăcării galbene : „boşorog scrîntit", dar pe-un ton amuzat şi chicotind, ca şi cum ar fi pregătit o surpriză nemaipomenită. Nu m-aş fi mirat să apară cu un schelet în braţe.

A deschis dulapul, uşa scîrţîia strident, aşa cum prevăzusem, nici măcar n-am întins gîtul să văd ce se ascunde în rafturile întunecoase şi adînci ; cînd s-a întors, ţinea ceva cu mîna sănătoasă, o zdreanţă maro de piele scorţoasă. A venit lîngă pat şi, cu mişcări măsurate, oficiind acelaşi ritual numai de el cunoscut, a întins pe pătura roasă şi lustruită, o haină.

Camera din spatele rafturilor era luminată de clasicul bec slab, spînzurat de plafon cu un fir negru şi contorsionat, vrej de viţă sălbatică ; crescută aiurea în mijlocul tavanului, dar am văzut clar, şi nu mi-am putut stăpîni o exclamaţie uşoară, un fel de „ooh !" nătîng, iar bătrînul a oftat prelung, nu ştiu ce satisfacţie reţinută se

împletea în aerul sărac, ieşit din străfundurile pieptului scobit. Pe patul de fier, sub lumina chioară, era întinsă o haină de piele, una dintre bluzele alea cu guler mare, cu buzunare mari pe piept, cu fermoare late şi cu epoleţi tot de piele pe care se înnegreau, roase şi veştejite, galoane de adjutant. Cunoşteam bine hainele astea de piele, din fotografii, din desene, parcă văzusem şi la Muzeul Militar — asemenea scurte purtaseră piloţii români de vînătoare, cei care făcuseră războiul pe IAR-80. Am privit lung haina de piele scorţoasă ; cînd m-am uitat din nou la tutungiu am surprins sclipiri repezi, rafale de triumf în ochii noi, albaştri. Atunci am pus ceaşca mea alături de cealaltă, pe capacul primusului, brevetul de pilot mă ardea în buzunar, şi m-am ridicat în picioare.

Era una dintre hainele alea de piele lîngă care nu puteam sta aşezat.

— Flotila 3-a aviaţie vînătoare de front, a spus bătrînul pe un ton inflexibil, dar se înghesuiau o mie de oameni, şi avioane şi un cer sîngeros în spatele cuvintelor. S-a aplecat, a îndreptat mînecile ţepene ca nişte burlane, doar acum am văzut că mîneca dreaptă era ruptă de la cot în jos. Adică sfîşiată de-a binelea, ca şi cum o haită de cîini bezmetici ar fi tras o noapte întreagă cu colţii de ea.

— O schijă de antiaeriană, a răspuns bătrînul privirii mele întrebătoare. Şi nici măcar una prea mare...

...dar a spus asta ridicînd tonul, cu năduf, i se schimonosea gura într-o strîmbătură de desgust, parcă abia coborîse de pe aripa IAR-ului. M-am uitat de la mîneca sfîşiată la mînuşa de piele neagră.

— Să ştii că n-am sărit — s-a grăbit bătrînul să adauge, şi era a doua oară cînd glasul lui spunea ceva peste cuvinte. L-am adus acasă, cu stînga. Asta a fost în 12 aprilie, pe Zvolen.

— Şi după aia ?

Umerii halatului vechi s-au ridicat, ascuţiţi, nu interesează ce-a fost după aia. N-a mai fost nimic după aia.

— Aţi făcut şi campania din Ungaria ?

A dat aferat din cap :

— Tot ce se putea face

— Dumnezeule, m-am minunat.

Se zbătea în capul meu o întrebare, nu pentru prima oară, dar acum am întrebat, pentru că trebuia să întreb odată, n-aveam nici o dispoziţie pentru istorie în clipa aia, însă trebuia să înţeleg, era fundamental, ce se întîmplase sub căştile acestor oameni care purtau asemenea scurte de piele în cabina IAR-urilor de vînătoare.

— Vreţi să-mi explicaţi cum a fost asta...

Multă vreme n-o să uit privirea aceea, poate doar atunci cînd voi şti să discern şi să apreciez subtil o cafea, privirea fierbinte şi îngheţată în acelaşi timp :

— Patria.

...Pentru mine cuvîntul pălise, îl foloseau prea mulţi şi de prea multe ori, puteam să-l aud fără să tresar, dar acum s-au dat zidurile strîmte la o parte, stăteam pe un cîmp alb, rece, mirosind a fum sleit, şi dintr-o dată am ştiut cum arată patria pentru bătrînul acela secătuit. Era un avion de vînătoare zvelt, cu bot rotund şi cu cabina blindată trasă mult înapoi, cu ţevile tunurilor ieşind brumate din aripile fine, savant arcuite, şi stăteam într-o băltoacă de ulei ars, lăţită pe zăpada murdară, privindu-l în tăcere şi sugîndu-mi mîna plină de sînge. Era un avion afumat şi trist, adus la aterizare cu preţul mănuşii din piele neagră şi a tejghelei de tutungerie, şi pe aripile ciuruite se rotunjeau, ca nişte sori concentrici, cocardele tricolore.

...Nu ştiu cît am tăcut în doi, lîngă patul pe care lucea mat scurta de piele şi zăcea aruncată cascheta mea cu cuc de aur. Bătrînul s-a aplecat, a împăturit haina, a dus-o la loc, în dulap, şi cînd s-a întors avea ochii lui sleiţi, de toate zilele. Se răcise cafeaua în ceştile de porţelan chinezesc de pe capacul primusului stins, dar n-o să ştiu niciodată ce gust ar fi avut pînă la urmă cafeaua aceea. Tutungiul vorbea precipitat, grăbit să scape de mine, cred că-l înţelegeam — în măsura în care putea fi înţeles.

— Prietena dumitale, de care ai întrebat la telefon, a venit acum vreo două săptămîni și a vorbit cu cineva, o colegă, am înțeles, căreia i-a dat o adresă. Nu ascult telefoanele altora, dar pe ea o cunoșteam, v-am văzut împreună, știam că sînteți aviator și — o să mă scuzați — am ascultat ce spunea, și am reținut că pleacă la Cristenau. Asta-i pe lîngă Brașov, eu am zburat — s-a poticnit, zborul lui vechi nu mai făcea parte din discuția noastră — pe lîngă Brașov. Prietena dumitale stătea cu spatele la mine și, iertați-mă, am admirat-o, deși se pare că eu nu-i inspir mare simpatie.

Am mulțumit dînd la o parte perdeaua de stambă, am trecut aplecat pe sub capacul tejghelei, am ieșit. M-am gîndit să mă întorc și să scot cucul de la șapcă, să-i desfac ghearele de metal care-l țin înfipt în stofa cazonă, să-l scot și să-l dau bătrînului, dar n-avea nici un rost. Cristenau, mergeam spre casă, un troleibuz a trecut zăngănindu-și tablele și scoțînd scîntei violete la capetele troleelor lungi, negre. Cristenau, asta vine pe lîngă Brașov, pe unde zburase... În holul blocului am dat de un grup de vecini agitați, își întrerupseseră ședința de comitet și porniseră, în frunte cu „tovarășul de la Spațiu", să caute un copil abandonat care se tînguia înfiorător în bezna din curte.

Unii spuneau că e un cor de motani, dar taică-meu pretindea sus și tare, gesticulînd patetic, că numai un copil mic, un bebeluș în scutece, părăsit în mod laș de părinți iresponsabili, poate scoate asemenea sunete sfîșietoare. Au trecut pe lîngă mine strivindu-mă de perete și i-am lăsat să se ducă, vîjîind : eram convins, dar absolut convins, unul din puținele adevăruri pentru care puteam pune mîna în foc, că o expediție condusă de tata nu putea descoperi decît un motan jigărit, oțărîndu-se la luna chinuită, secționată de antenele de pe acoperișuri. N-am luat liftul, am preferat să urc pe scări, mormăind cuvîntul magic : Cristenau.

*

Orășelul era foarte mic și foarte teuton, cu casele lui — fortărețe, înșirate în zid neîntrerupt de-a lungul șoselei. În mijloc avea un scuar, vizavi biserica, o librărie

și o cofetărie, iar pe zidul verde, îngroșat la bază, al cofetăriei, se lăfăia un afiș cu litere roșii vestind concertul avînd ca soliste pe Helga Salm și Doina Limbășanu. Mai erau un deal abrupt, spînzurat deasupra acoperișurilor de țiglă întunecată, și o cetate veche dar încă întreagă, cățărată pe vîrful dealului.

După ce m-am plimbat o oră prin fața porților înalte, întărite cu chingi nituite de fier negru, și după ce am mai stat o oră pe unica bancă din scuar, m-am lămurit că dacă voiam s-o găsesc pe Lena era de ajuns să fiu lîngă cofetărie în momentul în care, pîrîind și scoțînd fum albastru, un scuter-furgonetă cu cutie verde aducea trigoane abia scoase din cuptorul brutăriei. Șarja de trigoane se repeta cam din nouăzeci în nouăzeci de minute ; m-am uitat la ceas, nu era nevoie, apăruse scuterul. Atunci m-am ridicat, am traversat piața din fața bisericii, soarele culca umbra turnului ascuțit de-a curmezișul drumului meu, ca un avertisment. În fața cofetăriei se strînsese lume, fetele erau blonde, dar nu bronzul greu al Lenei, ci un galben palid și imaterial, ca soarele nordic prin ceață. Am urcat cîteva trepte abrupte, cu muchia îmbrăcată în fier negru, am intrat în librărie, era un post de observație ideal. Sus, deasupra ușii, a sunat stins un clopoțel. Lena nici n-a ridicat capul, răsfoia o carte, mai mult am simțit-o decît am văzut-o și abia apoi, după doi-trei pași năuci pe scîndurile date cu păcură, am reușit să-mi amintesc cum mă cheamă și ce caut aici. Cînd naiba intrase ? Fata stătea dreaptă lîngă raftul din fund, pe jumătate întoarsă spre mine, capul plecat, tricoul de bumbac, numai că nu era cel cu „Make love...", tot alb, dar fără nici o inscripție în cerc pe piept, fusta portocalie cu bretele, și între bretele, pe tricoul alb... Am strîns pleoapele apăsîndu-le cu palma, am deschis iar ochii, discuțe strălucitoare dansau rotindu-se prin penumbra răcoroasă dintre rafturile cu cărți. Pe tricoul Lenei se vedea o picătură alungită, neagră, plată, migălos șlefuită din oțel aspru de mitralieră. Pe urmă Lena a ridicat capul, nu m-a privit — am văzut-o doar mușcîndu-și buzele, a închis cartea, a pus-o la loc în raft făcîndu-i loc printre alte cărți, dar toate astea cu mișcări calme, precise, parcă filmate cu încetinitorul — abia

apoi s-a apropiat de mine. Se zbătea înnebunit, se spărgea în zeci de scîntei, se aduna din nou ceva, în fantastice zig-zag-uri agitate.

— Asta-i pentru trigoane ? Degetul meu întins arăta sacoșa din plastic agățată de cotul arămiu, Dumnezeule mare, ce tîmpit eram ! Lena a șoptit „da", nu i-am văzut mișcarea buzelor, vedeam numai bijuteria de oțel negru ridicîndu-se și coborînd agitată, împreună cu țesătura de bumbac alb.

Am ieșit în stradă, defilau tăcute masive porți de stejar cu broaște uriașe, trotuarul se legăna între șirurile de mușcate tivind bordura și temeliile străvechi de piatră grosolan cioplită ; în mers, brațul fetei atingea mîneca bluzei kaki de uniformă și căutam să potrivesc pasul șovăielnic al pantofilor cazoni cu tropotul sandalelor albe.

— N-ar fi trebuit să vii militar...

— De ce ? Àstora le plac uniformele.

— N-ar fi trebuit să vii deloc.

Un animal hidos rînjea satisfăcut la capătul unui burlan prins de zid cu inele înflorate de metal ; mi-am ferit picioarele de dinții lui din fontă roasă. Lena mergea cu ochii în pămînt, mușcîndu-și îndărătnică buzele cojite.

— E mai bine să nu ne mai vedem... o vreme.

— De ce ?

— Ți-am scris...

....chestia cu salopeta, și cum cobor de pe pian cu ghetele mele de zbor ; numai că eu înțelegeam altfel ce scrisese ea acolo. Am încercat s-o apuc de mînă :

— Era foarte bine ce mi-ai scris.

Nu știam săgețile galbene izbucnind din ochii fetei, coborîndu-mi înghețate în capul pieptului, strîngîndu-se într-un ghem dureros :

— Ce e bine ? Că mă agăț de tine ?

— E firesc ca din cînd în cînd să ne agățăm de cineva. E necesar. M-am oprit, răsucindu-mă spre ea ; Lena și-a întors capul.

— Bine, nu ne certăm. Ai venit să petreci o zi în mijlocul naturii. Cumpărăm trigoane și mergem la plimbare.

Am arătat cu degetul vîrful dealului :

— Cetatea. N-am văzut niciodată o cetate atît de întreagă.

M-a luat de braţ, am reuşit chiar să zîmbesc, aşa a început jalnica noastră plimbare în mijlocul naturii.

...La cetate se ajungea cu un autobuz care urca gîfîind drumul abrupt, mi-am amintit de mastodontul galben-roşu, scoţînd fum şi căţărîndu-se din greu pe drumul îngheţat spre Cotă. Dar de atunci trecuseră şapte luni, aproape opt, reuşisem să iau brevet de pilot pe clasice... Lena privea pe geam, cu siguranţa calmă a celui care a şi luat o hotărîre ; n-a tresărit cînd i-am acoperit cu mîna degetele strînse în jurul barei de pe speteaza scaunului din faţă. Maşina a oprit, icnind, sub zidurile portocalii ; de aproape se vedeau cărămizile plate, subţiri, amestecate cu bolovani cenuşii şi stînci roşcate de calcar. Cetatea avea aerul acela liniştit, încărcat de certitudine, al vechiturilor bine păstrate : îmbia la meditaţie. Ne-am aşezat pe un zid scund, nu-i găseam rostul, împărţea în două curtea interioară ; subtilitate de constructor de fortăreţe. Curtea avea o cocoaşă în mijloc, vîrful dealului, şi jos, lîngă intrarea de sub turnul principal, era o tonetă galben-albastră cu răcoritoare. Acolo se instalase o societate veselă, beau Pepsi, mîncau napolitane, ţipetele lor de fericire tulburau liniştea majestuoaselor ziduri. Îi auzeam ca de foarte departe. Se mulase pe mine o armură invizibilă de pîslă grea, vedeam, auzeam, mă mişcam ca printr-un fluid confuz, nu acceptam ce se întîmpla, puneam între mine şi realitate umile bariere de amînare fierbinte, mă adunasem tot în ghemul dureros din piept şi ghemul se rostogolea rătăcind aiurea prin mine şi ocolind cu încăpăţînare lama aceea precisă, tăioasă : NU. Pe pietroaiele astea se plimbaseră agale, ducînd de braţ castelane înfăşurate în lungi voaluri aduse din Orient, domni în costume de zale, cu săbii grele atîrnate de centurile din piele de bivol. Uite, poate chiar în locul ăsta...

— Pot să te îmbrăţişez ?

Se mişcau singure, străine, buzele de vată.

— Nu ştiu. Nu cred că are rost.

Stăteam pe lespedea încălzită de soarele ce începea să coboare și mă uitam la genunchii fetei, ieșind de sub fusta portocalie. N-avea nici un rost. M-am tras lîngă ea și i-am cuprins umerii cu brațul. S-a lipit de mine cu o mișcare bruscă, parcă smulgîndu-se de undeva; a închis ochii, caldă, îi simțeam sînii strivindu-se de pînza aspră a bluzei mele, coama grea îmi mîngîia obrajii, respirația scurtă îmi umezea scobitura umărului.

— ...cred că o să plîng puțin...

Cădeam rostogolindu-mă într-un întuneric moale, mirosind încins a vară tîrzie; plîngea deja, lacrimile îmi lipeau călduț cămașa de umăr.

— Lena, spune-mi totuși: de ce?

— Are importanță?

Nu știam precis dacă are importanță.

— Taică-tu?

— E mai sigur pe el ca oricînd...

M-am rezemat de un crenel, cărămida veche se lustruise și se înnegrise de coatele atîtor generații de arcași; priveam pajiștea de dincolo de zid, turnul, poarta, și-mi spărgeam capul încercînd să înțeleg. Nu era nimic de înțeles. Una din chestiile alea fără „de ce", chinuite, îndelung gîndite și — simțeam — grozav de necesare, pentru că altfel am trece în goană pe lîngă ele, ferindu-ne ochii, cu gîtlejul înghețat, mînați de frica fără nume născută în visele urîte. Atît doar, că acum nu era vis.

— Eu ce o să fac?

— Ce o să fac și eu.

Habar n-aveam ce-o să facă ea; începuse să devină „ea". Nu mai plîngea. S-a uitat la ceas, așa cum te uiți cînd vrei să pleci cît mai repede dintr-un loc.

— Haidem, a spus Lena, greu, parcă tăia cuvintele sfîrșietor, într-o stîncă vie. Se tîrau prin aerul cald blocuri mari de piatră neșlefuită, aspră, arzînd îngrozitor gîtlejul și buzele cojite; pluteau lent și mă izbeau sec în piept, în stomac, peste față.

A sărit în picioare, și-a șters obrajii cu dosul palmei, ținea fața ridicată, nu se ferea. S-a depărtat de-a lungul

zidului spre poartă, se înnoda un fir dureros între noi, întinzîndu-se incandescent, încordîndu-se, încercînd să reţină. M-am ridicat şi am fugit după ea ; am ajuns-o chiar lîngă toneta cu Pepsi.

— Hai să bem...

Era acolo o măsuţă albă, cu picioarele de sîrmă groasă, contorsionată. Am pus două pahare înalte aburite de lichidul rece, cafeniu, pe tăblia măsuţei. Grupul cel vesel tăcuse, se uitau curioşi spre noi, faţa Lenei mînjită caraghios de lacrimile întinse... A întins mîna, degetele subţiri au apucat paharul, s-au încleştat albe pe sticla brună, au ridicat paharul la gură... Vedeam lichidul dispărînd în gîlgîituri scurte, întrerupte, vedeam gîtul fetei mişcîndu-se, ochii strînşi, cu pleoapele încreţite, puteai să crezi că-i ţine aşa să-i ferească de soarele ce-i bătea în faţă, era tîrziu, se termina ziua aceea — ultima ; dar eu ştiam că Lena poate să ţină ochii deschişi în soare. Ochii ei ştiuţi, cu banda de metal galben şerpuind misterios...

...Şi dintr-o dată am simţit o spaimă scurtă, un gol imens în cap, în piept — se duseseră vîjîind turnurile înalte, zidurile crenelate, copacii piperniciţi crescuţi în lungul zidurilor, eram singur şi îngheţat ca atunci cînd simţi avionul filfîind în aer, stins, cu aripile brusc înmuiate, cu elicea fluturînd ostenită în ultimele bătăi, cu comenzile întinse la refuz înainte de a ceda brutal sub prăbuşirea răsucită a pămîntului în jurul aripilor boante — vrie. Aş fi dat orice să mă trezesc mîine pe vremea asta, sau peste un an, dacă se poate, dar în anul acela să se întîmple tot felul de lucruri nemaipomenite, să trec pe reacţie, să catapultez, să salvez un MIG cuprins de flăcări sau să plec pe Lună. Am auzit motorul autobuzului gîfîind la urcuş, nu m-am întors, fixam cu încăpăţînare o pată verde de licheni pe zid, semăna cu Africa, sau cu America de Sud, sau cu orice alt triunghi cu vîrful în jos. Am ascultat paşii Lenei foşnind uşor pe pietriş, nu m-am întors nici atunci ; alţi paşi, uşa maşinii trîntindu-se, scrîşnetul schimbătorului de viteze — gata. Abia atunci m-am răsucit...

...Am văzut paharele înalte pe tăblia măsuţei cu picioare de fier chinuit, unul plin, încă aburit de lichidul

cafeniu dinăuntru, celălalt gol, cu urme lipicioase pe fund. Stăteau unul lîngă altul, înălțîndu-se ca două coloane nesfîrșite — două dintre coloanele acelea pe care se sprijină cerul.

Am sărit un parapet înalt, am coborît o scară de piatră și am ieșit în trombă pe poarta cetății.

*

De sus se putea ajunge în orășel pe două drumuri : șoseaua cu macadam, descriind curbe generoase în coasta dealului, și o potecă spiralată abrupt, strînsă ca un tirbușon, care tăia exact pe la mijloc volutele șoselei. Eu am ales a treia cale, cea mai directă : tirbușonul avea scări abrupte, mărginite de balustrade din țeavă, pierdeam prea mult timp cu treptele înalte, rotunjite de vreme. Coboram în salturi lungi, mi se rostogoleau bolovani mari sub picioare, ca niște cranii de soldați, mușchiul verde îmi intra în pantofi amestecat cu pămînt scormonit și cu așchii ascuțite de calcar, mă loveam de copaci, frînam agățîndu-mă de crengi și-mi dădeam din nou drumul la vale. Trăsesem curelușa caschetei sub bărbie, să n-o pierd, dar șapca îmi alunecase pe spate, ținîndu-mi ceafa țeapănă. Alunecam stîrnind mici avalanșe ; nuiele elastice mă loveau peste ochi, peste mîini. Am văzut acoperișul alb al autobuzului plutind prin desișul verde jos, aproape de capătul buclelor largi. Mi-am acoperit fața cu mîna și m-am lăsat să cad, tîrînd bucăți de piatră, cioturi, jupuind în treacăt frunzele de pe crengile tufișurilor ; lăsam brazde adînci în pămîntul subțire, dezgolind stînca crudă a dealului. Autobuzul scrîșnea din frîne la ultima curbă, am tăiat pieziș potecatirbușon, țeava verde a balustradei mi-a fulgerat prin fața ochilor, foarte aproape, mai mult am simțit-o decît am văzut-o. Coboram ca la schi, cantînd cu pantofii, lunecînd iar, scormonind pămîntul negru, fărîmicios, și izbindu-mi gleznele de colții de calcar. Am căzut pe niște trepte lungi, cenușii, nimerisem într-o curte înaltă și întunecoasă ca o fîntînă, cu pereți umezi de granit lustruit ; în pragul unei uși deschise stătea o femeie blondă, uitîndu-se după mine cu palma la gură. M-am ridicat, deasupra se înălța, domi-

nîndu-mă, o troiță severă, din lemn plesnit de ani, pe coapsa Mîntuitorului urca, lărgindu-se, o crăpătură care, sus, despărțea complet capul de trunchiul chinuit. Am traversat în fugă, șchiopătînd, curtea aceea ; pașii stîrneau ecouri vaste și cascheta, a cărei curelușă se lărgise, se bălăngănea pe spate, ca pălăriile din pai împletit pe care le purtasem la mare acum două milenii.

Am trecut printr-un gang boltit, muced, pavat cu pietre de rîu, pavajul se înclina de la margini spre centru și prin canalul astfel format curgea lăptos un pîrîiaș de apă murdară. Am ieșit aplecînd capul și ridicînd picioarele peste pragul înalt al ușiței tăiate în lemnul masiv al uriașei porți care închidea gangul ; era așa groasă, și amintea o ușă de vapor cu pragul acela înalt.

După penumbra pădurii și întunericul din gang, lumina uscată a străzii m-a făcut să clipesc des ; ieșisem chiar în piața bisericii și am recunoscut în dreapta, după o casă maro, zidul verde și gros, în pantă, al cofetăriei. Autobuzul tocmai oprea, mirosind a praf și a benzină încinsă, în dreptul afișului cu Doina Limbășanu și Helga Salm.

Am făcut două salturi lungi, m-am lovit de cineva, am împins cu umărul o spinare strînsă într-o vestă de catifea reiată și m-am lipit, gîfîind, cu spatele de afiș ; simțeam prin cămașa udă literele roșii, țipătoare, uscîndu-mi spinarea transpirată. Portiera autobuzului s-a deschis, era o ușă obișnuită, cu clanță, nu una din acelea pliabile, automate, cu aer comprimat. A coborît o bătrînă, desfăcîndu-și anevoie picioarele vînoase și îndoind mult genunchii ascuțiți sub rochia largă, cafenie. Se înghesuiau umeri, fețe, mîini, Lena era mai în spate, cam în dreptul șoferului, îi vedeam mîna bronzată, umărul flanelei albe și o bretea portocalie cu cataramă. Au mai coborît, întorcîndu-se pe scară și vorbind tare, cîțiva juni în blugi — grupul vesel de sub poarta cetății. Apoi am văzut-o pe Lena, întreagă : cădea o rază lată de lumină, nu știu cum, soarele apunea după dealurile violete care în depărtare deveneau munți, se căsca o trecere abruptă de cer purpuriu prin zidul acela negru, ferestruit, izbucnea dintre munți o fîșie de lumină caldă-aurie căzînd peste fată, înroșindu-i tricoul alb, de-

colorîndu-i fusta cu bretele şi poleindu-i braţele, picioarele...

M-a văzut şi a dus mîna la gură, exact cu gestul făcut de femeia din curtea aceea înaltă, umedă ; s-a oprit pe scara autobuzului, degetele subţiri strîngeau cu putere bara de metal albicios, un om solid, cu înfăţişarea obtuză a celor plini de ei, s-a poticnit, lovindu-se de ea şi împingînd-o. Fibrele tari au zvîcnit scurt sub pielea arămie, s-au încordat, s-au rotunjit, s-au destins iar... Era caraghios individul acela plin de el, poticnindu-se de o fată subţire.

Lena se apropia încet, îmi ardeau spatele literele roşii ale afişului, mă usturau obrajii transpiraţi şi zgîriaţi, îi vedeam ochii întunecaţi, pulsa în ei, potolit, o lumină aurie şi încă ceva, care nu se gîndeşte în cuvinte. Cîteva capete curioase s-au întors, fata n-a văzut, în pupilele ei se oglindeau zidul verde, cascheta rotunjindu-mi caraghios umerii cu epoleţi pe afişul alb, faţa mea — eu eram ? — nu-mi recunoşteam ochii, trăsăturile adîncite, gura, dar am ştiut că aflase ceva chipul acela nou în apele întunecate ale ochilor Lenei, pentru că zîmbeam.

— SFÎRŞIT —